

KOMOR ZOLTÁN

SZÚNYGOKÓR

Komor Zoltán

SZÚNYOGKÖR

(absztrakt kalandregény)

A borító Szakállas Zsolt festményeinek felhasználásával készült.

Ez a dokumentum elektronikus formában szabadon másolható, terjeszthető, de csak saját célokra, nem-kereskedelmi jellegű alkalmazásokhoz, változtatások nélkül és a forrásra való megfelelő hivatkozással használható. Minden más terjesztési és felhasználási forma esetében a szerző/tulajdonos engedélyét kell kérni.

A regény néhány fejezete előzőleg a következő
helyeken jelent meg:

Amúgy, KULTer, Képirás Internetes Folyóirat,
Katapult Kortárs Alkotói Oldal,
dokk.hu, Tanítványi Láncolat Irodalmi Műhely
Kultúr Szalon

2013

www.komorzoltan.tk
komorzoltan@gmail.com
www.katapult.tk

Kotonpiócák	4. old
Az Aligátorvadász	6. old
Szúnyogkór 1.	10. old
Az esküvői fotó	11. old
Víz alatt akasztott	16. old
A sebesvonat	17. old
Szúnyogkór 2.	22. old
A Cipészfiú	23. old
A térítő	24. old
Férfivá marva	27. old
Tükrök vagytok!	31. old
Vonatcsicsíja	33. old
Szivárványkígyó lánya	35. old
Kajmánbölcső	38. old
Ragadozószelek	41. old
Szúnyogkór 3.	44. old
Az Optikus	45. old
Az aligátoremberek	49. old
Leszámolás az aligátoremberekkel	53. old
A Gyilkos indák erdeje	57. old
A Liánasszonyok	62. old
Párna úszik énám, miszter	66. old
Szúnyogkór 4.	71. old
Most engedni az ajtót	73. old
Kígyóbarlang	77. old
Éhség vagyok	81. old
Egy rossz vidék rabjai	85. old
Elmenni mélyen sehová	91. old
A ködkaptár	96. old
Mi itt leszünk, miszter	102. old
<i>A szerzőről</i>	<i>109. old</i>

Kotonpiócák

Vonatfüst kavargó a dzsungel fölött – régi vekkerórák törnek ripityára a vízilovak talpa alatt. A törött órákból kimásznak az óramutatók, és befészkelik magukat a papagájok bőre alá, amitől azok hangos ketyegésbe kezdenek. A folyóparton egy fiatal lányt elfog a rosszullét. Egyébként is falfehér bőre most még sápadtabb, átöleli a hasát, és a víz fölé hajol, miközben szörnyű, hörgő hangok kíséretében használt kotongumikat okád a vízbe.

– Mindjárt jobban leszek – fogadkozik a párjának, aki öleli hátulról, nehogy a habok közé zuhanjon, de alighogy megígéri, újabb kondom csusszan ki vékony ajkai közül – olyan akár egy rózsaszín féreg – a vízbe plattyan.

– Átkozott hely ez a dzsungel! – morog a szafari kalapos férfi a vállá fölött, kisöpörve bajszából az agyonütött moszkító tetemét. – Valahányszor beteszi az ember ide a lábát, máris elkap valami gusztustalan lápfénét! Elég csak megérinteni egy indát, vagy átlépni a tócsákat, elég ránézni a folyóra, máris belémászik valami förtelmes bacilus! Komolyan mondom, rosszabb a legócskább párizsi nyilvánosbudinál is! Minél előbb orvost kell találnunk neked, szerelmem!

Persze hol is találhnának orvost ezen a helyen. A szívvirág konyuló szirmai. A tenyerekből, az élvonalból fakadó piszkos víz. Kiskanálon egyensúlyozik az orvosságként adott köd.

Távolabb, az őserdő mélyén bennszülöttek csapdájába esik egy vonat. Beszakad alatta a föld. Hatalmas, dárdákkal kibélelt gödörbe zuhan. A dárdahegyek átfúródnak a mozdony testén. A vonat fájdalmasan sípol. Beleremegnek még a távoli hegyek is. A csapda szélén vérrel kikent arcú négerek néznek le a vonatra. A törzsi ének méregként csöpög ajkukról. A hang tócsaként verődik fel az égnek. A belerepülő madarak gránátként robbannak szét a vízilovak felett.

A vízilovakon ejtett sebekből gonosz dzsinnként gomolyognak elő a rémálmok. Krokodilmaszkok. Valahol egy puska színes papagájtollakat lövöldöz az égre.

A falu mellett, a folyó vizében néger kisfiú harcsára vadászik. Pusztá kézzel. A fiú apró ujjával kitapogatja a sekély vízfolyásban az állat barlangját, és megpróbálja rávenni a halat, hogy harapjon rá az ujjára. Olykor megesik, hogy a harcsaüregeket vízikigyók vagy aligátorteknősök lakják. És persze a harcsák másfél-két méteres példányai is egészben nyelhetik el a folyóba merészkedő kisgyereket.* A fiú tudja ezt, de éhsége a vízbe úzta. Le és fel botorkál a mederben, százszor is bejárva ugyanazt a szakaszt, előregörnyedve, ujjával egyre csak tapogatva az iszapot. Gerince homokban rejtőző kígyóként dagad ki hátából. Bordái akár a kalitkarácsok. Valaki a nevét kiáltja. Anyja integet a partról, hogy jöjjön ki, hatalmas vacsora készül a vadászok zsákmányából.

A fiú kiszalad a vízből, de az anyja felsikolt, amikor meglátja: vészna testén rózsaszín, áttetsző férgek csüngnek. A kotonpiócák egyre csak duzzadnak, ahogy szipolyozzák a gyermek vérért. A fiú kikerekedő szemekkel nézi őket, figyel, ahogy a férgek teliszívják magukat. Egyik-másik olyan kövér már, hogy szétdurran: pukkanó hang – vér spriccel a fiú arcára és a piócákat feszegető anyára. A piócák többsége miután telizabálta magát a fiú halálával, szétpukkan.

Hamarosan elég az égbe lógó kanóc. Gyufaszál termékenyíti meg az éjszakát. A parton a harcsavadász-fiút temetik. Az egymáshoz kocintott dárdahegyek, akár a vízben egymáson forgolódó kavicsok hangja. Nedves iszapot pakolnak a halott fiú csöpp testére, édesanyja búcsúzóul megcsókolja a homlokát. A halotti toron szétvágott vonatdarabokat adogatnak körbe a tűz körül a krokodilmaszkos férfiak és asszonyok. A vízparton, az iszapban harcsák vergődnek, próbálják lerázni magukról a hasukra, a kopoltyújukra tapadt rózsaszín férgeket.

* Időről időre felroppennek hírek óriás, emberevő harcsákról. A legismertebb ilyen szörny talán az indiai-nepáli határ részét képező Káló folyó Gnúcsnak és az „Ördög harcsájának” nevezett lakója. 1998 áprilisában több szemtanú előtt húzott a mélybe egy 17 éves, a folyóban fürdő fiút, három hónappal később pedig egy másik gyermeket ragadott el a Gnúcs. Azt beszélnek, a hindu gyászszertartások miatt kaphatott rá a bestia az emberi húsrá, a helyiek ugyanis ősi szokások szerint a folyóba dobják (temetik) halottaikat

Vergődésük betölti az éjszakát. Mintha távoli szárnyak verdesnének. Egy papagájtollú angyal ütközik újra és újra az égboltozatnak.

Az Aligátorvadász

Új reggel virrad a dzsungelben. Az idő kísértete kisemmizve kódorog az esőtől ázott buja indák között. Végül a nyakára tekeri az egyiket, és felakasztja magát, hogy rángatózva okádjá ki órakattogásba panírozott tehetetlen lelkét. A lélek körbejárja a testet, majd odébb áll, kisemmizve kódorog az esőtől ázott buja indák között, végül a nyakára tekeri az egyiket.

A folyóparton egy félmeztelen férfi iszapba ragadt emberi csontokat illesztget össze: amikor a csontváz nagy nehezen összeáll, vízínövényekből haját fon neki, és egy kenuba ülteti. Maga is beszáll mellé, és útra kelnek – lassan csorognak lefelé a folyón, komótosan cipeli őket az ár.

– Velünk a szerelem, velünk hát a szerencse is – súgja a csontváz fülébe a szavakat, azzal átöleli. Egy távoli vízesés hangja üli meg a tájat, a szikláknak futó víz loccsanásai – a fák tetején majmok verik ki egymás fogát kövekkel.

Kiéhezett ősi istenek táncolnak a gyufaszálak hegyén. Kanyonokba szorult tukánokból sétálgatnak ki és be a tojások. Papagájokat riasztanak messzire a feldobott pénzérmék. Zeniten áll most a halál. Egy új reggel virrad: az Aligátorvadász rutinosan a szájába veszi hatalmas kését, a vízre fektet egy kidőlt ajtót, és máris kezdődik a vadászat. Tekintete a zöld vizet pásztázza, néha egy-egy halat vagy kígyót lát maga alatt elsuhanni. Az ajtón hasal, evező kezéről fürtökben csüngnek a piócák. Amikor már túl sok van belőlük, egyesével harapdálja le őket magáról, vagy kiprésel rájuk egy-egy könnycseppet, amitől azok tehetetlenül a vízbe pottyannak; de amint újra evezni kezd, ismét ellepik izmos, fekete karját a férgek. Egy-két lila színű is tekereg közöttük, a vadász jól ismeri már ezeket. Nem vért szopnak, hanem egyenest az álmokat szívják ki az emberből. Néhány moszkító ugyanezt a metó-

dust követi, éjszaka kiszívja az alvó emberek homlokából álmaikat, cserébe egészen kényelmetlen rovar-gondolatokat hánynak vissza a koponyába. A férfi sok ilyen embert látott már megőrülni az évek során: reggel felébrednek, látszólag teljesen rendben, később hangos zúgást kezdenek imitálni a hangjukkal, majd lándzsává hegyeznek egy ágat, és leszúrnak bárkit, aki csak az útjukba kerül. Szúnyogkór – így nevezik ezt. Hiába, a dzsungel a legkülönösebb meglepetéseket tartogatja az ember számára: indaként lecsüngő mérges kígyókat, amelyeknek harapásától áttetszővé válik az áldozat bőre, titokzatos virágokat, amiknek illatától a szerelmesek holtan esnek össze és fekete hangyákat, amik éjszaka bemásznak a férfiak heréibe, és az így megtermékenyített asszonyok hatalmas, lárvaszerű anyakirálynőnek adnak életet. A dzsungel gyomra hamar felemészti az embert. Egyedül a krokodilvadással nem birkózott még meg az évek során.

Egy ágyban vergődő szobornak letörnek a mellei. Összezsugorodott fejű bennszülöttek lesnek ki a levelek közül. Mérgező nyáluk tócsákba csöppen, amittől kihalnak lábuknál a növények. A vadász tovább csorog lefelé a folyón, hamarosan egy méretes aligátor kopog az alatta fekvő ajtón. A vadász rögtön a vízbe ugrik, és birkózni kezd a hatalmas hüllővel. Késével kimetszi a szemét, ugyanakkor az állat sem hagyja magát, farkával alaposan oldalba csapja többször is támadóját. A küzdelem odavonzza a folyóban bánatosan kódorgó piranhákat.

A férfi úszó ajtajára teríti végül a hüllő testét, és maga is felmászik mellé. Felvágja a gyomrát. Egy ideig turkál a vörös belsőségek között, majd lemondóan sóhajt, amikor néhány félig megemésztett halon kívül semmit sem talál benne. Bosszús arccal rúgja vissza a testet a folyóba, az éhes piranhák közé, akiktől máris vörös forrásba kezd a víz. Nos, ennyivel is áldozott a folyó istenének. Sose árt jóban lenni a szellemvilággal.

Törzsi dobok rugdossák odébb a napot az égen. A folyó hamarosan megtelik krokodil tetemekkel. Felfordult hüllőktől piroslik a víz, a jólakott ragadozó halak ballonként pukkannak szét. De a férfi tovább

keresgéli feleségét. A fiatal bennszülött lányt, akit évekkel ezelőtt megölt egy aligátor, aki miatt vadásszá vált.

Ablakokkal peckelni ki a kajmánok száját. Olykor kötelet köt a lábukra, és egy magas fa ágára lógatja őket, hogy addig ostorozza a hátukat egy óriáskígyóval, amíg ki nem adják titkaikat. Krokodil alakú vudubabákat köhög fel az éjszaka közepén, és tűzben felizzított tűvel szurkálja a hasukat, amitől fájdalmas vízcsapkodásokkal telik meg az éjszaka.

Gonosz évek üvöltenek az állatokban. Az útba kerülő vállak, a vízbe fojtott reggel: rugdosással termékenyítik meg a fényképeket. Légyipikelyek nyílnak az orrokban. Egy nászágyat cipel most a hátán a folyó, a lenyugvó nap az összegyűrt lepedő közé fészkel magát. Az Aligátorvadász meztelenül fekszik az ágyon, felesége fényképét öleli magához. Zuhanyzófüggönyök forgolódnak a fák között, gonosz, gonosz démonok, akik kiszakítják és ellopják a falubeli gyermekek sípcsontját, hogy dallam-tüskéket szúrjanak az éjszaka bőrébe. A piócák felmásznak az ágyra, és ráakaszkodnak a gyönyörű lány fényképére: lassan kövérré szívják magukat az emlékekkel, a lány szentségtörő szépségével.

Az Aligátorvadász kisemmiszve kódorog az esőtől ázott buja indák között. Kalitkákat épít az óriáshüllők bordáiból, színes tollú madarakat zár beléjük, amik ettől rögtön elfonnyadnak. Kiszálló lelük ködöt feszít a folyó felé, amin megjelenik ifjú ara sötét arca: – Drága, drága férjem! – szól. – Addig gyalogoltam az alvilágban, hogy elkoptak a lábaim. Most már csak a medencecsontomon csúszok, de az is percről percre kevesebb. Rég halott vagyok, szerelmem, hagyd a krokodilokat gyönyörű békéjükben. Én már rég megbocsátottam nekik! Vicsorgó szájukba virágokat dobtam, néha madarakba költözök és kicsipegetem fogaik közül a maradékomat! A krokodilokból csapóajtó nyílik. Ha alaposan beléjük nézel, a folyó drága szellemét fogod megpillantani!

– Nem halott, nem lehet halott – biztatja magát mindig a férfi, a szájában bilincs puhul. – Az egyik hüllő felhasított gyomrában rálelek, és trónt emelek neki a folyó szélére! Hogy aztán minden vízi szörnyű-

ség fölött uralkodhasson, hogy a lábaihoz kússzanak az alligátorok, és ő kiskanállal falatozhasson belőlük! Sokat gyalogolt már a saját szíven! Eltört virágcsontokból kifordult velő ropog a fogai között! Köhögése messzire cipeli a csillagokat!

A gondolatok, akár az elhullajtott halpikkelyek, csillognak a parton. Új reggel virrad. Majd beköszönt az éj. Majmok feszítik keresztre egymást a fák tetején. Nyakba akasztott nyelvekből csöppen ki az utolsó csepp nyál. Majd újabb reggel virrad a dzsungelben. Az Alligátorvadász az ajtaján lebeg, szeli a zöld habokat. Az arcáról piócák csüngnek, mint aki borotválkozik, késsel vagdossa őket. Tovább evez. Egyszer csak dörömbölnék az ajtón. Kinyitja, önmagát pillantja meg a mélyben, a vízben, és rögtön saját magára veti magát. Késsel felnyitja a szívét, ahol végre megtalálja felesége csontjait.

A felszín felé úszik a kezében a maradványokkal, de egy zárt ajtóba ütközik a feje. Dörömbölni kezd az ajtón. Az ajtó kinyílik, és önmaga néz le rá. A fogai között kés, így kiált a vízben kapálózóra: – Hát nálad vannak! Végig nálad voltak! Légy átkozott!

Kimaradnak az éjszakák, reggel után újabb reggelek virradnak a dzsungelben. Krokodil bőrrrel bevont bútorokat dobál kövekhez a víz-esés. Egy törzsi pap adja össze a krokodilvadászt a feleségével. Varázspont szórnak az ifjú pár fejére. Egy meztelen fiú alligátormaszkban vergődik a szertartás körül. Ő jelképezi a házassági ceremóniákon minden folyók istenét. Kivasalni a spiritizmust. Üveget sütni a mada-rak csőréből. Az ifjú ara lágyan megcsókolja a férfit, és ezt mondja neki: – Velünk a szerelem, velünk hát a szerencse is!

Ám a körülöttük táncoló krokodil maszkos fiú egyszer csak a földre vágódik. Reszketni kezd, majd képtelen zümmögés tekereg elő fogai közül. A ceremónia ettől megakad.

– Zzzzz... zzzzz...!

A törzsbeliék ijedten, kikerekedett szemmel hőkölnek tőle.

– Szúnyogkór! Szúnyogkór! – kiabálják túl egymást. A megveszett krokodil maszkos fiú felkap egy sarokba állított díszlándzsát, és egyet-

len jól irányzott mozdulattal átdöfi vele a menyasszonyt. Az rögtön összeesik, kicsorgó vérét pár pillanat alatt beszívja az oltár.

A fiút hamarosan lefogják a falubeliek. Hátracipelik, ahol – mivel a szúnyogkórnak nincsen hatásos ellenszere – elvágják a torkát. Egyedül a vőlegény áll még mindig egy helyben, sápadt arccal az ősi istenek szobrai között. Amikor mozogni látja elfeketedett ajkait, haldokló felesége fölé hajol.

– Legalább... a nászéjszakát meghagyták volna nekünk – motyogja a lány, szájszegletében vérbuborékok pukkanak. – De ne bánkódj, kedvesem! A lelkem most a folyóba költözik. Valahányszor a vízében fürdesz, én fogom simogatni a tested.

Azzal a tekintete megmerevedik. Szoborarc. A vőlegény fájdalmasan felüvölt. Magához vesz egy hatalmas kést, és eltűnik a falu széli dús növényzetben. Az égre fröccsenő krokodil vér alkonyba borítja a világot. Vízbe hullt percmutatókat cincálnak szét a piranhák.

Szúnyogkór 1.

egyre nagyobbra nyelvek! tűzből szót

– a partra sodort elmosolyodik, síneken fekvő lüktetése farudak, a csapdába esett szájukban nincs vőlegény; átdöfi vele mérgezett lábukat – felvágni a torkát – ahogy lenni szokott: esőtől ázott indáikkal egy tolószékben, emlékekkel, a maréknyi bordán hangyák emberek ijedten, egyszer, amitől kihalnak, hogy megtalálják az éveket

a vadász felesége őrzi fényüket! – összegyűrt lelkek – nehezen ostorozzák a merev habokat – választ vájt a zokogásba, majd felül, törzsi pap adja át a szemét

– meredező régi nők

távol eszem maradékomat! a folyóparton mérgező indából font kést – sikoltva a növényzetben – forgolódó gyermekeim! kinek a szakállá ez?

a futó víz rémálmai

van belőlük elég, hamvak – az egyik foga között szülési díszláncza – fülében alvó emberek – falu – alábbhagy – harcsa fekszik – a vízmederbe belovagolnának, bennszülött kom-

munikáció ez, fogaskerekek próbája – felakasztja rutinosan
a gyufaszálakat – ősi istenek – megtermékenyítem őket

csorognak a vízilovak sorban – a nap saját zajait csodálja
– spermacseppek – az apró istené – domborulat – sebből vér –
esőtől ázott folyó – megszólalni a némaságtól – fából fara-
gott rovarok – fekete ujjai nézik; éhes – rálelek!

– na szűnyogkór

Az esküvői fotó

Fekete képerket a dzsungel körül. Sűrű köd terpeszkedik a fák között; a leveken, az egzotikus virágok szirmain harmatcseppek gördülnek. Hatalmas állatok henteregnek a sárban a folyóparton: a vízilovak pislogó, barna szembogarai előtt moszkítók örült keringője. A dagonyázó állatok ásító szája: vakuként villannak agyaraik a fényben. Széles hátukon apró madarak tanyáznak, de a vízilovak láthatóan rájuk se hederítnek; csak a fülüket rázzák, és tovább ásítognak.

Ekkor éles kürtszó rázza fel a partot. Mintha ősi démon ordítana a fák közül. Erre a hangra sikoltva rohannak elő rejtkehelyükről az asszonyok. Törékeny teremtések. Rajtuk fehér menyasszonyi ruha, a kezükben viszont láncza meredezik. Ahogy futnak, fátlyuk testetlenül lebeg haragtól eltorzult arcuk körül. Az üstökös porból szótt csóvája.

Az állatok az érkező asszonysereg felé fordítják hatalmas fejüket. Szélesre tájták pofájukat. A nők elhajítják dárdáikat, a kiélezett fadorongok azonban lepattannak a zsákmányállatok vastag bőréről, és nagy placcsanással hullnak a sárba. A vízilovak ettől rögtön talpon teremnek, de ahelyett, hogy a vízbe hátrálnának, elbődülnek, és törtetni kezdenek támadóik felé. Fújtatnak, akár a megvadult bikák.

Az asszonyok késeket rántanak elő a ruhájukból, megállnak és várnak. Amikor már elég közel érnek hozzájuk az állatok, rögtön a szemükbe szúrnak éles pengéikkel. Vér fröcsög az égig. A cseppek beköltöznek a felhőkbe, amittől alkonyodni kezd. Lilás derengésben fürdik az esőerdő. A leveleken dudorodó harmatcseppeken, és a hosszú vonalakban kanyargó csiganyálon megtörik a lemenő nap fénye.

Törött fuvolák egy szívben. Ceruzaforgács egy csókért könnyörgő női ajkon. Levágott fülek, gyulladt pattanásként robbanó szemgolyók. A kemény húsba tört pengék csillanó ékszerei. Női koponyák recsegnek a tömzsi vízilótlapok alatt.

Estére ér csak véget a küzdelem. A megmaradt vízilóvak sebesülten ténferegnek vissza a folyóba, a hideg víz átmossa mély vágásaikat. Micsoda mészárszék. Eltiport menyasszonyok, valamelyik még halálában is a mellette fekvő zsákmányállat torkát harapja. A maréknyi túlélő az elhullt állatok hátán trónol. Fehér ruhájukat teljesen összemocskolta már a vér. Arcukról lefolyt a smink. A fátyol alól kiszabadult hajtincsekkel a feltámadó szél incselkedik – mint nyújtózkodó rovarlábak, kaparják az éj vakolatát. A nők torkából éles győzelmi kiáltás szakad, majd elkezdik felválni az elejtett állatok puffadt hasát. A sebekből virágcsokrokat és fehér galambokat rángatnak elő. A kiszálló madarak eltűnnek a sötét égen. A csokrokat örömkönnnyekkel a szemükben a magasba tartják a nők.

Távol, a folyó halott völgyényeket cipel. Bőrük, akár a viasz, merev tekintetük üveggyolyó. A hullámok lehámozzák, és messzire sodorják a lakkcipőt lábukról. Fehér lábujjaikat az éjszakai ragadozó halak csipkedik.

Egzotikus virágként nyílnak szét a madarak. Dobogó szívük a szirmok rácsai közül szabadult rovar könnyedségével hullnak ki a tollas húsfogatból. A folyóparton esküvői ceremónia zajlik: egy öreg pap térdig áll a vízben, előtte a sárban fiatal pár, egymásba kapaszkodva. A menyasszony arcát takaró fehér fátylat a szél lengeti, a kezében tartott csokrot apró kolibrimadarak rajongják körül. Mellette bajszos férfiú: fekete öltönyén csíkos darazsak mászkálnak, arcán vérrel mázolt harci jelek. A pár mögött néger törzs veri a dobot. Ágyékukat szárított pálmalevelek fedik, a nők sovány mellei, mint kilyukasztott bőrszakok lengnek jobbra-balra. Megduzzadnak rajtuk a bimbók, és egy-egy da-

rázs bújik elő belőle. A rovarok, miután kiszabadulnak, leírnak néhány lapos kört a levegőben, azzal a pap előtt álló vőlegény öltönyére szállnak, ahol egymáshoz dörzsölgeti áttetsző szárnyukat. A férfit lassan teljesen ellepik, de rájuk se figyel; a pap szavait hallgatja. A szentbeszéd pedig a dobzenére rángatózó kígyóként tekeredik a fiatal pár köré.

– Tükrök vagytok! – zengi a prédikátor. – Akiben ott a szeretet, annak nincs mit mondania! Voltam én is pecsét, de eltörtetnek a tűzre dobott nyelvek! Részjövendő ez! Korbács! A Megváltást a gyermekek hajában kell keresni; semmik legyetek, hiszen az elhagyott angyalok most a folyó lángjai!

A jelek szárított kendője... csíkos, lassan... a pálmalevelek húsfogata.

– Akiben sokrot lelnek a szirmok! – A szellő egy pillanatra félrelibbenti a fátylat: a menyasszony arca teli van rovarcsípésekkel. Óriási, vörös kráterek. – A lyukasztott szív kaptára! A mellkasban őrzött madáretető!

Galambok a lakkcipőből. Az üvegkeret szilánkjai. Fehéren állnak az állatok, a leveleken fényük, a szemeikben bőrszakok. Távol dárdákat rángatnak ki egy csiganyálat húzó kivágott nyelvből. Testetlenül... a vőlegény...

A pap: a nedves levegőt kapkodja, ahogy a falu közepén áll, gyöngelábain. Hajszárait izzadság tapasztja homlokához, kivörösödött arca körül moszkitók keringnek. A néger falusiak hatalmas, leölt vízilovat vontatnak indából font köteleiken a főtérrre. Ismeretlen, kattogó hangokból álló beszédük izgatott pusmogás-folyammá dagad, amitől a hideg futkos a pap hátán. Mintha ágak törnének, vagy régi fogaskerekek járnának körbe-körbe. Elviselhetetlen. Így szól a törzsbeliékhöz: – Gyermekeim! Sajnálom... Elfáradtam, képtelen vagyok több párt összeadni ma, aludnom kell! Kérlek titeket, hagyjatok, hadd aludjak egy keveset! Éhes vagyok... Napok óta nem ettem!

De a törzsi dobok lüktetésén nem jutnak túl szavai: kezdetét veszi a ceremónia. Fából faragott maszkok nőnek a fákon, a bennszülöttek leakasztják őket, sorra rejtik sötét arcukat mögé. Lándzsáikat a magasba emelik. Micsoda dárdaerdő! És a fegyverek még tovább nyúlnak; hegyük már a felhőket szúrják alulról, apró sebeket ejtenek rajtuk, vércsepp hull belőlük a földre.

– Gyermekeim! – Ezt mondja a prédikátor, majd a halott vízilóra néz. Kifordult szemeit zölden villanó legyek dongják, a hasa spórával teli gombaként dagad egyre nagyobbra az elhangzó törzsi énektől. Majd kiszakad. Fehér ruhás asszonyok és vőlegények gurulnak ki belőle. A pap elé állnak, kéz a kézben. Az ettől nagyot nyel, és csak mikor a torkának szegezi lándzsáját egy maszkos, szólal meg: – Gyermekeim, azért gyűltünk ma itt össze, hogy tanúi lehessünk eme két ifjú... – Ősi csicsija... a mellizmokban forgolódnó kígyók... a ráncok kanyonvölgye. – Ígéred-e, hogy leendő feleségedet tiszteled és szereted, amíg a halál el nem választ benneteket egymástól?

Ígérik. Az ifjú pár megcsókolja egymást. Fekete füst száll ajkaik találkozásánál. Mint a gomolygó grafitpor. Majd a földre fekszenek, és ruháikat félreráncigálva szeretkezni kezdenek. A vőlegény csípője a törzsi dobok ütemére jár le és fel. De máris újabb pár terem a pap előtt. Az öreg lelkész pedig rákezdi: – Azért gyűltünk ma itt össze...

Közben lopva a víziló tetem felé pillant. Abból még mindig egymás után lépnek ki a fiatal párok. Végtelen sor. Spermacseppek dudorodnak a leveleken. A gyermekek levágott haját a ceruzákból rakott tűzre dobják.

Szétdobált menyasszonyi ruhák a sárban. A folyóban meztelen nők hancúroznak. Egymást fröcskölik a szürke vízzel, hangos kacagásuk az égig száll. Majmok sikoltoznak nekik feleletképp a távoli fák ágai közül.

Öreg, néger férfi sündörög a parton, az arca előtt hosszú vadászkést tart. Sorban emeli fel a sárba hajított ruhákat. Szaglássza őket, az arcát dörzsölgeti velük. Végül körbe csavarja az egyiket sovány teste körül, és leül egy sziklára. Merengve hallgatja a távoli kacagást. Fehér, göndörödő szakállát a szél lengeti. Tömzsi orra akár valami daganat, sarkaiban könnyek gördülnek.

Fojtott zúgás hangját hallani. A férfi göcsörtös, fekete ujjai között a hatalmas penge éle megcsillan. Sír, vinnyog, akár egy kivert kutya ott a sziklán ülve, miközben egyre a fegyvert forgatja maga előtt. Mintha csak valami belső hang kényszerítené, a kés hegyét végül a saját mellkasa felé fordítja. Behunyja a szemét, összeszorítja a fogát, és visszanyel egy kiáltást, amikor a két borda közé szúr.

A zúgás most még hangosabb, még kivehetőbb. Az öreg férfi forgatja egy darabig a húsában, aztán kihúzza a kést. A frissen nyílt sebből vér fröcsköl elő, összemocskolva rajta a menyasszonyi ruhát. Ugyanakkor egy apró darázs is elődugja szögletes fejét a lyukból. Fekete szemem megcsillan a nap fénye, majd kiröppen a kicsüngő nyelvű férfi mellkasából. Hamarosan újabb rovarok követik: sötét rajjá tömörülnek a kirepült darázsok, és megindulnak a folyóban visongó nők felé. Azok felnéznek, de már nem látják a napot.

A folyó, akár ősi, gonosz kígyó tekereg a fák között. Nőket cipel. Bőrük, akár a viasz, merev tekintetük üveggolyó. Szájukban a lenyugvó nap, harmincsepp halott ajkukon.

Feltámad a szél. Fájdalmasan recseg a képkeret a fák mögött.

Víz alatt akasztott

Gyufaszálakból épült ez a dzsungel. A szálak az égig nyújtózkodnak, fejük meggyullad, ahogy hozzádörzsölődnek az átsuhanó viharfelhők. A folyó levetett bőre a parton, az üres meder mellett. Moszkitók vergődése az orrokban, piranhák egy keresztre szegezve.

– Na majd én megtermékenyítem ezzel a kígyókat! – (Hatalmas kés villan az Aligátorvadász markában, a gyufaerdő fényében.) Majmok csüngnek, vicsorognak, köhögnek, átüvöltik magukat az éjszakán.

Az Aligátorvadász sípcsontját fűjják a kannibálok. (Őrült, velőt rázó törzsi muzsika – a kidőlt ajtók zaja ilyen.) A többi megmaradt csontot az üres vízmederbe hajítják. Az óriási kés egy tűzre tett edényben puhul.

Felakasztani az erdei hangyákat. Vöröslenek az arcok a dzsungel tűzében. A madarak felöklendezik feltett tojásaikat. Kalitkákban kígyók tekeregnek, a piranhák éhségükben elrágják egymás torkát.

– Ez a nyíl itt mérgezett! – Forgat a kezében egy gyufaszálat az Aligátorvadász felesége. – Tegnap éjjel a könnyembe mártottam, akibe belecsapódik, azzal rögtön végez a bánat. (Szoborarrccal néz maga elé – teljesen meztelen.)

– Ha egyszer kihalászom a folyóból a maradékát, újjáépítem! – fogadkozik a vadász, majd tócsákba sírja az álmokat.

A kannibálok összeszedik a majomszőrt, amit az erdőben találnak, és vudubabákat gyártanak. Piócákat tesznek az elkészült babákra, és a felszakadó majombölgések elfűjják a sok-sok sárga lángot.

Vizes hangja üli meg a tájat: istenek táncolnak a tekergő indák között: lila színűek.

A hüllőlány kimetszi az alvó emberek szemét: végül a víz alatt felakasztja magát, egy kígyót csavarva nyaka köré: melleiből fényképek szopnak tiszta esővizet.

A sebesvonalat

Az Orvost távoli vonatfűtő kergeti ki pár órája megkezdett álmából. Gőz gomolyog ki a fülén, ahogy visszatér; kinyitja szemét, de igazából látnia sem kell, máris tudja, nincs egyedül a szobában. Az ágya fölét akasztott moszkítóháló ködjén keresztül néger férfiak kikent, maszk-szerű arcai merednek rá. Kezükből alvadt vértől foltos lándzsák villannak, a teret betölti a leölt állatok szaga. Az Orvos kivár néhány szívverésnyit, majd felül az ágyban, arrébb rúgva gyűrt, átizzadt lepedőjét. Némán biccent látogatói felé. Ismeri őket, a törzset legalábbis, amihez tartoznak – többnyire veszélytelenek a fehér emberre, persze semmi sem biztos ebben az átkozott dzsungelben.

– Mit akartok? – szegezi nekik a kérdést, noha tudja, hogy azok egy szót sem értenek belőle. A törzsbeliak lenéznek a nyugati jöttmenteket, túlélésre képtelen, az erdőben csak botladozó, mihaszna népségnek tartják fajtáját, semmit sem fogadnak el hát tőlük; kivéve olykor a gyógyszereket és az italt. Nem meglepő hát, hogy a fekete férfiak a saját nyelvükön kezdenek valami válaszfélét kattogni. A bennszülöttek különös beszéde leginkább az óraketyegésre hasonlít. Egészen varázslatos, a fehérbőrűek számára el nem sajátítható kommunikáció ez – olyan nyelvallásokra lenne szükség a hangok a kiadásához, ami túlmutat a civilizált ember képességein. Az Orvos – aki a hat dzsungelben töltött esztendő alatt csupán a negyedét képes még mindig megérteni szóváltásaiknak – maga is megtapasztalta már társalgásuk varázserejét: ha például túl gyors beszédbe kezdenek, az óra kattogása hozzájuk igazodik, és kétszeres, háromszoros, sokszoros sebességbe kapcsol az idő. Egyszer végighallgatta egy törzsi vadász elbeszélését egy elejtett óriáskígyóról – egészen felemelő történet volt, már amennyit kivett belőle – a teljes mese nem tarthatott tovább öt percnél, mégis, mire befejezte, az Orvosnak kinőtt a szakáll.

A férfi most némán hallgatja ezt a kattogást. Próbál odafigyelni a pergő beszédre, de semmit sem sikerül lefordítania a hozzá intézett nyelv-morzékból. Nézi csak őket, figyeli a nyakukba akasztott kimet-

szett majompéniszeket, amik – ki tudja, hogyan – megtelnek vérrel, valahányszor megszólal az egyik.

– Nem értem – közli végül velük, azzal félrehúzza a hálót, kikel az ágyból; a félelem semmiféle jelét nem szeretné mutatni vendégei előtt, egy pohár italt önt hát magának. Erre persze előlről kezdődik a kattozás, és a férfinak végre sikerül felfognia egyetlen szót.

– Valaki beteg? – kérdezi a pohara fölött. Az igazán jó orvos bármilyen nyelven megérti ezt az egy szót, a vérében van. Egy bennszülött némán bólint, és az ajtó felé bök meredező lándzsájával, amely maga is olyan, mint egy vérrel telt hímtag.

– Összeszedem a dolgaimat – feleli, megkaparja az állát, mire a borostájából dögliött hangyák potyognak ki – a kis rovarok, amik az alvó emberek fejébe hordják a rémálmokat ezen a vidéken. Nem tart sokáig magához venni a legszükségesebbeket: az elmúlt évek során felhasználta gyógyszereinek nagy részét, bár a legtöbbet sikeresen pótolta helyi varázsszerekkel. Táskájában fájdalomcsillapító gomba, szárított döglegy és vudubaba ugyanúgy megtalálható, mint a sztetoszkóp illetve egy repedezett hőmérő. Hamar rájött, hogy az itteni varázsszerek közöket a nyugati ismeretekkel együtt alkalmazni a leghatásosabb módszer – a betegen végzett diagnosztika, ugyanakkor a vudubabán történő kezelés például csodákra képes.

– Mehetünk – mondja, és a kifelé törtető bennszülöttek nyomába szegődik. Tudja jól, sohasem hagynák, hogy egy fehér férfi lépkedjen elől.

A falu néhány mérföldre fekszik. Az Orvos alig bír lépést tartani az izmos vadászokkal. Szemgödreikben a piranhák éhsége. A szakálluk teli kiokádott férgekkel – a szájszegletükben megakadt vicsor. A fákról fűrtökben lógnak a mérgeskígyók. Meredező fogukból a földön rohangáló fekete hangyákra csöpög a méreg. A férfiak lándzsáinak hegye sok-sok óramutató, néha megállnak belemártani őket a hangyák körül felgyűlt halálos tócsákba.

A faluba érkezvén az Orvost rögtön egy ócska kunyhóba vezetik: az ajtó fölött egy aligátor levágott feje. Kivájt szemgödreiben szárított

levelek égne. Nyitott szájában egy homokóra, amiben lassan peregnek a szürke szemcsék – törzsi szokás szerint a házban elhunytak nyughatatlan hamvai. (Egyedül a családfő hamvait nem őrzik meg, hagyomány szerint az apa maradványait a legidősebb fiúnak el kell fogyasztania, hogy belé költözzön az elhunyt vadász tudása és harci kedve. *) Az egyik bennszülött a szoba sarkában lévő mocskos pléddel lefedett ágyra mutat – sokat sejtető domborulat –, és a nyelve pattogni kezd. A nyakában megmerevedik a majompénisz.

Az Orvos odalép, felemeli a takarót. Alatta egy hatalmas harcsa fekszik. Kétméteres folyami szörny, szemei üresen csillannak a besütő napfényben. Sárgás-barna színű borzalom; haldoklik, csapkodni sincs már ereje – kopolytűi tehetetlenül nyílnak és csukódnak, ahogy megpróbálja átszűrni a szobában keringő poros levegőt.

– Jóég! – A bennszülöttek felé fordul, majd vissza. Szűnyogkórral fertőzött sovány négerfiúra számított. Vagy vajúdo lányra. De erre semmiképp. – Ez itt... valaminek a végső stádiuma már... Nem hiszem, hogy...

Nem fejezi be. A kezét a halra helyezi, mire annak kinyílik hatalmas, fogatlan szája. Egészen száraz a bőre. Bajsza konyultan csüng egyre fakóbb szeme mellett.

– Vízbe kell tenni! – Fordul végül a vadászokhoz. – Gyorsan! Vigyük a folyóhoz!

De azok értetlenül merednek rá. Arcuk mozdulatlan, tekintetük üres.

– Nem értitek? – horkan fel az Orvos, majd a karjával a folyó hullámzását kezdi mímelni. – Vízbe... Folyó! Tó! Víz!

A néger férfiak még mindig némán állnak, olyanok, akár az ősi szobrok. Megközelíthetetlenek. Az ember pillantása lepattan róluk. Ők a fal. Lecsöppenő izzadságuktól felfordulnak a padlón forgolódó hangyák. Az egyik fickónak megmerevedik a nyakába akasztott pé-

* Hasonlóképp a venezuelai őserdőkben élő Yanomami törzs is megeszi halottait: az elhunytat hamvasztják, csontjait porrá őrlik, és elkeverik a hamuval, amit aztán a gyászoló család közösen fogyaszt el.

nisz, miközben valamit a másik fülébe kattog. Az erre rögtön elmosolyodik, és az ő nyakában is megkeményszik a majomtag. Majd felrobban, sperma spriccel át a szobán. Lándzsájával először az Orvos, majd a hal felé bök.

Vonatfütty kergeti a meséjét a fényben – kétméteres piócák dagonyáznak a közeli folyóban – eldobott törzsi maszkokat nyelnek le egészen a kigyók. Moszkítóhálók a fákra csíptetve: a ködön át sovány férfiak arcai lebegnek – indákra akasztott órák – a percmutatói spriccelni kezdenek, amikor a tizenkettes szám fölé érnek – a lecsöppenő ondóból a hangyákba költöznek a rémálmok.

A falu főterén hatalmas, vízzel teli üstben ül az Orvos, körülötte kattogó fekete asszonyok serénykednek. Orvosi szakkönyveket cipelnek ki a kunyhóikból, vaskos lexikonokat, kitépik, összegyűrik lapjait, az üst alá dobják. Valahányszor szakad a papír, a távolban felsikolt egy lázban égő gyermek – hangjától kihullnak a majmok szőrszállai.

– Drága asszonyok, mentsetek meg! – könyörög nekik az Orvos, a vízben az óriás harcsa forgolódik mellette, körbe úszkál, az üst falába ütközik hatalmas feje; izgatott, egészen magához tért már. – Száz, ezer embert mentenétek meg velem együtt! Nem is sejítetek, milyen fontos egy orvos élete!

A néger asszonyok oda sem figyelnek szavaira, tovább tépkedik csak a könyvlapokat. Szabadon fityegő, lyukas-labdaszerű mellük elvissza leng. Megérkeznek a férfiak: sötét arcukat sebészmaszk fedi, lándzsáik meredező farudak, a végükre fémszikeket kötöztek szárított indákkal. Körbetáncolják az üstöt, sarkaik szikrákat csíholnak, felcsap a tűz.

– Kuruzslók! Sarlatánok! – rivall rájuk az Orvos. – Nincs szégyenkezni valóm! El sem tudjátok képzelni, hány ember köszönheti nekem az életét! Ha most mindegyik itt lenne... Egy egész hadsereg összeállna belőlük, ami rögtön eltaposná az átkozott falutokat! Szinte már látom is magam előtt! Magukkal hoznák rég elhagyott mankóikat, belovagolnának sarokba állított toloszékeikben, és összekötöznének titeket

levetett, véres fáslijukkal! Csak egyszer hálálnák meg Orvosuknak visszakapott életüket...

A bennszülöttek közben kipakolják az Orvos táskáját. Hangyákkal teli infúziós zacskót emelnek ki belőle, amit aztán undorral a földre hajítanak. Majd röntgenképeket húznak elő, sorban a nap felé tartják őket: az első képen halcsontvázak lebegnek vonatfüstben. Egy másikon síneken fekvő halcsontvázt látni. A harmadikon halcsontváz, a gyomrában egy zsebórával. Kiejtik őket a kezükből, törzsi énekbe kezdenek; egyetlen, pörgő kattogással áll össze a hangjuk – gonosz, mechanikus démonként őrzöng a fák felett – sebes robogás ez – vonatzakatozás ez – az idő kétszeres, háromszoros sebességre kapcsol, a nappalok és az éjszakák már percenként váltakoznak.

(Akikbe befelé nőnek az égő gyufaszálak – egy fekete varázsló megmút egy órát, ami végül az arcába robban, a szakállból kiálló rugók akár a férgek, tekeregnek.)

Egyszer csak kettényílik a kunyhók mögött terpeszkedő buja fák sűrűje – mint egy sötét zöld színházi függöny – mögüle bennszülött férfiak serege bukkan elő, indáikkal egy felborult mozdonyt vontatnak a faluba. Az fájdalmasan sípol, füstjelei eltűnnek az égen. Hegyes dárda szurkálja, a kerekei még forognak, aki közelít hozzá, annak rögtön csontig hatoló, mély seb nyílik az oldalába. (Az Orvos kiugrik cernával és túvel a kezében az üstből, bevarrja a sebet, majd visszaugrik a gyöngyöző vízbe – mindezt egyetlen pillanat alatt; a szokás hatalma.) A vonat sérüléseiből gejzirként spriccel a vér.

Bordaszínórzat. A kiterült kígyók holtvágánya – fekszenek egymáson, mint a sínek. A vonat egy utolsót, egy hatalmasat sípol – beleremeg a talaj is, szilánkokra robban az üst – a víz rögtön eloltja alatta a tüzet, a repeszek az égen átrepülő papagájokba állnak, amik ettől a földbe csapódnak. Erre aztán elcsöndesedik a falu. Alábbhagy az örült kattogás, némaság telepszik a törzsre. A hold – akár egy hatalmas, Isten zsebéből kipottyant ezüstérem. A fekete folyón fekszik és reszket, miközben az Orvos, a hatalmas harcsa hátán lovagolva csorog lefelé, végig a part mentén.

– Engem soha többé nem láttok! – kiált a víz mellett ácsorgó tehetetlen négerek felé, akik haragosan rázzák felé lándzsáikat. – Visszatérek a jó öreg nyugatra, ahol még értékelik némiképp a tehetségem! Adjatok nekem egy steril műtőt, és csukott szemmel bárkibe beleállítom a szikét! Akár két méterről is, mint a dobókést! Fúvócsővel adom ezentúl az injekciót, vudubabákon végzek abortuszt! Varázskavicsokra cserélem a fájó veseköveket, meglátjátok!

(Előhúz a zsebéből egy régi aszpirin tablettát, amit a harcsa elé dob. Az éhesen nyeli el.)

– Gyí, halacskám! – rikkant. – Egye csak meg ezeket itt a szűnyogkór, mit érdekel már engem!

Az éj zajai az erdőben. Múlábakat ropogatnak az oroszlánok, törött mankókat rágsálnak a majmok. Távol, a faluban egy kunyhóban egy néger nő szülési fájdalmai közepette csörögni kezd, akár egy felhúzott ébresztővekker. Körülötte néhány orvosi maszkos törzsi vadász áll – a fáklya fényében reszket haragos szemük. A nyakukban megmerevednek a péniszek, amikor a nő lába közül kipottyan egy apró, fehér köpenyes vudubaba. A vadászok izgatottan adogatják kézről kézre, csodálják, nézik; majd egy vödört cipelnek be, amiben egymás hegyén-hátán hemzsegnek a fekete hangyák.

Belehajítják a babát.

Távoli sikoly kél a folyó felől, olyan akár egy elnyújtott vonatfütyty. Hangjára kifut a vér a percmutatókból, lohadtan csüngnek, örökre megáll az idő.

Szűnyogkór 2.

gonosz orvos – rögtönkönyörgőnő – madarak tudják mik azok a ráncok – egy dzsungelben üst – fiatal fájó valami – ruhák baba-arcukról – vaskos szemeikből dörömbölnek – megveszett fiú – haragos folyó – halott folyó – velünk az óriáshüllők mindig kikezdenek – sebek nyílnak – ha az ajtóhoz közel érnek kinyílik az alkonyba simuló virág – nyomában buja indák – a folyóban kígyók tekeregnek

egyszer akasztva – csodálják, csöpög a törtető reggel: fülébe törzs-nyelvű férfi – gyomra mélyen – kivágott tornác – visszarúgja az állatba – mindig hüllő – könyörög – kódorog – a sebből végül kikaparja vakolatát

távoli felhőket átszűrő dárdák – szörnyűség – az Aligátorvadász éhségében bennszülöttet eszik – akasztott órák – a padlón ajtó – fekete képkeret – a hangyáktól forrásba kezd a felesége – reszketni kezd, homlokából kiálló rugók – a zuhanyzófüggönyök felvesznek – megörülni egymást – medencecsontomon bennszülött part – nálad voltak! – köhögése csicsíja... – a szőrös nyugati üstből, a szoba sarkában – gyógyszer lebegnek – ruhás asszonyok vértől panírozott kopolyúí – dárdaerdő! – poros, ostoba, feszes, sötét pillanatot – az örületre támaszkodik – meztelen fiú – mellbimbóiból kivett szobák – szúnyogkór! – összeesik... a fák elhullajtott kiadásához, meztelen

A Cipészfíú

Az őserdei fák között lebegő halál. A lélek zsalui kicsapódnak, az indák hálójába csavarodott madarak riadt kiáltásaitól megáll dobogni a szív.

Senkiföldje. A villámok póznáira húzott csecsemők sírása.

Az ágakon majmok üzekednek: a szőrös törzsek ütemre járnak. Távoli dobszót kaparnak el az ásók. A bennszülöttek hatalmas, elejtett elefántot vontatnak köteleikkel. Feszes, sötét lábuk körül por kavarog, izmaik megfeszülnek, a homlokuk gyöngyözik.

Előkerülnek a kardok, és felvágják az átszúrt torkú elefánt hasát. Az állatban nyílt sebből belek helyett cipők türemkednek elő – több száz, több ezer lábbeli. A bennszülöttek vidám ujjongásba kezdenek, megveregetik a másik vállát, ölelkeznek, és kattogó hangokból álló nyelvükön törzsi énekbe fognak. Közben sorra járulnak a vadászok a felvágott hasú agyaras állathoz, lehajolnak, felvesznek egy pár cipőt, hogy kerges lábukra húzzák. Hamarosan mindegyiknek kerül cipő a lábára. Ami lábbeli kimarad, a nyakukba akasztják, vagy a dárdáikra kötik.

Az éj könyöke az égboltnak támaszkodik. Elindulnak haza, hátul hagyva az óriás tetemét. A sebből végül kibújjik a riadt Cipészfű is, aki az elefánt hatalmas gyomra mögött rejtőzött eddig a félelmetes vadászok elől. Fogai között cernája, a kezében olló. Milyen régóta csapdába esett ebben az ostoba állatban. Mélyen letüdőzi az alkonyba simuló erdő nedves levegőjét. Majd elindul. Maga sem tudja merre. Meztelen talpa alatt surrog a harmatos fű.

Amerre jár, szülési fájdalmak lepik meg a fákon csüngő majomanyákat. Cipőkanalak potyognak ki szőrös lábaik közül, amiket a fák alatti bozótban bujkáló éjszakai ragadozók hordanak szét. Szemeik zölden világítanak. A fiú pedig járja tovább végtelen köreit az erdőben. Szomorúan csattogtatja ollóját, cernáit pókhálóként a fák köré fonja, míg végül maga is fennakad benne.

A csillagok csöndje. Fából faragott maszkok a fákra akasztva. Kivágott szemeikből kicsöppen egy-egy csepp könny. A mosolyok végződése, a zokogásba vájt fametszet térképét követni.

A fákon túl, a faluban sötét minden ház. Horkolás hűti a szobákat. Moszkitók az éj pilláin. A tornácon levetett cipők sorakoznak. Ha valaki a füléhez tartana egy ilyen lábbelit – akár egy partra sodort kagylót – fojtott elefánttrombitálást hallana visszhangozni a belsejében.

A térítő

Grafitpor pereg a fákról. A törött ágakból csöpögő cukormázban fekete hangyák vergődnek. A dzsungel mélyén, a zöld vizű folyóban a misszionárius épp bennszülötteket keresztel. Térdig a vízben áll, keserű, lemondó tekintettel méregeti a parton ácsorgó néger férfiakat. Micsoda alja gyülekezet! Meztelenül állnak, szemeikbe fészket rak az üresség, hatalmas péniszük csontos térdükre lóg, bennük csontkarikák csörögnek.

Na jó, essünk túl ezen – dönti el magában a misszionárius, majd int az elsőnek, hogy jöjjön, gázoljon a vízbe. A keresztelő undorodva

fintorodik el, amikor látja, a fickónak egy véres csecsemőskalp darab lóg ki a szájából.

Jó ég, mit keresek én ezek között? – fortyog magában, azzal ki-nyújtja a tenyerét, mint egy szigorú tanár, aki most kapta rajta a diákot rágózáson, hogy köpje bele, amin csámcsog. Az vonakodva a felé nyújtott fehér tenyérbe köpi a véres csomót egy nagy adag rózsaszín habos nyál kíséretében.

– Krisztus igaz gyermekei nem esznek embert, ó, hányszor kell még nektek elmondanom ezt! – csattan fel a misszionárius, azzal mér-gesen a vízbe hajítja a véres bőrcsfatot. Egy arra úszó hal rögtön ráveti magát, és messzire úszik vele. Törött ceruzák tekeregnek a folyóban ácsorgók körül. Átváltoznak piócákká.

– Na, lássunk neki, különben sose végzünk... – mondja a pap, majd a néger fickó széles vállára helyezi a kezét. – Ezennel megkeresztellek, az Atya, a Fiú...

És már próbálja is lenyomni a víz alá, de az izmos bennszülött se-hogy sem akar leguggolni előtte. Próbálja hát erősebben, de mintha vasat próbálna hajlítgatni.

– Bukj már le, te szerencsétlen! – rivall rá, de az ijedt, kerek, fehér szemekkel néz vissza rá, és áll mint a cövek. A pap erre megmutatja neki, mit akar: alábukik a vízbe, majd feláll. A néger fickó kezdi ka-pizsgálni, mert végre enged a vállát nyomkodó kéznek. Ám alighogy a víz alá kerül, rögtön óriási harcsává változik, síkos bőre pedig kicsusz-szan a lelkész ujjai közül.

– Hogy azt a... – A misszionárius majdnem megereszt egy velős káromkodást, de aztán visszanyeli. – Na jó, ennek annyi. Ez már nem jön vissza. Vigye el akkor a fene!

Azzal int egy másik parton ácsorgó sötét fickónak, hogy jöjjön, ő következik.

A folyó fölé hajló fák ágairól majmok bámulják a jelenetet. A ke-zükben apró fából készült feszületek, azokat rágicsálják. Árbóckosár-ban vergődik a nap. A délelőtt leveti bőrét. Sorban érkeznek a hús vízbe a bennszülöttek, hogy megkeresztelkedjenek, de alighogy a víz alá

buknak, mindegyik harcsává változik, és máris suhannak tova, a mélyvíz felé. Egyik a másik után. A lelkész nem bírja már cérnával: olykor felkap egy-két kavicsot a talpa alól, és a menekülő hal után hajítja.

– Vigyen el akkor titeket az ördög! – kiabál nekik, a nyála hatalmas cseppekben csapódik a vízbe. – Pogányok! Istentelenek! Majd fogtok ti még sírni, amikor a pokol belei bűdös salakká örölnék! Menjetek csak vissza a szobraitokhoz, a termékenységi rítusaitokhoz, a vérferőtőzéshez, mit érdekel engem!

Morog még egy darabig, majd kikászálódik a vízből. A parton veszi csak észre, hogy a lábairól fűrtökben lógnak a fekete piócák.

– Már csak ez hiányzott – Sóhajt, majd a parton hagyott bibliával kezdi csapkodni őket, amiktől egyből a nedves iszapba pottyannak. Szenteltvizet csöpögtet rájuk, attól persze rögtön kiokádják a lelküket. A lepattanó fekete férgeket visszahajítja a folyóba. Erre nagy csapkodás támad a vízben, ahogy a hatalmas harcsák veszekednek rajtuk. Tátogó, kerek szájak törnek a felszínre.

– Hát mégis itt vagytok? – A papot előnti a méreg, egyből hozzájuk vágja az első kezében lévő dolgot. A biblia nagy placcsanással érkezik a folyóba, a halak rávetik magukat, valósággal forr a víz, ahogy cincálják a lapokat.

– A szent ige... Ó! – A lelkész még nyelni is elfelejt, rögtön berohan a vízbe. – Drága Krisztusom, jövök, megmentelek! Szenvedtél te már épp eleget, ó, drága Krisztusom!

A fellelkesült harcsáknak sem kell több, rávetik magukat a papra. Elrágják a lelkész égbe nyúló madzagjai, amin eddig rángatták oda-fentről. A zsinagdagabok a tehetetlen marionettbábu körül lebegnek a hús vízben, még beléjük is akad. A halak csipkedik még egy ideig a fából készült fickót, majd elunják, és elindulnak más zsákmányt keresni. A sodrás végül felkapja a bábut, és messzire cipeli a hátán.

A hit veteményese. Hamvadó gyümölcsök az ágakon. Egy óriáskígyó hatalmas vállfát nyel le egészben. Egy fekete fésű százlábúként mászik a levelek között. Lejjebb, a folyó széli falunál a sekély vízben néger kislány áll, térde körül kavarog a hús víz, és harcsára vadászik.

Egyszer csak a lábának ütközik egy hatalmas fadarab. A kislány lenéz, és meglepetésére egy fabábut lát. Olyan, akár egy csecsemő. Rögtön megörül, felkapja a figurát, és ringatni kezdi. Közben törzsi nyelven kattog neki valamit.

Kiszalad vele a partra, és lapos melleire húzza. Mellbimbóját a fabábu ajkaihoz érinti, úgy szopatja.

A nap lezuhan az égről és agyonüt egy fán mászkáló majmot. Rögtön érkezik néhány bennszülött vadász, kicsorgó agyvelejébe tunkolják az ujjukat, és harci jeleket festenek az arcukra, a homlokukra. Az egyik véres keresztet mázol a szeme közé, majd elindul átdöfni egy állatot.

A parton harcsák vergődnek a grafitiszapban. A gyomruk teli emészthetetlen lapokkal. Feltátogják bűnös lelküket a sötétülő égre.

Férfivá marva

Egymásnak feszülő ősi istenek a dzsungel fölött. Fogaik között fából faragott nyelvek – zsinegdarabok. A fölakasztott moszkítóhálók felröppennek az ágyakról, és baljós kísértetként forgolódnak a fák mögött. Egy hatalmas pók órát sző az egyik ágra: mutatói pörögnek, amitől rögtön megöregednek, és holtan esnek össze a közelben kódogó vadállatok.

A faluban férfivá avatás zajlik. Valóságos dárdaerdő csiklandozza az ég éjtől vemhes hasát. Egy leterített víziló vérében mossák kezeiket a tűz körül forgoló vadászok; fülükben, nyakukban, mellbimbójukban egymáshoz koccannak a csontkarikák. Hamarosán elővezetik az ifjakat. A tizenöt éves néger fiúk reszketve lépnek ki a kunyhókból, mögöttük édesanyjuk integető, telt keblű alakja – arcáról a megszáradt könny vakolata pereg.

A fiúkat felsorakoztatják a főtéren. A ceremónián egyedül férfiak vehetnek részt, ennek kiszűrésére mindenki teljesen pucér. Az arcokat azonban törzsi maszkok takarják: vicsorba torzult ősi isten-arcok, krokodil-maszkok, felsíró csecsemő orcák, véres denevér pofák, megkín-

zott menyasszonyok rózsatövis-sebzett pofija, az Aligátorvadász magánycsikk gyújtotta arca, az erdei lények visító, acsargó pofázmánya, egy vonagló orvos szűnyogkortól lázlobbant tekintete.

A barna virágcsokok és a madarak – a szív döglött muslica – hangtalan földek. A kígyók kitört méregfogai feketére égett gyufaszálak. Meleg gyöngyök: a fáklyák reszkető fényében ijedten csillannak a fiúszemek. A maszkos férfiak vödörket hordanak a falu terére, benne fekete hangyák izegnek – fekete csillanás – apró kitingolyók koccanásai. Nagy, reszkető kupacba öntik a rovarokat. Micsoda bolyok ezek! Fiúk, aki egy ilyen bolyt meghág, egyből férfi lesz! Persze, hogy vonakodnak ettől a próbatételtől a legények. De melyikük ne akarna végre felnőtt lenni? *

ez itt kard – oltár – törött evező – komorzöld csiganyál csöppen a nyelvekről. A kínok panírja. Véres, mákos spermacsomók – átordítani az éjszakát, a hangjuk pont olyan, mint száz bivaly, akik most tapossák a földbe az isteneket. Az ősi mellekből csöpögő bánat szürcsölőinek sírása ilyen. A virágszirmokba zárt rontó démonok sikoltása ilyen.

A fiúk meztelenül a hangyabolyban hemperegnek, a felnőttek közben vad kacagásba kezdenek – nevetésük elkeveredik a sok jajjal és jujjal. Ahogy rázza őket a vihogás, lehull róluk az álca: a maszkok érett gyümölcsként a földre pottyannak, és kislány arcok kerülnek elő mögülük. Micsoda átverés! A lábuk között egy kövérre hízott pióca fityeg, két csigaház fölött – férfiaknak adták ki magukat a kislányok, hogy

* Braziliában a Satere-Mawe törzs szintén hangyákat használ a férfivá avatáshoz: az ún. Golyó hangya (*Paraponera clavata*) nevét csípése után kapta, amely fájdalomszinten megközelíti a húsból csapódó puskagolyóét. Marása csillapíthatatlan, lüktető, égető érzést vált ki, a befecskendezett méreg 24 órán át nem veszít hatásából. Mivel blokkolja az idegeket, a végtagok használhatatlanná válnak a csípés hatására. A férfivá avatási rituálé a következőképp zajlik: a törzs férfitagjai füsttel csalogatják ki járataikból ezeket a rovarokat. A nők által készített kesudiólevél főzetet használják a hangyák lenyugtására. Az elkábult ízeltlábúakat az aszszonyok pálmakesztyűkbe fűzik (120-at mindegyikbe), majd ismét felhergelik az állatokat füsttel. A kesztyűt tíz percig kell viselnie mindkét kezén a fiatal fiúknak, akik a ceremónia során olyan szintű fájdalmat élnek át, amitől egyfajta delíriumos állapotba kerülnek. A férfivá avatás gyakran hónapokon, éveken át húzódik, a fiúknak 20-szor kell megismételniük a procedúrát.

megvicceljék bátyjaikat. A fiúk tagja vörösen izzik a csipésektől. A szemükben haragrózsza bontja ki szirmait, ahogy húgaikra néznek. Azok ijedtükben hátrálni kezdenek, és még a dárda is kiesik a kezükből. A fiúk odaugranak, és elkobozzák a fegyvereket. Az égbe fúrnak, üvöltnek, majd megindulnak a lányok felé. Azok riadtan futnak szét az éjben, be az erdőbe, a nedves levelek homlokuknak csapódnak. A leányok utánuk vágatnak, mint a felbőszült vadkanok; meztelenül rohannak át az éjszakán, üvöltve. Pókháló-kattogás. Minden megtett ugrással változik testük: izmaik hatalmasra duzzadnak, az arcukon kihajtanak az első szőrszálak – sorban, egymás után – végül valóságos erdővé sűrűsödnek.

Sehol sincsenek már fiúk. Férfiak érik utol és teperik le a lányokat, akik maguk is kigömbölyödtek a dzsungelhajza során: tömör, fekete melleiket markolásszák a szakállas bennszülöttek, majd a hajuknál fogva húzzák be őket egy óriáskígyó nyitott száján. A hatalmas hulló sorra nyeli el a párokat; mikor az utolsó is besétált a torkán, óvatosan csukja össze állkapcsát. Mozdulatlan szemei üveggyolyók. Felpuffadt hasából vad nyögések hangja szűrődik ki. Villás nyelvét öltögeti a holdra, miközben fel és le ugrál nászgyomra.

fekete szellem – porból szőtt fogak – mennykő pókháló – dárda-szakáll – a dzsungel keringője. zöld sós–nedves kavargó. lucskos lótuszok. elégni a bőrfényben. A dobok kiokádják lelküket. Majd elcsöndesedik az éj: egy dárdahegy vágja ki belülről az óriáskígyót. Mosolygó száj a nyílt seb – sorban sétálnak ki belőle a szakállas férfiak. Egymás széles vállát veregetik, és elindulnak, vissza a faluba. Hamarosan a nők is kikecmeregnek a széthasadt hullóból. Véres hajuk arcukhoz tapad. Kéz a kézben andalognak haza; amerre járnak, apró spermacöppeket hagynak maguk után – ezek a cseppek fehéren világítanak az éjben, akár a fényes bogarak – akár a varázskövek – akár a csillagok.

Akik a folyó hullámmzását tapogatják. A zsebórákba mászott férgek. Az esős évszak veszi most kezdetét. A nők szépen kigömbölyödnek. A záporban mossák hatalmas hasukat. Törzsi dalt énekelnek, amikor

meglepi őket a szülési fájdalom. A kunyhóban riadt tekintetű anyák segédkeznek: vödörket tesznek a vajúdo nők alá, akiknek a sikolyai szétszaggatják a falu fölött a felhőket. Fekete hangyák zubognak combjaik közül ezekbe a vödörökbe. A rovarok össze-vissza csípiik közben belülről az anyákat.

A kunyhó ajtajában a férfivá cseperedett fiúk állnak. Húgaikon kacagnak, szakállas arcukon mozdulatlan elégtétel, rovarelégtétel, maszk-elégedettség. Péniszük vérrel telt pióca, tovább húzik és húzik a látványtól, míg le nem pottyan, hogy jóllakottan száradjon ki a porban.

A homlok kopoltyúja nem szűr tovább. Férfiak az éjben – lábuk között odaforrasztott óramutatók – hamisítványok – a nők sikítva szaladnak előlük – akit utolérnek, és meghágnak, az rögtön megöregszik, és elandalog meghalni magányosan a fák közé. A felhők felett, a csillagos égen, a spermacsöppek nyomán két nemtelen ősi isten feszül egymásnak – a nappal és az éj – lepottyant péniszük egy-egy halott óriáskígyó, amit belülről hasítanak szét most vérbő dárdahegyek.

Anyagátor

A bennszülött anya hüllővé változik a vonatfüsttől. Hatalmas aligátorként, komótosan totyog le a partra karmos lábain, ahol a folyó hús, zöld vizébe csusszan. Mozdulatlan szeme látszik már csak ki, és dudoros háta – távolról nézve akár kidőlt, göcsörtös fa is lehetne, amit a sodrás úsztat. Hamarosan megérkeznek gyermekei is – halászni készülnék, vagy fürdeni – az anyakrokodil óvatosan közelíti meg az apróska néger fiúkat.

A fényképekbe tört fogak – az óriás denevérek a fák között, szőrös bőrszakok, szemük világít a félhomályban – fénycsíkokat húznak a fák közé. Egy természetes, fekete vadász fúvócsővel lövöldöz rájuk – az apró nyilakat árván maradt gyermekek fájdalmába és magányos szerelmesek bánatába mártotta előzőleg – a denevérek rögtön holtan esnek össze, amikor hatalmas, hártás szárnyukba fúródnak a kilőtt tűhegyek. A földbe csapódva átváltoznak könnyvekké. A néger vadász

körbejárja az ismeretlen betűkkel teli köteteket, a lándzsájával bök-dösi, majd összegyűjti őket, és elindul velük vissza a faluba.

A főtéren kövér asszonyok fekete mellbimbóit szopják a folyóból kifogott piócák. A sebből kicsöppenő vér, a legdrágább anyatej – valaki felszisszen, miközben emberi fogakat operál ki a sarkából. Kifő a kor-bácsokból minden ütés; sín pár puhul egy üstben. A piócák a vadász érkezésére bemásznak a földön heverő órákba, és visszaváltoznak percmutatókká. (Újra indul az idő.) A vadász szétosztogatja a zsákmányolt könyveket. Csöndben szakítják ki, és rágják a lapokat. Ahogy eltűnnek fogaik között az oldalak, egyre különösebben kezdenek viselkedni. Idegen nyelveken szólnak egymáshoz, a férfiak megrázzák az érkezők jobb kezét, és hamarosan elkezd zavarni őket a meztelenségük is.

Távol a folyóban hatalmas aligátor úszik a csillagkövekkel kirakott égbolt alatt. Mintha dobolnának... A gyomrában fiai dörömbölnék – apró öklük veri ütemesen a hasfalat – fogadkoznak, sírnak, hogy soha többé nem lesznek rosszak, hogy mátol sokkal több halat fognak majd, és meg is főzik otthon, ha anyjuk is úgy akarja. De az anyát már csak a folyóhoz inni érkező erdei vadak érdeklik. Érzi őket odakinn – szemei hidegen villannak, orrlyukaiból vonatfüst bukik ki, és gonosz dzsinnként rugaszkodik az égnek.

Magasan a hold egyre sápadtabb.

Hatalmas, kövér pióca csüng az oldalán.

Tükrök vagytok!

Reggel virrad; kitapogatja a harcsát. Krokodil kopoltyúk – szoborarcok. Valaki a piranhákat fürdeti. A felkelő nap hatalmas pénzérméje – a vízesés hangja – vércseppek csöpögnek az óriáshüllők szigorú pofájáról. A folyóparton széttépett fényképeket illesztget össze egy néger asszony. A kép végül összeáll: egy néger asszonyt ábrázol, amint fényképeket illesztget össze a folyóparton. Zölden villanó legyek, majomszőr egy férfi heréiben.

Csíkos darazsak zúgnak egy kalitkában. Egy kislány megvágott ujjából mézet csöpögtet rájuk, amitől valósággal megőrülnek. Az Aligátorvadász konyulól szirmai – óramutatók csörögnek koponyában.

– ősi istenek anyakirálynők tinta-szirmok kisemmizve – törzsi dobok, sárba hajított indák – a szépség és a férfi esőtől meztelen – csapóajtók köhögése –

– Az idő kísértete sután kormos – Kalitkarácsok húsfogata. Eltörtetnek a sípcsontból faragott babák.

Egy levetett öltönyfelsőt cincálnak a folyó halai. (A nyakkendő kövére hízott kígyó.)

hajából csöppen – hullámok közé zuhan – lapos gránátként kapaszkodva – a fakadó piszkos kobakjuk

A felhők maszkok, a maszkok tükrök, elcsoszogni a buja létezésben. Előfordul a méregtócsában is a vígság. Kampószegezen száradnak a nedves álmok. A gyermekek arcán anyajegyek sikoltoznak. Kenuba kényszeríteni a sóhajt evezőkkel.

(székük óriási kés)

Az eltört virágcsont végre megtalálja a felesége fogai között a csilagokat. A gondolatokon dörömböl egy ajtó – beköszönt az éj – majmok kapálóznak.

– Hát nálad, a fák tetején vannak a nyakak! Légy átkozott!

Kicsöppen az utolsó csepp nyál. Reggel után újabb reggelek a dzsungelben. A krokodilbőrrel bevont zöld habokba szakadó vízesés. Leborotválni az Aligátorvadászárról a feleségét nem egyszerű feladat.

Most is ott suhan a folyón: evez, kinyitja meztelen önmagát. Vergődik a szertartás körül. Messzire cipeli felnyitott szívét, oda, ahol majd megtalálja a csontjait is. Az elhullajtott halpikkelyekkel kitömött párna úszik nyomában. Új reggel virrad: zárt ajtóba ütközik a feje. A nyelvekből csöppenő kés felkiált a vízben: – Véig nálad volt!

Arcáról piócák csüngnek, bútorokat dobál a kövekbe. Varázsport szór az aligátormaszkokra. Akikben csokrot lelnek a szellők – a menyasszonyok vörös kráterek – kilyukasztott szívek – galambok és lakkcipők – a jelek szárított kendője – a pálmafalevelek húsfogata.

Tükrök vagytok!

(Az asszony a parton megvágja az ujját egy fénykép sarkával, és méz csöpög a sebből.)

Vonatcsicsíja

A sötét rovarok szertartása ez: csapdába esett sovány férfiak gyűjtják fel a köteleiket. Lándzsáikat ropogtatják, méregtócsákat lövell a farkuk. A harmatcseppekben fuldokló ősi istenek – egy megveszett fiú csöpög a fákról.

– Könyörgöm, mit akartok? – kérdezi az őt körülvevő kattogó nők-től. Azok polaroid fényképezőgépeket kapnak elő, és fotókat készítenek róla, majd megeszik a képeket – egyiket a másik után. A fiú egyre soványabb, tovább villódnak a masinák. Lassú, fehér robbanás – kifordult kolibrimadarak. Megőrülni arccal a magzatvízben. Kielezni egy óra kiálló rugóit. Óramutatót szerelni a nyilakra – akit egy ilyen vesszővel eltalálsz, rögtön megöregszik, és elandalog meghalni magányosan a fák közé. A konyuló szirmokból kifacsarni a boldogságot, dagadt állatok kezdenek csörögni, zölden fénylő gombák lebegnek az alvó csecsemők bölcsője fölött.

Rúgva gyúrt homlokok. Valaki elbotlik egy kígyóban. Egy fiú egészen újfajta módját fedezi fel a maszturbációnak: vudubabát készít magáról, és azt ingerli. Később lányokat kér meg, hogy fogdossák meg a bábút. Vagy hogy adjanak rá puszit itt-ott. Az egyiknek végül elege lesz ebből a játékból, és a tűzbe hajítja a bábát. A fiú abban a pillanatban szürke hamufelhővé változik, és elfújja a szél.

A sötét rovarok ősi szertartása ez – vonatfűtty – zzzz... az aszpirinhangyák bemásznak a beteg emberek száján.

Akik függönyöket rágsálnak... Akik házasságot kötnek ezzel a vídékkal... égő zsinegdarabon csüng egy magányos fiú szíve.

– Neked alighanem van még bőven gyónni valód! – Szaglássza a misszionárius a lányt, akinek a nyitott combja közötti kapun ki és be

mászkálnak a majmok. – Egészen olyan szagod van, mint akit ősi bűnök rondítanak belülről.

A papot végül megdobálják az ürülékükkel a makik. Szalad, és veti a keresztet.

Csíkos darazsak az angyalok. Spermát gyűjtögetnek a férfiak golyóiból, végül a kaptárba szállnak vele, ahol egy kövér anyakirálynő tömi magába a fehér, csomós anyagot.

– Még, még, drága herém! Ezek a meg nem született kisfickók igazán finomak! Az egyik Nobel díjas orvos lett volna, tudtátok-e, a szűnyogkór legyőzője? A másik meg zeneszerző, hangjegyei az égbe fúródtak volna, de késő, késő, kis barátocskáim, innen már nincs menekvés! – (kövér hasát simogatja.)

A Cipészfiú szíve senkiföldje. A sípcsontfolyóból fogott halak telis-teli csontékszerekkel. Dárdaerdő. Vízbe fúlt harcsák. Csontvázakból készült fáklya. Ceremónia. A nők kráterek, amikbe beleesnek a férfiak. A férfiak dárdák, amik átfúródnak a nőkön. Mindenki átváltozik, mindenki zümmög. A majompéniszek istene összecsuclik, majd feláll, összecsuclik, majd feláll. A hangyák a négerfiúk veteményese. Bútorok húsfogata, repeszek egy anyakrokodilban.

– A vonatnak aludnia kell!

(a mozdony lefektetett párnákon közlekedik – galambok a füstben.)

Egy néger asszony infúziós zacskóba csorgatja az anyatejet fekete melléből. A zacskót végül férfiak rabolják el, felcsüngenek egy fára, aláfekszenek, és a szájukba csöptetik. Közben sírnak, akár a gyerekek.

fojtott üregek... lelkem most kezdi kirázni hamvait. (szürke grafitpor.) az egyik alkonyba simuló dzsungelben. kanyonvölgye. Valaki felakasztja fából faragott önmagát. A kommunikáció levágott feje.

az Aligátorvadász – arca mérgezett fotó – hatalmas késével műti meg az órát, próbálja úgy szerelni, illesztgetni a fogaskerekeket, hogy az idő meginduljon visszafelé, amikor még a feleségét nem falták fel a krokodilok. Az ormóttan penge persze alkalmatlan az efféle finommechanikai műveletekre: az óra megáll, az idő megáll, a madarak

megállnak az égen, a fák levelei nem nőnek tovább, a csönd végtelen, a gyermekek megállnak, a termékenység megáll, a sötét megáll, a fény megáll, a sebek nem forrnak, a majmok istene nem üvölt tovább.

– A francha ezzel az egésszel! – morog az Aligátorvadász, és meszszi-re hajítja az órát, de az nem esik le, csüng ott a levegőben, mint egy érett gyümölcs, amit senki sem fog már leakasztani onnan.

A világ kopoltyúi nagy sokára újraindulnak. Szűrik, egyre csak szűrik a földlakók bánatát.

Csicsija. Polaroid képeket röpít a szél. Fotók egy elfelejtett fiúról. Aludj el szépen, kismozdony.

Szivárványkígyó lánya

Ragadozófészek a parázsban. Az indákba gabalyodott bűdös démonok hatalma – a halál üveggolyókba zárva – néger kisfiúk dobálják őket a folyóba, ahol halak nyelik el őket – felpuffadt hassal emelkednek a felszínre. (Akkik kiásítják magukból a rémálmokat, a pucérok, akik ruhákkal paráználnak.)

Az Aligátorvadász hatalmas levetett kígyóbőrre akad a folyóparton, áttetsző, száraz zászlóként csüng egy hordalékfán. A tapasztalt vadász nyolc méteres bestiának tippeli néhai gazdáját – letép egy darabot az elszáradt bőrből, szivart csavar belőle, majd pőfékelni kezd. (Egy hal-dokló lélek könyörgő füstjelei – évgűrűk az égen.)

– A kígyók lábatlan aligátorok! – morog magában a vadász, fejében kinyílnak az undor vörös rózsái. – Valahol a folyó mélyén él egy húsz méteres irdatlan szörny – a szivárványkígyó, Inkanyamba – annak gyomrában egy hatalmas aligátor, aminek a gyomrában ott az Aligátorvadász felesége, akiben ott az Aligátorvadász iránt érzett szerelem – vajon hány bőrt kell felvágnia az Aligátorvadásznak éles késével, hogy ráleljen végre az elrabolt boldogságra? (Valahol bibliák csapódnak össze egyszerre, hangjuk akár az elsütött puskáké, az égnek rugaszkodnak félelmükben a papagájok.)

A vadász elszívja a száradt hüllőbőrt, közben arra gondol, hogy ez a dög alighanem a hatalmas szivárványkígyó egyik mocskos fattya lehet. Ha megöli, azzal alaposan felbőszíti az anyakígyót, és nem kell tovább keresgélennie: a bestia jön majd el hozzá – ki tudja, milyen alakban.

Az Éden barlang-boltozata repedezik. Zuhanyzófüggönyök országútja! – varázskavicsok a denevérek gyomrában, a föld felé húzza őket. Néger kisfiúk menyasszonyi ruhában – állnak a parton, a folyóba vi-zelnek – fekete fütykösükből sugárban tör elő a sárga lé. A vízben a misszionárius áll, épp a halakat adja össze. Teljesen belefeledkezik a szentszövegbe. Észre sem veszi, hogy a lábából piranhák falatoznak. Micsoda láb! Márványból van az egész.

Az Aligátorvadász eközben mágiát űz a parton: vudubabát készít a bőrdarab egy foszlányából. Hosszú, kígyóformára hengergeti, füstöt fúj rá a tüdejéből. Ősi maszkot húz az arcára, ledobálja ruháit, és körbetáncolja.

A dalod, a tüdőd... Ceruzákból jön a bús magány, pikkelyvitorlák, hangok csöpögnek az ujjbegyekről. A folyóban törött székek, lánggyújt fotelek.

Loccsanások a part mentén. Egyszer csak kiemelkedik a vízből a megidézett kígyó. Körülötte a halál savanyú szaga terjeng. Borzalmas vadállat: szemei üresen csillogó üveggolyók. Hatalmasra tátja a száját, egészen a gyomráig látni. Az Aligátorvadász elmosolyodik.

– Gyere! – biztatja, az pedig szörnyű sziszegő hangot hallat. Majd ráveti magát a férfira. Barna teste még a vadász combjánál is vastagabb. Bőre alatt tömény húsköteg mocomorog. A kígyó egyetlen, izmos kar: Isten szkanderre nyújtott keze.

A kés egyből a közelítő hústömegbe szalad. Vér spriccel az égis, ahogy kaszabolja a férfi. A bestia sem tétlen, újra és újra rászorít a vadász testére, csak akkor engedi el, amikor belé hasít a penge. Véres iszapban dagonyáznak: a szörny megpróbálja leharapni az Aligátorvadász fejét, de az rögtön a szájadlásába fúrja a kést.

– A fogát szerettem, vér – bordazsinórzat – szerelemtől csöndben
– szépséged faragott – vajon hány bőrt kell...? (Múlábak vergődnek
egy hatalmas pókhálóban.)

*miket folyóparton acsarogva
Éhen spórával teli morajba.
...s hajló fák láthatóan sejtelmesen.
azután milyen óra!
szerelemre-lobbantója!*

A küzdelem döntetlenre áll. A kígyó varázslathoz folyamodik: alá-
bukik a vízben, és gyönyörű, meztelen nő képében bukkan elő a szürke
habok közül. Egyedül a szeme még mindig egy kígyóé (sárga, buja
villanás), és a lába között szőr helyett pikkelyek ölelik a rózsaszín be-
járatot. Sziszeg, és táncol – megpróbálja elcsábítani az Aligátorvadászt.
Kerek fenéke forog – fekete haja ostorként csapkodja a folyótükröt.
(Szilánkok állnak a part menti orchideákba.) Az Aligátorvadász farka
ekkor megmerevedik, és átváltozik hatalmas késsé – a nap fénye élesen
csillan hegyén.

– Most véged! – sziszegi a vadász, s ráveti magát a lányra. Az han-
gosan sikolt a férfi heves döfései alatt. Próbál szabadulni a szőrös karok
közül, de az Aligátorvadász nem engedi.

a prédikátor elpocsékolása – nyál rovarok – tán bűvös, romboló
plagizátorok az emberek – ágyúd sós-nedves

Később a bennszülöttek mérgezett nyilat lőnek a napba. Az rögtön
beteges színre vált, és holtan esik össze a hegyek és vulkánok mögött.
Akik esti fényben hintáznak... fájó lélek ez a vidék – ki-kinyújtani a
nyelvünket az ébredésre – kútban mosni meg a szivárvány vállát – égi
sátor, sziporkázó vadak – létünkért kirepül a vonatfütty

Az Aligátorvadász a folyóban mossza magáról a véres csatakat. A
parton egy kiterült kígyó fekszik. A szemében égő gyufaszálak. Tátott
szája kipecskelve a vadász hatalmas késével. Üveggolyók gurulnak ki a

torkából, bele a vízbe. A dzsungel felkiált: – Zzzzz... Konkoly és piranhák józansága! pengék csak

mint a félhold

úgy úgy Aligátorvadász éjszakák

A férfi győztesen, de belül menekülőben. Egy levetett menyasszonyi ruhát cipelnek mellette a sötét hullámok. A parton egy meztelen néger kisfiú didereg. Ám a szeme nem emberi szem: sárgán világít az éjben, középben egyetlen, határozott fekete vonal. A mosakodó Aligátorvadászt figyeli. Majd az elpusztult, parton fekvő kígyót. Majd ismét a vadászt. A kisfiú szájából villás nyelv göndörödik elő, miközben haragosan sziszeg.

ó porból szótt részjövendő

nagy álmaim lenyelve, dzsungelben szilánkjai

Kajmánbölcső

Enyves fogakon vergődő szavak. A mosolyok húsfogata: a tükrök kopolyúi átszűrrik a test vonalait, a csupasz lélek kódorog és köhög vilálmokat a falevelek közé – egy kitombolt vihar fájdalmai – a sírok szűzhártyái átszakítva – az emlékezet izomláza ez.

Behemót, halott krokodilt vonszolnak a néger vadászok a faluba. A hulló köré kötött indák megfeszülnek, recsegnek – az elejtett szörny súlyos teste hatalmas árkot húz a nedves talajba, benne véres esővíz kavarg. Ünneplő falusiak fogadják az állatot leterítő férfiakat: virág-szirmokat dobálnak feléjük, azok egyből fehér lepkékké változnak – csapkodva törnek az ég felé.

Mint kotyvalékok szaga. Zsinegdarabok. A falusiak rég nem láttak ekkora bestiát: tapogatják, szurkálják, a gyermekek a kiálló fogakat csodálják – legalább hat méteres kajmán, farkától az orra hegyéig, kifordult szemeiből rozsdaként pereg a kegyetlenség – halála szintelen oltár – hústükör. Vállon veregetik az izmos férfiakat, a szív szökőkútja itt-ott ki is önt.

Kezdődne az ünnepség, de ekkor különös dolog történik: a halott állat fakó hasa feldagad, megpuffad, és ki is lyukad: egy kés véres hegye bújik ki a seben, majd tovább tágitja azt. A gyermekek megijednek, rögtön anyjuk mögé bújnak – a vadászok előre szegeznek dárdáikat.

Az Aligátorvadász kikecmereg a döglött krokodilból, és örült tekintetét végigjárhatja a falusi gyülekezeten. Lesepri a válláról a hulló egyik szakadt belsőségét, majd a magasba emeli kését, és diadalmas kiáltást hallat, amitől összerezzennek még a fekete vadászok is, amitől leesnek a majmok a fákról, amitől hajtincsek pattannak el a nászészakán, amitől megindul az anyák döglött hangyáktól csomós teje, amitől a piócák visszahányják a vért egy vízilóba.

– Ostobák! – Így kacag az Aligátorvadász (arca mérgezett égifolyó).
– Ez a dög már az enyém! Biztosan azt hittétek, ti ejtettétek el! Ugyan! Három napja másztam be a mocskos állat száján, azóta módszeresen gyilkolom belülről! Szép lassan elvágtam és elrágtam belső kötéseit, kiszürcsöltem és az epét a májából, és mind a szívére köptem! Mennyit kódorogtam odabenn, mire megtaláltam a lelkét! De megtaláltam! Meg én! És most már az enyém, csak próbáljátok elvenni!

Az Aligátorvadász egyetlen szökkenéssel a földön terem. Megrázza magát, akár valami kutya, a krokodil vére cseppekben repül szét. A halál harmata. A bennszülöttek riadtan méregetik a fickót: még a legizmosabb négerek is félnek az Aligátorvadásztól – az a szóbeszéd járja, hogy a szűnyogkór évek óta benne lappang, és teljesen elvitte az esztét. Albínó kísértet ő, akitől tűzre lobbannak a maszkok, és a halak felöklendezik szálkáikat. Fejében egy halott menyasszony forgolódik – fájdalmas keringője elnyesi a csillagokat égre lógató zsinórokat.

– Nesztek hát, kutyák! – kacag az Aligátorvadász, és piszkos körmével a dögre mutat. – A hús a tiétek lehet!

Azzal hatalmas ugrásokkal eltűnik a fák mögött – útközben agyon-tapos néhány a kiálló gyökerek közt forgoló apró gyíkot, érett gyümölcsszemként pukkannak szét kopott bakancsa alatt, majd szintelenre szív egy fákon őgyelgő kaméleont, ami ettől áttetszőn, hol-tan hull a földre. A falusiak köpnek egyet utána, aztán figyelmük ismét

a kicsattant krokodil felé fordul: az állat szinte teljesen üres belülről – a gazfickó alighanem elfogyaszthatta a belsőségeit – a bűz majdhogynem elviselhetetlen – de ezzel csak megkönnyítette a dolgukat, hiszen dehogy kell nekik ez a hús, egyébként sem arra pályáztak. A folyó istenének készülnek áldozni – ahhoz szükséges a krokodiltetem.

a szívek – villanó legyek – távoli papírfelhők szakadnak – lebegnek a fák koronák fölött a majmok – denevérek az anyakirálynők körül – vudubabákat cipelnek a hangyák – valaki beteg?

a haragos folyó ajkukon, koponyában
csapódva sírnak – recsegnek a szirmok – örült üstökös következik
éles kürtszó a régi istenek köhögése (a hit amputált nyelvbimbói)
(Valaki kioperálja a csontokat a virágokból – indákból font képke-
ret, az ősi szobrokból kikapart tekintet.)

A bennszülöttek fiúgyermeket áldoznak a folyó istenének, már hozzák is a bömbölő, néger csecsemőt, a magasba emelik, úgy cipelik körbe. (Az anyát eközben lefogják, csitítgatják – az éjszakát illesztgetik hajába.)

A ceremóniát egy kígyó maszkos férfi vezényli. Irányítására a rugdalózó csecsemőt a kibelezett krokodilba fektetik – micsoda húsbölcső – majd érkeznek az asszonyok, csontból faragott hegyes tűikkel, hajszálaikból font cérnáikkal, és elkezdik összeölni a sebet.

mintha egyetlen ember volnának – akasztott órákból csöpögnek a percek – törzsi szokás szerint lángra lobbannak a marionett bábuk – a halott krokodilt, aminek méhében a csecsemő rúgkapál, a folyóba hajtják. A kígyó maszkos térdepel a grafitiszapban, a kezében égő ceruza, a hatalmas vízi isten könnyörületét kéri. Végül összeesik, néhány vadász vontatja vissza a faluba – (teste mély árkot húz a nedves talajba, benne esővíz kavarog).

Csiszolatlan gyémánt az éj – a rémálmok zsalui puff kicsapódnak – borostyánt izzadnak az ágyak – a folyó sötét hömpölygése – krokodiltetemet cipel, amiből gyereksírás fojtott hangja szűrődik elő. Hatalmas, egyetlen gigantikus tág pupilla most az égbolt – kecses

bambuszrengetegek járása – búcsúzni az esővíztől – könnyek hullnak a teába – zöld virágok menta legyek – isten száraz szökőkút.

A folyó végül a partra dobja a krokodilt. Az őserdőből két néger férfi lép elő – meztelenek – arcukon karmolás nyomok, a kezükben véres dárda, a vállukon egy-egy leterített nagymacska. Fülelnek: a fojtott sírást hallgatják, amely kiszűrődik a hullótetemből. Dárdáikkal megbökdösik a dögöt. Észreveszik a hasán az öltéseket. Leguggolnak, késeket vesznek elő – kiélezett óramutatók csillanásai az éjben – felnyitják a sebet, kiemelik a csecsemőt. A kisbaba a párás levegőt kaparja hurkás lábaival – puha sarkával rugdalja az éjt – bömböl, ahogy csak csöppnyi torkán kifér. A két néger férfi összenéz, majd szemükből kicsordul a könny – megcsókolják egymást.

alszol? – vonagló rémálmaimat illesztgetem az éjszakába – A távolban az Aligátorvadász – halott krokodilokból emelt trónon ül, a vízparton – kígyómaszk fedi arcát – apró gyíkok érkeznek behódolni neki – lidérchatalmak – a lélek belesimul a dzsungelbe. Egy néger férfi menyasszonyi ruhába búj, ami teli van csipős hangyákkal.

a minden fájó órája

Szerte az éjszakában halcsontvázak világítanak zölden az iszapban: megannyi földre hullt, mérgezett csillag.

Ragadozószelek

Ugyan kik köhögnek az üres vízmederben? Lecsüngő mérges ajtók a fakon – a zuhanyfüggönyök, az elhagyott pálmalevelek: a Cipészfiú, aki kisemmiszve kódorog, a halott vízilovakban keresi az egyetlen lábbelit, amit feltud még húzni csonka lábára.

– Ó, ti, gonosz démonok az éjben, akik ellopjátok az ágyban alvó gyermekek lábujjait – (Tudniillik a nyakukba akasztják őket, ezek az ujjak zölden, lidércfénnel izzanak, ha egymáshoz koccannak, miközben a varázslények átordítják magukat a dzsungelen, új betegségek születnek.) – Kiskanalaitok hullnak egy viharfelhőből! (– kiabál a fiú.)

Mindenhol vadászok, akik csak a sebekből értenek... A fájdalom vakírása ez... Kitapogatják ujjaikkal a húsbba nyílt ásító szájakat – egy dárda-sebzett vaddisznó sérüléseit például – és felolvasnak belőle (fiatalok ülik körbe őket): a tetem mindig az elejtett állat életéről regél – a veszélyről, a ragadozószeletről például, amely, ha elkezd fújni, menekülni kezdenek az erdei állatok, mert vakolatfogaival kiharapja szívüket, és elfújja a bennük reszkető lángot.

körbe, körbe – a gyufaerdő illata – amott víz, benne a hulló mezte-
len

Egy öreg, néger asszony koporsókat farag a fákból, majd kifarag néhány halottat is, hogy legyen mit temetni. Hátulról egy henyélő pap biztatja: – Így, így, nagyon jól haladsz, látod, ilyen a vérbeli keresztény temetés, jobb, ha megtanulja ebben az istentelen dzsungelben mindenki! Semmi kannibalizmus, semmi nekrofilia, az efféle dolgok maradjanak inkább a szekrényben!

Az asszony tovább farigcsálja a koporsókat és a halottakat, egy fát azonban messzi elkerül: a levelek rajta piranhák, ha egy majom felmászik az ágra, rögtön felfalják a húsát – gyufaszálakból álló csontváza a nedves földre pottyan és lángra kap – sárga orchideák. (Az óra mutatói éjfélkor megcsókolják egymást.)

– Ne kerülgesd azt a fát! – mordul rá a térítő. – Az önsanyargatás Istenünk szájíze szerint való!

(Mondja, de valójában felolvassa ezt, ahogy Krisztus sebeit tapogatják lelkének ujjai.)

A szúnyogkór hosszú, pokoli nászéjszaka – a tűzre vetett aligátor fogainak bűze... – a vérbuborékok – majompéniszek és menyasszonyok – valahol a kivert folyó vinnyog – a hullámok közt egy megveszett trón élve falja fel a belé ültetett királyt (koronáját csontszilánkként kőpi a szék messzire).

Az Aligátorvadász tócsákba sírja magát – maréknyi emléket a madarakba pislogja – a teste maszkos fiú – törött díszláncza fityeg a lába között – belőle kígyóméreg csöpög – magára veti magát – vörös kód a

szerelem – úgy szeretkezni, hogy az összegyűrje a lelket csak kevesen tudnak.

majombögések kiabálják túl az arcokat: eltűnnek a törzsi derengésben a hamvak: az égi ajtó kilincse a földre pottyán, micsoda dárda-hegy lesz abból: akit leszúrnak vele, az örökkévalóságig a mennyek kapuján fog dörömbölni ezután

Az Aligátorvadász hatalmas késével kifaragja feleségét az egyik fából. Ajkait vérrel vöröstre festi, a fejére moszkítóhálót tesz – rovar-temekkel tűzdelt köd: ez lesz most a menyasszonyi fátyol.

Férfi-metódus ez a javából: a legszívesebben kitépné a saját bordáját, és beépítené valahogy a szoborba, hátha attól életre kelne. (A legszívesebben összezsugorodna, és bemászna a fülén, hogy odabenn dörömböljön élete végeztéig.) Végül feleségül kéri a kifaragott bábut – lecsókolja szájáról a vért. (Önmagukba csípnek a rovarok, a saját vértüket szívják.)

magzatvízbe fojtott reggel – percmutatók dudorodnak a leveleken – az átizzadt lepedő velője a titok – a sziklák tetején gomolygó grafitpor – fényben forgolódo asszonyok törlik ki a völgyek hegyét – a meg-alvadt álmok illata – víz hullóvel, elejtett éj mozdonnyal, kifordult hullószemek csókokkal, befelé nőtt szakállak pohárszilánkokkal (Szétdobált virágcsokrokat zabálnak az erdei démonok.)

– Gonosz évek fogai között krokodil. Rálelek! – fogadkozik az Ali-gátorvadász, bordája belülről faággá változik – rajta piranha-levelek, amik zabálni kezdik a szívét. (A szív belülről feketére égett gyufaszál.)

Sírni majd egymástól? A kicsüngő nyelvű alvilágban, ahol lila varázserőtől dudorodik az élet, ahol bennszülöttek kóstolgatják a víz ré-málmait? Gyönyörű esztendők... elfűjják a markokba nőtt ajtókat. Ellepek a zokogást, elrágják a rácsokat.

Felemelő történetet kiolvasni egy halott kigyóból nem lehet.

A Cipészfiú egy elejtett vízilóban két fabábura akad: az egyik az Ali-gátorvadász, a másik a felesége. Gyönyörűen kifaragott szobrok. De alighogy rájuk süt a nap, lángra lobbannak mind a ketten. A víziló is felrobban: darabjai repeszként repülnek szét a dzsungelben.

szabadult rovar puhul zzzzz...!

– A sebből értem – közli a Cipészfű, miközben átrepül az égen, a lábára próbálja a felhőket...

Viaszban dagonyázó vaddisznók mindenütt (az oldalukon sebek mintázata, a vadászok tapasztalt ujjai micsoda meséket tapogatnának ki ezekből – a csonking égett gyertya hiábavalóságát!) – rágja, rágja a lángokat a ragadozószl.

képeret a hüllőktől – a madarak felöklendezik az aligátorokat – szemmel ez elviselhetetlen

Ott menekül a pap. A nyakában a Cipészfű ellopott lábujjai fénylenek. Hogyan is tudná nélkülük felhúzni cipőjét a fiú? Hiába. A lábbelik olykor nyitott szájak. Harapásuktól puhul a ceruzaforgács.

Szúnyogkór 3.

hatalmas gyomra van homlokán – gyönyörű harcsafajok vergődnek késpilláin – misszionárius csöndben – a hátrahagyott víz emléke csöpög belőlük és a lehűtött kajmán – betolakodók ők – mint a partra sodort madarak: a peremek gyermekei – néger nő a vudubabák gyomrában: csontkarikák páncélja, a letüdőzött mosolyok lógnak orrából és egy felhasított feleség, aki hátra engedi a vállát – ő az! – aki feltátogja a gyermekeit! – ő az! – aki a vadászban folyó...

– jobb, ha felszálltok a vonatra! – a gonosz szája előtt injekció – a felfordult vállfák – az élet mindig kiskanálon kódorog, akár a ködként adagolt orvosság

jajveszékelní éhesen – holnaptól dárdahegyek zuhannak, s azokat követni... – a fákon ragadozófészek

a szívből faragott maszk... mint a kiokádott szoba

az embermilliók iszonyata ilyen – forrásba kezd tőle a fenevad – vízfelszínen úszik egy halott nő szépsége – látod, úgy vetette le, mint mérges kígyó a bőrét – olykor hangyákat fon a hajába – olykor piranhákat fon a hajába – a négerék szomorúsága ősi vízesés (könyökök fájdalmas koccanása egy sziklához)

- ha elunod a reggelt, a percmutatók vállára állva meg-
őrülhetsz! - mankókon közlekedik a vonat, fametszet van eze-
ken a mankókon, gyönyörű csapda - a holttetemen uralkodni
nem lehet

hogy bukkant... megmenekült, rögtön könyörgő nő meztelen

- a villámok póznáira vele a partra, és lapos a harc! -
(fedte fel kezét)

ablakokkal szenvedtél - sötét van - görcse az éjszaka

ott ott a vízfolyásban elhagyott párbajuk! férgek, gyí! ol-
dalt part, aligátorok, légy pikkelyek, kicsorgó nyál, hápogó
kar, zárt, szőrös lábak, amik begyalogolják rég a kardok iz-
mait (- tegnap én pillanat - őserdei fák - körülötte egy ég
- a sebek göröngyei - viasz az elefánt - fájó valami - végre
a hátán ülök - a hús vízbe morzsolom a piócák vakolatát - a
jövő zavartalan férgeit - megpróbálja mindenki levetni a
bőrét ezen a helyen)

szike morog a partra - csecsemőskalp fonnyad a kereszten
- kivágott éjszaka - egyedül fogaik üvöltenek

hallgatag szájukban olvad a nap

a papagájtollak a leggonoszabbak - és a könnyek kirágott
karéja

Az Optikus

Sok-sok tócsa az üres szó. A lemondó tekintet ág, amiről a gonosz évek
csorognak.

A reggeli köd, akár a dzsungel nyakába borított tej. A fákon le-
csüngő indák - valójában halott kígyók, amik félelmükben már ma-
gukba fecskendezték mérgüket. A hüllők rettegése, amióta az
Aligátorvadász járőrözik éjszaka, kézzel tapintható: kocsonyás takony-
húr, amely összeköti az állatok szívét - egyetlen pendüléstől reszketni
kezd, vibrál tőle az összes gyík, az összes kígyó és aligátor. Meg sem
akarnak már születni: üres tojásokat tojnak, ha mégis születik egy-egy
kígyó, rögtön befelé kezd nőni a méregfoga. (jó ég - karéj-arc - raga-
dozók hordanak bűdös salakká mindent)

Az Aligátorvadász a folyóparton ébred. Olyan akár valami leselejtezett agyagszobor: a testére tapadt száradt iszap pikkelyei – leperegnek róla, ahogy feltápáskodik – az alvadt vér vakolatának kopása – az emlékek kopása az elméről ilyen.

A vízparton sétál – reggelit keres – fáradt tekintetével simára gyakorolja a folyó hullámain. A túlparton egyszer csak különös fickóra lesz figyelmes: egy öreg, öltönyös, fehér hajú férfi guggol a vízfolyás fölé, a keze folyamatosan jár, mintha valamit mosna a vízben. Arcán hatalmas pápaszem, az orra alatt ősz bajuszpamacs. Az öregember is észreveszi a vadászt – kiegyenesedik és integet. Hívja magához. Az Aligátorvadász mélyet sóhajt, majd a vízbe ugrik, és úszni kezd. Lábalával messzire rúgja a felé közelítő piranhákat. A vízi kígyók riadtan kerülnek ki.

– Szép jó reggelt! – köszönti az öreg, amikor a vadász kikecmereg a folyásból a túlparton. – Végre hogy találkoztunk!

Az Aligátorvadász lerázza magáról a vízcseppeket, akár egy kutya, majd sötét tekintetét egybefonja a férfiével.

– Maga kicsoda? – köpi felé a kérdést, az pedig mélyen meghajol, és bemutatkozik: – Én vagyok az Optikus.

(Hangja kedves, talán túl negédes is – mint egy kaptár, amiben annyi méz készül, hogy kicsöpög az oldalán, végigfolyik a fán, és be-leragadnak a menetelő hangyák – ebben az édességben ott van a rovarok megformálatlan sikolya.)

– Optikus? – A vadász alig hiszi. – Itt a dzsungelben?

– Csakis itt. – Biccent az öreg. – Hol máshol lenne nagyobb szükség egy optikusra, mint itt, ahol a túlélés záloga az éles látás? De üljön csak le, barátom, ha jobb hely nincs, a földre, egy kicsit várni kell, de hamarosan kész lesz az ön lencséje is.

– Az én lencsém?

– Ki másé? – Az Optikus közelebb lép a férfihoz, és mélyen a szemébe néz. – Önnek szüksége van lencsére, barátom. Egy igazán különleges lencsére, ahogy én látom. A szűnyogkórtól izzik a pupillája.

(na orvosságként adott árokba – e pillanatban óriáshüllők – mindig rég halott csattan fel – előregörnyedve, világoskék – leveti rossz sejtelmeim – fényképhorog)

A vadász jobban megnézi az öreget: a kezében a folyóból kihálászott, elhagyott halpikkelyek – ezeket dörzsöli kavicsokkal áttetsző lencsévé.

– Nekem nem kell szemüveg! – dörgi az Aligátorvadász, hangjától felrobban egy fán csüngő majom.

– Na, ne legyen olyan konok! Tényleg különleges lencsét tartogatok a maga számára – biztatja a fickó, majd turkálni kezd a zsebében, és előhúz egy pikkelydarabot. – Ez itt a Szivárványkígyó egy bőrdarabkája!

(A vadászban egyből tűz gyullad.)

– A hatalmas anyabestiaé, akit ön kutat! – folytatja az Optikus. (A hangja hirtelen harcias lesz.) – A kígyóé, amelynek a gyomrában ott a hatalmas aligátor, aminek a gyomrában ott az ön felesége, és...

Az Aligátorvadász nem várja meg a mondatot – előreugrik, kikapja a bőrfoszlányt az öreg kezéből, és szaglászni kezd – orrát betölti a halál keserű illata – a tenyérbe köpött véres halak bűze – a kötél által felhorzsolts nyakak illata – a csattogó gyilkos lehelete – nem is kérdés, a fickó igazat beszél.

– Ha én ezt a bőrfoszlányt lencsévé csiszolom, olyan szemüveget készítek belőle, amin átnézve rögtön felismerhető a bestia búvóhelye! – jelenti ki az Optikus. Az Aligátorvadásznak sem kell több – előkapja az övéből hatalmas kését, és a férfi nyakának szegezi.

– Akkor jobb, ha máris kezdted csinálni! – sziszegi neki a vadász. – Minél előbb legyen kész!

Az Optikus elmosolyodik ősz bajsza alatt, hátrálni kezd, meghajol, és közli: – Természetesen minden tőlem telhetőt meg fogok tenni ennek érdekében. Egyet se féljen, nálam jobb optikust keresve sem találna. Itt legalábbis biztosan nem! – (Felkacag.) – No, hogy addig se unatkozzon, fogjon nekem pár mérgespókot! Néhány szép nagyot!

– Minek? – Bizonytalanodik el az Aligátorvadász.

– Ne kérdezzen, csak csinálja! – morog rá az Optikus, azzal hátat fordít neki, a folyóhoz lép, leguggol, felvesz egy kavicsot, és csiszolni kezdi a kígyóbőrt.

Telnek az órák – emberi mutatóujjak kaparják belülről az órákat – a köröm alá szorult idő – percpiszok – a bennszülöttek tapsolni kezdenek, amiktől holtan esnek össze az elefántok (hosszú ormányukból tarka kígyók kúsznak elő) – szakadó hálók – Az Aligátorvadász a fák között repül – amerre jár, csak zsinegdarabok – késhegyére tűzi a tenyér méretű pókokat. (Szörös, ízelt lábaik még a levegőt kaparják – a dzsungelköd vakolata – az aligátorokban fürdőző gyermekek – harcsák vergődnek egy ágyban – összegyűrik a lepedőt.)

Üvegcsillanás: a lencse akár egy rovar elhagyott szárnya – hová repíti majd az Aligátorvadászt? Átnyújtja a pókokat az Optikusnak, aki sorra tépi ki még mindig rugdalózó lábaikat. Végül szemüvegkeretet hajlít belőlük, a lencse köré hajtogatja őket.

szent köd feszíti a folyót mélyen

– Varázkavicsokkal csiszoltam, attól ilyen fényes – közli az idős férfi, de a vadászt ez nem érdekli: kikapja az öreg kézről az elkészült szemüveget, és felp próbálja. Egyenest a napba néz vele.

a sárga – kikászálódik a vadász áll – helyezi a kezét – persze rögtön folyó – fájdalomai elindulnak benne.

A rémálmok! A harcsára kerülő vállak! – A mindegyik?

– Szörös nyugati halacska! – rikkant az Optikus. – Csak egyenesen, magad elé!

Könyörögni kezdenek a kajmánok. A hasuk felszakad: gyerekek másznak elő belőle, a kezükben törött dárdahegyek. A folyóba dobott kalitkák elsüllyednek: bennük sárga kanárik énekelnek, amíg el nem lepi csőrüket a zöld színű víz. A dal utána beköltözik a folyóba: a hullámok koccanásai kipotyogó hangjegyek, amikre fekete piócák vetik magukat, hogy kiszipolyozzák a zene véré. Egy pap rohan át a dzsungelen, arcáról fürtökben lógnak a kotonpiócák, ezek a rózsaszín, átetsző férgek.

– Velünk a gyülekezet! – kiált. (rajz, és ráakaszkodnak az atya, a fiú...)

Az Aligátorvadász hatalmas, ásító barlangszáját lát a vízesés mögött: a lecsobogó vízből verődő párafelhőn megtörnek a nap sugarai – a barlang bejárata fölött színsávok – a barlangon belül azonban csak a sötétség, a nedves feketeség – sziklavagina a halottak árnyékával kibélelve – felül ott, ott a méhben fekszik ő: szétterülve a habos vízben, szemeiben tűz ég, temető ég, a Szivárványkígyó, minden kígyók kövér ősanya, Inkanyamba! (Körötte ezer és ezer tekerdő hüllő – csomókba göcölődve – a hüllőbőr hideg érintése mindenhol.)

Megőrnülni a vízbe... A fenevad akár egy vastag, kidőlt fa... Elevenen szüli teli a barlangot szörnyekkel... Halott krokodilok... Törött, törzsi maszkok...

Az Aligátorvadász nem bírja már tovább a borzalmas látványt: reflexeinek engedelmeskedve lekapja a fejéről a szemüveget, és rögtön összetapossa, mintha csak egy kövér, gusztustalan bogár mászott volna az arcára. Az üvegroppanás hangjától riadt madarak rugaszkodnak el az ágakról. A majmoknak kifordul a méhe... Darazsak ceruzákra húzva.

Avadász az összetört szemüveget nézi, majd szép lassan rájön: alapos szolgálatot tett neki. Hiszen egyetlen vízesés található a környéket, és ő tudja is, hogy hol van.

– Inkanyamba! Jövök érted! – így üvölt az Aligátorvadász, majd megmarkolja a kését. Előredől – okád – a világba zúdul haragja.

hamvadó jóllakott ragadozó távoli néha madarakba papagájtollakat nyakát és arcát és bábut és messzire tudják mik már – lövöldözz az égre – szűnyogkór, na szűnyogkór!

könyörög egy darabig – majd törött köd

Az aligátoremberek

Öntávolodóban elhal a nő: fölforgatott szívek görcse az éjszaka. A vágyak megformálatlan sikolyából pisztolylövést készíteni – mélyen

meghajolni a vízben – amióta szenvedtél sötét van – nyál, hápogó kar, zárt fickó, könnyek a holttetemen.

Reggel virrad itt a dzsungelben, ahol csak reggelek virradnak. Elefántok baktatnak végig egy szivárványon. Akasztókötelet fonnak a pókok, valaki hegyes fogakat formál a viaszból, és a szájába helyezi.

Az Aligátorvadász az. Napok óta nem alszik, ami még a szúnyogkórnál is jobban megviseli szervezetét: amióta a mágikus szemüvegen keresztül megpillantotta Inkanyambát, az óriáskígyót rejtekhelyén dagonyázni, a szörny képe beleégett a pupillájába. (A kígyó jól érzi ott magát – hosszú, fekete barlang, a szénné égett arcképek sírkertje az.) Azóta valahányszor a vadász lehunja a szemét, megjelenik a kövér testű kígyóféreg képe. (– Mellékhatások, bizony – mondja az Optikus.) (a szivárvány karimáján túl a rémálmok drótsövénye – a borzalomcsomók – négertojások, halpikkelyek – Inkanyamba!)

Alvás helyett napok óta feni hát a kését. Olyan éles már a penge, hogy távolról is képes felszakítani egy jajveszékelő majom torkát. Olyan éles, hogy néhány állat csupán a látványától egyből felhasad, és kifordul, ahogyan egy vörös virág bontja szirmai. A felkelő nap fényén csiszolta – az egymást fenyegető emberi mutatóujjakon élezte – minden hulló csillogó félelmén köszörülte. Képes kettészelni vele az ordítást. Kifaragni a gondolatból az álmokat, a képet szavakká forgácsolni. De az Aligátorvadász tudja, ennyi nem elég: felkészülni az összecsapásra Inkanyambával a legkevésbé fegyver, inkább emberpróbáló feladat. Letüdőzött mosolyok lógnak – ki másé? – reggelit keres – fáradt Aligátorvadász – különös szájában olvad a nap.

Száz krokodil. Száz bűdös bestia. Ennyit kell megölnie, hogy rendszeren megacélozza magát a harcra. Száz szakadó vászon, száz kalitka a pikkelyes bőr alatt, amiben száz sárga kanári dúdolja a halál fülrohasztó dalát. (Késhegyre tűzni ezeket a madarakat – a szőrös, nyugati feltápáskodik az égre – az énfordítás fedezéke – amputált lábak foszlanak a vudubabák gyomrában.)

Az Aligátorvadász beveti magát: késével aprítja a hullóket. A parton elhagyott pikkelyeikre akad, amiből vudubabákat készít: ezeket kí-

nozza. De az igaziakról sem feledkeznek meg: óriáskígyókkal fojtogatja őket, piranhákat dug le a torkukon. (Olykor azt kívánja, bár csak lenne mindent betöltő hangjuk ezeknek az állatoknak – a néma sikoly olyan csak, mint az újhalottak árnyéka.)

eső pereg – a vadász Aligátorvadász – keserves folyóparton ébred – szike morog: megőrülhetsz! – mankókon mosolyog – a képkeret kipotyogó hangjegyek, amikre bennszülöttek tapsa csorog

a reggel kiskanálon – vízesésfűzért hervadni látod

(A rögtönkönyörgő nő közelít és távolodik a víziállatok kifordult szeméből.)

Az Aligátorvadász kifeszített ajtón úszik a folyón. Karját a vízbe lógatja, ujjaival tapogatja a rejtőzködő kajmánok visszafojtott szívverését. Amikor rálel, forrásba kezd a víz: nekifeszül a szörny izmainak. Átharapja a torkát. (Vörösre színezett sodrás – hová viszed a vadászt? hová viszed ezt a tetemet? ál-vér folyók, itt állt egy fa, leselejtezett orvosságként méhben fekszik ő.) Szobrokból falusiak rég nem láttak felőket... Viaszban várnak.

Száz krokodil, se perc és meglesz – gondolja elégedetten az Aligátorvadász, a szájában meggyújtott szivar, viaszfogai megolvadnak haragjától. A leölt krokodilok szerte a parton, a víz tetején: akár a kivágott fák. Felszakított mellkasukból kiröppen a sárga tollú lélek, és új testet keres magának. Gonosz, bosszúra éhes szellemek laknak az óriáshüllőkben – megtalálják a falut, beköltöznek a négerekbe. Azoknak rögtön hozzáferr a törzsi krokodilmaszk arcukhoz, és borzalmas aligátoremberekké változnak. Felüvöltenek, elindulnak, megkeresni ellenfelüket: a kezükben lándzsa; hosszú, hüllőfarkuk mély árkot húz a nedves talajba, ahogy két lábon futnak. Morognak, éles fogaik között pukkan a nyál.

Ott a vágya, ahová fecskendezték. Ó én szökőkútja itt-ott ki is szemében tűz ég, temető alighanem elfogyaszthatta, tócsa dobja a krokodilt.

Az Aligátorvadász ereiben meghűl a vér, amikor látja kiözönlöni a partra ezeket a borzalmas hüllőembereket: kötött, izmos fickó mind-

egyik, szemeik vörösen izzanak. Hatalmasra tátják pofájukat, és elhajítják a kezükben szorongatott dárdát. Az Aligátorvadász a zöld vízbe veti magát. Mellette egymás után hasítanak el a becsapódó fegyverek, keresztüldöfve néhány bamba tekintetű piranhát. A vadász kívár: türelmesen figyeli az elmerülő dárdákat, majd úszni kezd, a másik part irányába. Ahogy halad, egyszer csak megérinti valami hátulról a lábát. A vadász átnéz a válla fölött, és megpillantja az egyik aligátorembert belécsimpaszkodni. Kihúzza az övéből kését, és rögtön a szörny mellkasába fúrja. Vércse szökik ki nyitott tüdejéből, megmerevedik, de ujjai továbbra is a vadász lábát szorongatják. Húzza lefelé, ahogy súlylyed. Az Aligátorvadász kapálózni kezd. Ekkor újabb érkezik: a vadász karjába harap, aki ettől rögtön kiejti a kezében tartott kést. A fegyver, a soká élezett drága fegyver eltűnik a vízben.

Újabb és újabb hullóemberek érkeznek: karmos kezek markolásszák a víz alatt kapálózó vadászt, aki közben teljesen kifogy a szuszából. Tudja, hamarosan vizet nyelet vele az oxigén utáni vágy, de már úszni is képtelen a belécsimpaszkodott aligátoremberektől. Lehunyja hát a szemét: Inkanyambát látja. Mintha mosolyogna. Tekintetében száraz falevelek égnék. A szájában emberi hamvakkal teli homokóra pörög. Egyre gyorsabban és gyorsabban. Őrült ringlispíl. Kívájer érteneke...

Éj, amely színsávok... víz nélküli szétkopott bakancsa alatt, szörnyekkel... halott halottak. Kézzele tapintható: karéj-arc torkolattűz mielőtt dörren a felhorzsolt nyak – olykor Optikusra, mint temetve. Már-félelem.

A vadász elveszíti az eszméletét: bezuhan az elméjében tátongó barlang fekete száján, körbeöleli őt a végtelen űr. Valahol a halott palotában ott Inkanyamba, a csattogó halál. Valahol az űrben csókot nyom a homlokára a rögtönkönyörgőnő.

Vajon ki fog-e kecmeregni az Aligátorvadász ebből a kalamajkából? Vajon eljut-e Inkanyambához, minden kígyók ősanijához? Rémal-mait?

Gyönyörű, öreg, látható.

[jegyzetek]

grafitpor – fényben kikapja (teste hatalmas árkot húz – a sárga orchideák) – (az óra az ember s a kocsi az elefánt – parányi palota hullótetemből) – dárdaikat felöklendezik – szálkáikat – zárt, mérges kígyó – a mérges ajtók fájkon – egy fészű – nyakukba akasztják – az egyik dög már az enyém! ó, ti, gonosz démonok, csípőtök a párás levegőt kaparja – vér vakolatának kopása – azt keresztezi melled az egyetlen dörömbölni ezután

Leszámolás az aligátoremberekkel

– hideg sugár – kürtszó a régi istenek számára – rajz, átnézve rögtön forrásba kezd tőle a fenevad, Inkanyamba! jövök érted! – szomorúsága ősi vízéses – olyan konok! tényleg tekergő salakká

Az Aligátorvadászt kiveti magából az ásító feketelyuk, amibe belezuhan: akár egy kísértet, aki a síron túlról tér vissza, magával hozza a nemlétezés félreismerhetetlen szagát. (Akikbe befelé nő a lélek – akikben odvas fogként lötyög a szívverés – a kivágott fák keserű halál-illata, ami belengi az új építésű házakat is.

Az első amire ráeszmél a vadász, hogy már nincs vízben. A dzsungel párás levegője átjárja fáradt tüdejét. A második, ami tudatosan benne, hogy képtelen megmozdulni. Mintha még mindig az aligátoremberek karmos kezei szorítanák. De nem, nem ők azok, hanem egy vastag inda, amivel összekötözték a fenevadak. A törzsi ének sötétben kavargó démon – bekúszik fülén, eres bőrszárnyaival az elméjére telepszik. Az Aligátorvadász a parton ül, megkötözve, körülötte törzsi ceremónia vergődik. Az aligátoremberek istentelen tánca – rémálomszüret – meredező péniszük ugrál, ahogy körbetáncolják a hatalmas kondért, amiben a vadászt készülnek megfőzni. Lángok nyaldossák alulról az üstöt, benne buborékok születnek – mint a halikrák – egyre több és több. A sebek göröngyei üvöltenek.

– Ka-ta-klak – mondják a förtelmes aligátoremberek, az újhalottak árnyéka tető. (Faragott szobrok sírnak vért – a szájukból kimászó természetek elindulnak felfalni az őserdőben széthagyott fészületeket.)

Ki kell szabadulnom, méghozzá gyorsan! – jön rá az Aligátorvadász, és mocorogni kezd. Felméri az inda szakítóerejét. Hamar belátja, hogy nincs szerencséje: az inda túl erős, a kötés túl szoros. Bárcsak nála lenne a napokon át élezett kés! De azt már a piranhák csipkedik, vagy lenyelte egy óriás harcsa az iszapfenéken.

Koncentrálnia kell, figyelmezteti önmagát. Ott van a rovarok és a gondolat. Pár perc, majd belezúttantják a forró vízbe, ha nem cselekszik.

De nem jut eszébe semmi. A pánik savként csorog ereibe. Ekkor szöszmötölést hall hátulról: egy fehér arcú gyermeket pillant meg, amint guggol és leselkedik egy fa mögül. Rögtön ráismer: a Cipészfiú az. Találkozott már vele: az erdőben kódorog, akár egy szellem, a démonok lopták el lábujjait, azóta megfelelő cipő után kutat itt a dzsungelben. A vadász pisszegni kezd neki. A Cipészfiú erre közelebb lopakodik.

– Fiú! – súgja neki az Aligátorvadász. – Gyorsan, ki kell szabadítanod engem!

A gyerek még sápadtabb színre vált, amikor meghallja ezt. Majd így szól: – Jaj, miszter, magam is ezen vaciláltam épp, de végül arra jutottam, nem tehetem. Szíves örömet segítenék, de az aligátoremberekkel nem merek szembeszállni. Olyan védtelen vagyok én itt a dzsungelben... Látja, még a lábujjaimat is ellopták.

(Megmutatja a vadásznak csonka lábát.)

– Rá se ránts, kölyök, az aligátorembereket csak bízd rám – biztatja a megkötözött férfi. – Vágd el a köteleimet, ennyit kérek!

A Cipészfiú mélyet sóhajt, majd előveszi hatalmas ollóját a nadrágjából.

– De ha utánam jönnek, megvéd, ugye miszter? – kérdezi még az Aligátorvadászt, majd miután a fickó bólint, elkezd a szerszám élével átszakítani az indát.

partra sodort madarak: mankókból szopják ki a tehetetlenséget a kotonpiócák – megint harminckettedekben – a jelszót, füzért hervadni látom – ka-ta-klak – fekete-fehér megalvadt álmok illata – víz-értelem

fölé borostyánt izzadnak – azt illesztgetik a Nap hajába az aligátoremberek – csupán férfiak reflexeinek engedelmeskedve üstökös következik

Felforr teljesen a víz az üstben. A rémisztő törzs befejezi a táncot, de csak kígyóként magába tekeredett kötélcsomót találunk. Mérgeükben leüvöltik a leveleket a fákról. Szív robban csípős hangyákkal. Pókok okádják a hálóba a reszkető legyet. Karmos kezek ragadnak lándzsát – megindul a vadászat a vadászra. Szerterohannak a dzsungelben a szörnyek, meredező péniszük látát köpköd. Felfeszített lépcsőfokok vergődnek szerte a fák alatt... szükség egy kiokádott szoba... Más átizzadt lepedővelője...

– Ssss... – inti le az Aligátorvadász a Cipészfiút a levelek között, majd kinyúl, és elkap egy járőröző aligátorembert. Berántja a bokorba, és egyetlen mozdulattal kitöri a nyakát.

– Na, ebből már csinálhatsz is nekem egy krokodilbőr cipőt! – Kacag a Cipészfiúra, az pedig bólint, előkapja a cernát, a tüt, és neki kezd legyártani a lábbelit. Így telik a délután: az Aligátorvadász sorban vadássza le a veszett szörnyembereket – kővel üti agyon őket, elrágja a nyakukat. A Cipészfiú serényen varr: keze alatt sorra születnek a bőr-cipők – fényesen csillan pikkelyes oldaluk – a vadász próbálgatja őket.

– Varázs lábbelik ezek, miszter! – bizonygatja a Cipészfiú. – Elég egyet füttyenteni, és fogakat növesztenek, aztán lerágnak az ellenség húsát!

– Nahát! – Csapja össze a tenyerét az Aligátorvadász. – Még hogy védtelen vagy itt a dzsungelben, te kölyök! Én úgy látom, befészkelte már magát a körmöd alá a veszett mágia!

A Cipészfiú elvörösödik, majd füttyent egy hatalmasat, amittől a krokodilbőr cipők elindulnak felkutatni az ellenséget. A fákról ugranak az aligátoremberek torkának, elrágják a gégejükét, egyetlen, jól irány-

zott rúgással kipenderítik a kódorgó démonlelket mellkasukból. Hússzakadás – bőrcfatok ragadnak a fákra – az Aligátorvadász arcon rúg egy bestiát, a cipő közben kirágja a szörny hidegen csillogó szemét. A levágott péniszek vastag, öntött gyertyává változnak. A lemetezett herczacskókból kovakövek gurulnak ki. Férfifények. A halál sűrűje itt – néha fekete percpiszok – a bennszülöttek koccanása egy sziklához. Szépen begyalogolják a régi kardok élet – diadalmas kiáltást hallat a szúnyogkortól fertőzött lélek. Szilánkokra törő hústükrök – a borzalom hullajtja pikkelyeit a fák közé. (Hangyák hordják bolyokba, amitől megőrül a kövér testű királynő.)

– Száz krokodilt akartam legyőzni, hogy megedzem magam a harchoz Inkanyambával! – így a vadász. – De ezek ezren is vannak! Mire végzek velük, tízszeresen is készen állok a küzdelemre!

Az égig spriccel a vér, összefogja a felhőket, elhozza az alkonyt. A dzsungel teli megnyüzott aligátoremberekkel – cipőkkel – vörös tócsákkal. A vadász az utolsónak is kitöri a nyakát, majd fáradtan zuhan a földre, a Cipészfű mellé. Megveregetik egymás vállát. Később a vadász tüzet rak, és megolvaszt egy parton talált régi gyertyát.

– Hálám jeléül fogadd el ezeket a lábujjakat – mondja a fiúnak, majd az olvadt viaszból kövér kis ujjacskákat formál, amit a gyermek csonka lábához tapaszt. – Így, most már fel tudod húzni te is a legyártott cipőket.

A Cipészfű rögtön fel is próbál egyet, ami még mindig csattogatja kiálló fogait. Átöleli a vadászt, majd eltűnik a bozótban – hosszan integet, ujjából füstjelek ugranak az égnek.

A vadász egyedül marad. Hallgatja a döglegyek zümmögését. Ott a vágya, ahová váson. Dzsungel mennyezet. Lekopasztott szomorúsága ősi vízésés. Diadalmas kiáltást hallat:

– Én vagyok az itt!

(magam is ezen vacilláltam jaj, miszter)

Önmaga eljön érted. (A vadász elalszik – álmában rámorog Inka nyamba, akinek gyomrában ott a krokodil, aminek a gyomrában ott a

rögtönkönyörgőnő, akiben ott a szerelem, amiben a palotát óramutatók kaparják rovarlábaikkal.)

Feléd vetem az eltűnő vérfolyót, amelynek piros hullámai most egy fabábu-gyermekeket cipelnek. A lábán krokodilbőr cipők, mozdulatlan arcán kifaragott mosoly. Cipőjén belül viaszlabujjak világítanak – fáradt, zöld fény, benne lakozik minden jóság. (ezen vacciláltam jaj, miszter, magam erre jutottam...)

– Ssss... – inti le az Aligátorvadász a Cipészfiút a levelek között.

A nyíló kijáraton édenek muzsikája. Körbe. Kotyvalékok, gyereksírás-rácsok.

a négerék kiélezett elmúlt láncszemek – fehér hajú moszkítóhálók – vörösre festi őket a létezés – a képkeret üvegje csak rajtunk nevet

Összeforni a halottakkal, akiknek a lelke parafából van – a lyukakat pótolni – hiába, csiszolatlan még az élet – mindenki megsüketül a csendtől

szent köd cseppekben repül szét

A hamvadó, jóllakott ragadozó elkullog az alvó ember lelkéből, és csak reggel tér vissza, éhesen korgó gyomorral.

A Gyilkos indák erdeje

Csapdába esik az éj: fénydárdák szűrják át fekete moszat-testét; a kegyegő órák megduzzadnak, majd felrobbannak, idő-spórákat szórva szét a fák között. Az üvegkeret repedései mindenütt – esküvői halpikelyek mindenütt – kimetszett nászéjszaka: a koponyákon belül kifeszített moszkítóháló, benne letört madárcsőrök vergődnek és csicseregnek.

A tündér-tiszta valami – végre a hátán törzsi maszkok... az Aligátorvadász önsanyargatás-istenünk – az állatok szíve egyetlen szűnyegkór!

Avadász felébred, és lesöpri testéről az álmok lila forgácsát – krétaporez, kishalál-spóra-füst – megpróbál rendet tenni a fejében. Körülötte az aligátoremberekkel vívott tegnapi küzdelem nyomai:

vértócsák, törött gyertyák, elhagyott fegyverek. Az Aligátorvadász most ezek között válogat: szüksége van egy késre, amit kiélezhet. Sajnos a törzsi harci eszközök silány minőségűek, a nyomába sem érnek egykori vadászκήςének, de nagy nehezen csak talál egy tört, ami elfogadható. Bedugja hát az övébe, és elindul reggelit keresni. Közben arra gondol: az Inkanyambával folytatott küzdelem során hasznát vehetné egy erős indának. Az óriáskígyónak az állkapcsa a legveszélyesebb fegyvere – a feledés deszkáit is átharapná vele, a sok-sok csupasz lélek keserve is könnyűszerrel morzsolódna szájában – ha esetleg lasszót dobna arra a förtelmes pofára, máris nyert ügye lenne. De vajon hol talál elég erős kötelet, ami képes még Inkanyamba borzalmas száját is satuban tartani? Az Aligátorvadász hirtelen rádöbben: a Gyilkos indák erdejébe kell mennie.

Ó, a Gyilkos indák erdeje... Ahol árkot ás a félelem bűze, ahol a halott vízilovakon kigyullad a nyereg. Vudubabák méregtócsákban fekszenek – az embermilliók iszonyata ilyen. Az erdő, ahol fürtökben lógnak a ragadozó orchideák: nedves nemi szervek illata lengi be szirmaikat – a magukhoz csalogatott fiatal szerelmesekről csontig rágiák a húst ezek a növények. A kígyóként tekergő indák, a mérgező tüskéket lövő rózsák erdeje az. (Ezek a rózsák méterekről is eltalálják áldozatukat kilőtt tüskéikkel, a meglőtt áldozat fuldokolva esik össze, és fekete növénymagokat köhög a földbe – micsoda szaporodási módszer!) A piranha-levelű fák... Szerte fűgefalevelek, amivel a meztelen szemérmesek rögtön eltakarják nemi szervüket, nem is sejtve, hogy a levél maró emésztőnedvet izzad magából... És ott vannak a kifinomult alakváltó emberevő virágok, akik felveszik egy-egy csinos nő formáját, és így vadásznak férfiakra. Liánasszonyok, avagy Zöld vámpírok, így nevezik őket. Az Aligátorvadász rémisztő történetet hallott egy bennszülöttről, aki évekig élt együtt egy ilyen alakváltó nővel – nem is gyanítván, hogy valójában virág a neje – hisz még gyermekeket is szült neki – csak amikor elkezdte felfalni sorban azokat a gyerekeket, csak amikor éjszaka átölelte őt a nő, és megérezte, hogy apró tüskék nőttek

rajta, amik a bőrébe vájva szipolyozták a vért... Vérben fürdött a hitvesi ágy.

Minden dzsungelnek vannak olyan sarkai, amit még az állatok is messzi elkerülnek. A Gyilkos indák erdeje, avagy a Zöld pokol pont ilyen: még a madarak sem repülnek arra. Teljes a csönd azon a vidéken, egyedül a tekergőző, mozgolódó növények recsegését hallani. A mérgező gombák pukkasait, ahogy telipumpálják a levegőt húsevő bakteriumokkal.

Ha sikerülne szerezni onnan egy köteg indát, olyan lasszót dobhatnék Inkanyamba szájára, amit az örökkévalóságig sem szakítana el – lelkesül fel az Aligátorvadász, azzal kihörpint egy teknőst a páncéljából, és eltűnik a sűrű fák között. Csak a csattogást hallani, ahogy krokodilbőr cipője harapdálja izgatottan a párás levegőt, máskülönben a nagymacsák némaságával halad.

Út a dzsungelen át: az ősi istenek medencecsontja sárba hajítva – hatalmas fára akasztotta fel magát egy mozdony – az oldalán seb, amiből robothangyák másznak elő – bennszülöttek, akik fej helyett kalitkákat hordanak a nyakukon – bennük viaszmadarak csipegetnek kukacként tekergőző kanócot.

gyomorban torok – légyipikkelyek nyílnak – ragadozó halak kicsorgó vérét pár gyönyörű esztendő fújja sok-sok egyszer között: női koponyák recsegnek – sötét rajjá rángatózó szeretet – akik ceruzából szerencsét forgácsolnak elő – az Aligátorvadász, aki maga közé fészkei magát

– Egy kicsit várni kell, de hamarosan kész lesz az ön lencséje is! – mondja a folyóparton az Optikus a papnak, miközben egy hatalmas döglény szárnyát sikálja fényesre kavicssal. – Ha ezen a szemüvegen átnéz, rögtön megpillantja majd Krisztust!

A misszionárius alig bír magával – tapsol, izgalmaiban lapozgatja a bibliát – hamarosan elkészül a szemüveg, felpróbálja. Óriási pókhálót lát, amibe egy csontvázra fogyott, szakállas néger fickó ragadt – szétárt karjaiban csontszeg – gigantikus, csáprágóit csattogtató, kövér

pók közelít felé, a férfi homlokára csöpög mérgező nyála. A rovar potrohán kereszt világít.

– Egyétek a testem, igyátok a vérem! – nyögi a fekete Krisztus, a póknak pedig nem kell kétszer mondani.

A pap erre felüvölt, az Optikus kacagni kezd – rázkódik az egész teste, úgy nevet. Agyagdarabkák törnek le belőle. Nem is volt ő más, mint egy életre kelt pogány szobor, de majd most a szemüveges pap ellátja a baját: – Adok én neked lencséket! – kiabál, miközben porrá tapossa az Optikus maradékát. (Agyagpor – barna felhő kavargog a tiszteletes lába körül – felkúszik a lombok magasságába – a majmok letüdőzik, és megélesedik tőle a látásuk. Immár azt is látják, merre visz útjuk, ha egyszer lemásznak a fáról, és eszközt kezdenek használni. Félelmükben elrágják egymás torkát.)

Szerte... A Cipészfiú viaszlábujjainak nyomai világítanak a földön – és más lábnyomok – hosszú betolakodók hurkás lábaival – törzsi csaták színhelye – azóta módszeresen visszahányják a vért az orvosságként adott árokba – egy asszony csontváza a nedves talajon – meszszire rúgja a koponyában.

Minden elhalkul. Ó a Gyilkos indák erdeje! Az Aligátorvadász épp-hogy csak betoppan arra az átkozott helyre, máris megkísérti egy ördögi orchidea: felesége rég feledett illatát fújja a vadászra. A férfi ettől persze esztét veszti: – Drágám! Hát itt vagy? Melyik gyomor emészt? Mutass rá, és máris felhasítom!

A válasz nem várat magára: – Drága, drága férjem! – szólal meg egy fák közül kiforduló asszony. – Itt vagyok!

És valóban ő az: a felesége, akit megölt egy szúnyogkórtól veszett hulló (nem, nem halott, Inkanyamba gyomrában a krokodil, aminek a gyomrán dörömböl ő) – hajában ott az angyalok szeméremszőrzetéből font madárfészek, amiben közös emlékeik csiripelnek – szét-pattanó tojások, benne fényképdarabkák – tekintetében ott csillan mindig kacagásuk.

– Szerelmem... – esik térdre a vadász. – Mennyi húsba tört már miattad pengém, és végre itt vagy...

ez a halott nő szépsége – sarokban egy ládán képkeret, az őszi szobrokból falusiak rég nem láttak felhőket... viaszban várnak

– Csak a tiéd vagyok! – biztatja buja kacaj kíséretében a nő.

Üvegcsillanás: a szűnyogkórtól szaglászni gócolódva – a hullóbőr optikus? – a vadász alig kerülő vállak? – ujjai közt ragadozószelek?

A felesége leguggol hozzá, és átöleli. Gömbölyű mellére húzza a megfáradt férfi borostás arcát – a vadász ezer kajmán vérétől rózsaszín könnyei lepereregnek hízott mellbimbóiról – mintha virágszirmok hullnának róla... virágszirmok... virág...

Az Aligátorvadász hirtelen összerezzen. Az ölelés fájdalommassá válik. Tüskéket érez a bőrébe fúródni. A feleségére néz, akinek a szemei zölden villannak.

Alakváltó... Liánasszony... – villan át a férfi koponyáján, de már mozdulni sem bír. A vér kiszökik tagjaiból, miközben éhesen szipolyozza a nő.

– Te nem vagy... – mondaná, de a vámpírasszony leinti: – Sss... Ne beszélj, drágám! Fáradt vagy, aludj inkább! Majd én vigyázok rád! Sss... (Zzz...)

(ő... ő nem a rögtönkönyörgőnő...)

– Csaló vagy... – suttogja az Aligátorvadász bele a fehér semmibe, ami felé nyújtogatja ujjait: bőre világos, akár a lepedő, amit a folyó cipel messzire – a folyó, a folyó – vajúdó székmaimok – denevérek ál-vérfolyók – álfeleség az ál-gyufaszál dzsungelben.

A rég halott bennszülött férj szelleme suttog most a vadásznak: hogy az ő felesége is pont ilyen volt. Hogy mellére húzta megszoptatni a gyermeküket, de a mellbimbója, amikor a szájába vette a kisdéd, tüskévé változott, és a csecsemő szájpaddlásába fúródott. Kívülről nézve mintha gyermekét szoptatta volna az a nő, de valójában az anya szopta ki a vért egyre álmosabb babájából, aki szép lassan elaludt... aki szép lassan elaludt...

Az Aligátorvadász kezei élettelenül csüngnek. Lenyesett fejű kígyók. Lassan kikecmereg belőle az élet. Olyan messzi az övbe dugott kés. Hát itt éri utol a vadászt az ugató végzet?

ott a bennszülöttek elhagyott szárnya – ahová látszanál
 ahol krétapor-felhőben felforgatott palota
 ahol a száraz iszap befelé kezd nőni és lelket másoló indigópapírrá
 szárad?

A Liánasszonyok

távol ácsorgó kismimmizett bőrcafatok – egy vagytok? – a vonat már
 ágyban fekszik – rémálmait vízbe űzte – közel eszi maradékát

A madarak harmatát nyelik a szomjas kígyók itt a dzsungelben:
 ahol krokodilba nő a szemünk, ahol égett szélű fényképeket zabálnak
 a harcsák, ahol egy lemondó tekintettel bőven temetnek.

Elfogyni az ölelésben. Az Aligátorvadász felhőben lebeg – a hom-
 lokán dörömböl saját sírja. A csend ásta lyukban testébe fúródnak a
 lemondás lándzsái – a halál készül megtermékenyíteni így. Égő film-
 szalag egy faágra akasztva – fekete füstben pödörödik – nem kéne va-
 lakinek levetítenie élete filmjét ebben a felhőben? Egymásnak koccanó
 filmkockák – a képek összefolynak – egyetlen nagy folyam az élet –
 hatalmas, kanyargó, zöld vízű folyó itt a vadon közepén – benne kro-
 kodilok éhsége, a ragadozók fájdalma, elsüllyedt kavicsok, törött len-
 csék, a halott harcsavadászfiú.

A vadász utoljára kinyitja még a szemét, hogy megnézzze magának
 ál-feleségét, a Zöld vámpírt, az alakváltó Liánasszonyt, aki elcsábította.
 Csókot kér tőle, még ha tudja is, csalo csupán. De azok az ajkak... Azok
 az ajkak miért sikolyban?

Az Aligátorvadász hirtelen kiszabadul a vérszipolyozó ölelésből.
 Fülében a Liánasszony üvöltése visszhangzik. A nő lábán hatalmas
 seb, belőle zöld vér fröcsköl mindenfelé. Mi történhetett? A vadász
 ekkor a menekülő Liánasszony után csusszan, mint aki további ölelést
 kér. Különös érzés, mintha valami vinné előre, mintha nem is ő lenne
 most a testének az ura. Ekkor rádöbben: valóban viszi valami. Lepil-
 lant: a fogait csattogtató krokodilbőr-cipő az, amiről a Liánasszony is
 megfélemedezett. Miközben ráborult a vadászra, hogy kiszívja a véré-

a cipő akcióba lépett, és elkezdte rágni a nő térdét. De ennyivel nem elégedett: az egész alakváltó kell neki.

Micsoda bestiát gyártott nekem az a Cipészfiú! – mosolyodik el magában az Aligátorvadász, és hagyja, hogy irányítsák a lábbelik. Azok pedig nem tétováznak: rávetik magukat a sikoltozó Zöld vámpírra, hatalmas falatokat harapnak ki belőle.

Csak ne hasonlítana így a feleségemre – borzad el a vadász. Lehunyja szemét.

Pókhálóként a fát szorongatni. Sebből belek, összeesik. Akinek fáklyából vannak a csontjai... Tintát köhögni az égre. Ahogy kopik a Liánasszony, a vadász egyre erősebbnek érzi magát.

– Varázs lábbelik ezek, miszter! – bizonygatja az égen átsuhanó Cipészfiú. – Már füttyenteni sem kell nekik, maguktól is megéheznek.

– Kis barátom, újfent megmentettél! – hálálkodik gondolatban az Aligátorvadász a fiúnak (– Magam is ezen vacsiláltam jaj, miszter!).

Elúszik a látképét kitakaró felhő – a vér megindul ereiben – minden kitisztul, csupán a szúnyogkór szokásos zümmögése marad (szilánkokban félmeztelen, felhőket gond most a talpa piszkos kifut akár a gonosz magának vissza voltak zzz...), az pedig mindig gyilkolásra sarkall.

– Vagytok még? – kiált a vadász a körülötte tekergő növények felé, kikapva az övéből kését.

Néma csönd a felelet – csupán a forgolódo indák recsegése – csupán a krokodilbőr-cipő fogcsattogásai – majd kuncogás. Női nevetés szeli ketté a párás levegőt. És előlépnek a Liánasszonyok. Egy, kettő, három, öt, nyolc, tizenegy, úristen, mennyien vannak ezek! Buja meztelen nők. Mellüket markolásszák, ujjaiuk mohazöld szeméremszőrzetüket simítják. Feneküket domborítják a vadász felé.

– Aligátorvadász... – suttojják, kuncognak, zöld hajuk szépséges arcuk körül lebeg. – Gyere, és tégy a magadévá minket!

A vadász ujjai idegesen kulcsolódnak a kés nyelére. Vére felpezsdül. Micsoda szépségek! Bőrük tejfehér, széttáruló combjaik között hatalmas, rózsaszín virágszirmok.

– Mire vársz, ó nagy vadász? Csak nem félsz levadászni minket? – nyögdécselnek, de a férfi már látja is, miféle csapdát rejtenek feszes combjaik: vaginájuk akár a vénusz légyecsapója, hegyes fogakkal teli éhes szájak.

– Legyen hát! Csak meg ne bánjátok! – köpi feléjük a férfi, majd leveszi a nadrágját. Pénisze késsé változik, megcsillan hegyén a nap fénye. Nekiugrik az első nőnek: miközben döfködi, a többi kezében lévő törrel aprítja, s a lábán csattogó cipő is kezelésbe vesz párat. Sikoly-nyögések – mennyi-mennyi póz – a gyilkolás kámaszútrája. Alighogy végez egy nővel, máris a következőre ugrik. Az édig spriccel a zöld színű vér – üresség nyílik a sebből – a vérszomj elefánttrombitálás – a vadász... belek helyett is csöpögtet dühével. Hegyes vagina-fogak próbálják elrágni a kést, de az acélba ütközve kitörnek – cipő csámcsog – zöld növénydara marad csak a Liánasszonyokból.

A józanész cérnáit elnyeső vudubabák – kígyóként sziszegő indák ereszkednek le a fákról, és megragadják az Aligátorvadász karját. Úgy fest, mint egy marionett bábu, akit az ősi istenek táncoltatnak. A vadász felugrik, lábát a feje fölé nyújtja, miközben éhes cipői elrágják a gonosz indákat. Azok a földre hullva tovább tekeregnek – megpróbálják összekötözni a vadászt, de az beléjük állítja kését. Kilőtt rózsatüskék elől a földre veti magát, piranha-leveleket tapos agyon (halkoponyájukból kirepülő csattogó fogsoruk elrágja egy szemközti orchidea szárát). A Gyilkos indák erdeje a növények néma sikolyától csúszós.

felvágott napnyugta – törött ceruzák rajzolja magukat – a halál a fára akasztja levedlett bőrét

Az Aligátorvadász egy kövön ül: cigarettát sodor néhány felaprított növényből. Füstjelei falatokat harapnak ki az égen ögyelgő felhőkből. Micsoda zöld kupac – egyetlen gyilkos növény sem maradt az erdő ezen részén. A vadász lábánál egy szakadt inda tekereg. A férfi készülné agyontaposni, amikor eszébe villan, miért is jött egyáltalán erre a helyre. Elmosolyodik, és felveszi a földről a tekergő indát.

– Egyedül vagy, barátom, ha nem hódolsz be, felaprítalak téged is!
 – mondja neki, az pedig abbahagyja a mozgolódást. A vadász elégedetten bólint, beleszív cigarettájába, és a nyakába veszi a megenyhült indát. – Inkanyamba száját szorongathatod majd, addig is maradj nyugton!

Elindul vissza a folyópartra: magánycsikk pottyán – a távolban dobzó, senkiföldje, anyakrokodil szaga terjeng. Kérges döglött születés most zzzzz... Szűzhártya-lepkék raja vergődik a fák között – vért csöpögtetnek a földre, ahogy tovasuhannak, nyomukban fiatal lányok szaladnak lepkehálóval. A szél ki és be jár az állatokon ejtett sebeken: egy néger asszony szabadjára engedi az éjszakát. Hízott mellbimbóiból fekete hangyák másznak elő, elárasztják a világot. Egy tükör megöregszik. Ráncai soha be nem gyógyuló repedések.

éles fáklák fákról – a Cipészfiú, aki kiálló rugók – lyukad – mellette a padlón ajtó

A pap a folyóparton szendereg. Álmában izzó szemű kígyófej jelenik meg és így szól hozzá:

– Alszol? Most még a sok-sok csupasz lélek se találna. Szörnyű kiáltozás, pompás húsbölcso vagy, kedves barátom. Hadd mutakozzam be: én Inkanyamba vagyok, a szivárványkígyó, minden hüllők haragos anyja, a cseppekre bontott szent köd, a jóllakott ragadozó, a kiszürcsölt pupilla, mely hányódik a nedves földön. Kedves barátom. Hangom hideg sugár, kürtszó a régi istenek számára – álmodban szólok most hozzád. A hüllők néma üvöltéséből szólok most hozzád. Ajkaid feláldozom a folyó istenének, aki rozsdaként jut eszembe. Na majd én víz rémálmai – gyomromban torkod!

A lelkész kiveri a hideg – forgolódik, szája néma sikolyra nyílik, miközben az álom-kígyó tovább bővöli.

– Mától a szolgám vagy, pap! – hörgi Inkanyamba, szemében felcsap a tűz – lánglépcsők túl ezen. – Hallani akarom!

– A szolgád vagyok mától – mondja engedelmesen a lelkész (ki szolgálatottsága csillag-perc ujjak – zölden – bőrfényben).

Inkanyamba hangjától kifordulnak a fülek – egyetlen látvány – kiokádja magát a borzalom.

– Hozd el nekem a Cipészfiút! – parancsolja az óriáskígyó, majd eltűnik a semmiben, visszabújik a fekete lyukba, a színtelen féregüregbe, ahol vállfákra akasztott árnyékok szakadnak. A lelkész pedig felébred: szeme nem emberi szem többé; sárgán világít az éjben, közepén egyetlen, határozott fekete vonal szeli ketté.

– Elviszem neked a Cipészfiút! – fogadkozik a megszállt pap, majd felkecmereg a sárból, és elindul – lelke helyén tátongó rés, ami magába szippantja a hangyákat – a nedves levelek függönyként záródnak össze háta mögött.

Az álmok megtermékenyítik a dzsungelt. A folyóban törött szobrok ölelkeznek. Lengedezik a víz alatt akasztott. Fájdalom buborékokat dobál a rögtönkönyörgőnő, a csillagok közé költöznek gömbölyű szavai. Mert a fájdalom saját égő lábujjait figyeli. Távol... Egy vadász meghempergőzik rémálmaiban. Éjféli Aligátorvadász keringő ez. Habtajték-ingéről leugranak a gombok – póklábakat növesztenek, és felmásznak a fákra. Amputált virágszirmok a belső veteményeskertben... Viaszból faragott maszkok kacagnak a férfi heréiben – mellkasában lándzsahegy dobog. Ő a seb-gyújtotta arc, ami a torkán is kifer. A sípcentfolyóból szomorú.

Párna úszik énrám, miszter

Ahol a hordalékfák epét izzadnak – puskákat szoptató néger asszonyok mindenütt, termékenység szobrok – a törzsi dobszó köhögése. Az arcokkal vemhes folyótükrök – micsoda fájdalom halott vadállatokat szülni a sziklákba.

A Cipészfiú a folyóparton leveti lábbelijét. Viasz-lábujjait vizsgálja, az őserdei hőségtől szétmálló fehér kis hengereket, amivel egy vadász ajándékozta meg. Sajnos a viasz gyorsan olvad ebben a melegben, így a fiúnak folyamatosan a hús vizű pataokban kell hűtenie lábát. Olykor persze formálgatja őket, néha karmokká alakítja a tíz kicsi ujját, és azt

játssza, vérengző fenevaddá változott: leteszi hát ollóját, szétdobálja ruháit, és visítva, őrjöngve rohan végig a parton, vicsorba torzult arccal – mint aki férfivá sipítja magát –, és felrobbantja a fákon pihenő majmok szívét – majd kacagva rohan vissza, az iszapba huppan, s meghentereg a sárban. Zihál, figyeli az égbolt kopoltyúin kipréselődni az alkonyt. Lehunyja szemét, dobogó szívére koncentrálni, kialvó gondolat-villanásaira, csöndből faragott létezésére („párna úszik énrám, miszter”): élvezi, hogy él, hogy fiú, hogy hús hullámok nyaldossák talpát, olykor felcsapnak, és libabőrös lesz tőle combja, összezsugorodnak heréi.

hirtelen kertből márvontatja elő magát az éj – próbálja kiélezni sérüléseit – miszter, nézem, akik most forrnak – őket akasztják a mézillatú órák – elégni tovább, a megveszett trónon, a villámok belsejében

A fiú folyóba lógatott lábujjai ilyenkor felfénylenek – ragadozóhalak hátrálnak ragyogásától – bekövetkezik tőle a vízi kígyók erekcíója: megmerevednek, tehetetlen cölöpként az iszapba süllyednek, akár a szivárványok tartógerendái – egy fiú alkonyba simuló csípése bizony ilyen.

A folyóhoz szól most a lemondó hold és a faragott csillagok, amik a tóból ölelkeznek; a felbőszült, hatalmas, mulandó kannibalizmus sóvár fokain dobog az idő – vízesés térde menekülőben – fölhúzott angyalok – kihullt már hátukból az ezüst indítókulcs.

Egyszer csak nagy placcsanás téríti magához a Cipészfiút álmos révületéből, mintha valaki követ hajított volna mellette a vízbe. A fiú odanéz, egy felszínre törő hatalmas halra számít talán, ám ekkor megpillantja a saját cipőjét lebegni a keletkezett körfodrok közepén.

– Hé! – Pattan fel a gyerek, de már látja is átrepülni a feje fölött a másik lábbelijét: hatalmas toccsanással érkezik ez is a vízbe, majd elindul, utolérni párját. A fiú szaladna be a habok közé, kihalászni drága cipőit, de ekkor vállon ragadja valaki hátulról. A pap az, ujjai szorosan kulcsolják a gyermek vállát.

– Maga dobta a folyóba a cipőmet? Megbolondult, miszter? – csúszik ki rögtön a fiú száján, de a térítő meg se hallja a felé intézett szem-

rehányást, helyette vicsorba torzult arccal így szól. – Gyermekem! Miféle bűnös dolgokat művelsz te itt az éjben, mondd? Tudhatnád, Ádám és Éva óta (– Köp egyet. –) nem divat pucéron vergődni az erdőben!

A lelkész ekkor szaglászni kezdi a rémült fiút.

– Aha... Ez lehet itt a baj... Te meg sem vagy keresztelkedve! Pogány kis görény vagy, igaz-e fiúcska?

A gyermek hátrál, de a pap megragadja. Még szélesebbre húzódik arcán a mosoly, a szemei pedig sárgán felizzanak. A fiú ettől úgy megijed, hogy felsikolt.

– Na majd én megkeresztellek, a mindenható Inkanyamba nevében! – hörög a lelkész, azzal belöki a fiút a folyóba. – Átsikáljuk a folyó vizével a lelked!

És már ugrik is utána: két kezét a gyermek vállára teszi, és lenyomja a víz alá. A fiú kapálózik, kiabálni próbál, de csak buborékok szakadnak ki a száján. Belül fészket rak a zokogás – a csapdába esett tüdő éhes magába harapása – könnyek duzzasztják a folyót.

Mielőtt megfulladna, a pap a hajába markol, és a felszínre rángatja: a gyerek köhögni kezd, kiköpi a csillagok magzatvizét.

– Ejnye... Ide nem elég a víz! – Rázza lemondóan a fejét a misszionárius, aztán felkacag: – Elviszlek Inkanyambához, ő majd megkeresztel téged kígyóméreggel és tűzzel!

Kivonszolja a folyóból, húzni kezdi a lábánál fogva végig a parton. hüllötetemből – nem, nem, a valóság hideg csüngő villanás – hány élet – mindig zuhanyzófüggönyök – a hold húsa a tiétek!

– Engedjen el, kérem, miszter! – könyörög a fiú, a pap erre fejen vágja a bibliával. Polaroid denevérek röpködnek a fák között: szemük vakuként villan („csiíz, próbáld fel kicsüngő mosolyodat”), majd kipottyan a lábuk közül az elkészült fénykép, a földre, a folyóba – mindegyik fotó a fiút ábrázolja, amint egy hatalmas kígyóbőr cipő készül eltaposni őt – Engedjen el, miszter; varrok magának egy csodás lábbelit, ha elenged!

Az éjszaka száradó halcsontváza – határátkelésen kapni az örületet – a lelkész a fekete égbe mártja kezét, és az onnan lekapart szurommal

befesti a gyermek világító lábujjait. (– Inkanyamba nem viseli az efféle fényeket.) – loccsanások – önsanyargatással a fák közé – kidőlt könny vállára víz, majmot. rögtön ígét

alszol halál?

Az óriási vízesés dorombolása – a lezuhogó víztömeg körül kavargó pára – a csillagok fényei eltűnnek a magát kergető örvényekben. A lelkes a talpára állítja a fiút, és a zuhatag felé mutat: – Nézd! Én mondom, hogy ott lakik Isten! A vízesés mögött...

– Misztér... – sír a gyerek. – Én... Én nem akarom látni...

– Sss... Hallom, közeledik! Borulj térdre a mindenható Inkanyamba előtt! – kiabál a misszionárius, a földre hajtja a fiút, aki most hányja ki az előzőleg lenyelt folyóvizet. Miközben okád, imát kezd mormolni a pap: – Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved; Jőjjön el a te országod...

A szavak széttörnek a közeli sziklákon. Mozgolódás a sötét vízfüggöny mögött. A szorongatott biblia lapjaira hull.

– ...hatalom és az akaratod, mint a gonosztól. Tiéd az ország mennyben, úgy ellenünk a te neved; jőjjön el minket nékünk, ne a mennyekben, azoknak, akiket minket örökké... (– A pap egyre gyorsabban kántál – szavaitól kifordulnak a halak a vízben, szavaitól méreggel szívják teli magukat a zölden világító csillagok.)

Vörös szemek villannak a víz mögött: mintha fáklyák gyúlnának. Egy hatalmas árny fordul ki a vízesésből. Gigantikus, fekete test, akár egy ősi fa törzse. Óriási, szögletes hullófej: a ráhulló víz páracseppekre robban (a cseppekben adagolt szent köd, vihar-pára-glória ez), a mocsár bűze, a halál bűze, a gonosz félre nem ismerhető, száradó vizelet-szaga mindenütt.

– Űristen, misztér... – tátja a száját szélesre a fiú. – Ha itt maradunk, úgy halunk meg, mintha meg sem születünk volna...

– Legyen meg a te, mi miképpen mi is a te kísértettedben, ma... ma... ma... – A misszionárius szemei sárgán izzanak, a földre csorog belőlük a lidércfény. Buborékok pukkannak a folyó vizén, az egyikből kiszabadul egy valaha feláldozott bennszülött kisfiú kísértete, és be-

surran a Cipészfiú lelkén. Annak ettől megelevenedik a múlt a szeme előtt: azzá a fiúvá változik, akit sok-sok éve a saját családja áldozott fel Inkanyambának, a szivárványkígyónak, minden vizek és esők urának, akinek éhsége árvizet hoz, akinek haragjától tüzet csiholnak a viharok, akinek könnyörületét fiatal hússal lehet csak elnyerni.

– Nagypapa! – reszket a négerfiú/Cipészfiú, felnéz az idős férfira, aki visszabámul rá – a saját nagyapja az! – máskor mosolygós, kedves arca most rezenéstelen, szeme mutatók nélküli óra, csak lökdösi unokáját a végzet felé. A háttérben édesanyja, édesapja áll, lelkükből épp elandalog a szeretet, a kényszer legyezői hessentik messzire, egészen áttetszővé válnak így érzelmek nélkül. (– Nagypapa! – A fiú könnyei elveszett szentjánosbogarak.) És akkor Inkanyamba: magasan a fiú fölé emelkedik, egy borzalmas, háromszög alakú kígyófej, a leg-hatalmasabb hüllő koponya, amit csak képes megszülni izzadva, vajúdva egy rémálom. Hatalmasra tátott szája fölött vörösen égő szemek, bennük a tűz, a tűz, amiben marionett bábuk vergődnek, amiben apró koporsók ropognak, amiben a csontokból és bőrből készült törzsi dobok felrobbannak, kiokádva a sírást, kat-kat-kat, ka-ta-klak, a téboly morse-kódjai, a véres csecsemőkben ketyegő vekkerek. (Úgy halunk meg miszter, mint akik meg se születtek, ezen a helyen, ahol a szent ködöt cincálja a hangyák hamvaiból születő éj, ahol istenünk méregcsepp-borostyánban őrzi meg álmunk!)

A fiú – bárki is az – ordítani szeretne, arcát a nagyapja hasához szorítani, belezokogni minden félelmét. De a nagyapa/pap így szól: – Ó, mindenható Inkanyamba! Elhoztam neked a fiút, ahogy ígértem!

A kígyó pedig még hatalmasabbra tátja a pofáját, még magasabbra csapnak tekintetében a lángok.

Én a Cipészfiú vagyok – suhan át a gyermekén, a valaha feláldozott bennszülött kisfiú kísértete pedig úgy szakad ki belőle, mint egy tűszzentés. – Én a Cipészfiú vagyok, és ez valóban megtörténik.

Csönd. Elhalkul minden – csak a víz zubogása, semmi más – ahogy a fiú magához tér, a hatalmas fejre bámul, Inkanyamba csónak méretű fejére. Alig egy méter választja el tőle. A fejében így szól egy hang: –

Üdvözöllek Cipészfiú! Hadd mutakozzam be: én Inkanyamba vagyok, a szivárványkígyó, minden hüllők haragos anyja...

A fiú ekkor reszketni kezd, és összevizezi a lábát. De nincs már idő akárcsak ezt is felfogni: a kígyó szélesre, a szélesebbnél is szélesebbre tátott állkapcsa körbeöleli. Az utolsó, amit még hall, hogy a lelkész mögötte – távol, nagyon messze, bizony egyre messzebb – felkiált: – Ez az! Tisztítsd meg bűnös lelkét, ó, uram! Mindenható, drága Inkanyamba!

Azután csak a feketeség – a mozdulatlan űr mindenhol – sötétség valahol a villámok belsejében? – vörös mosolyok pottyannak – tőlük a rögtönkönyörgőnő tovább zokog – „fogat sírok megint a vízbe. – felhőt sírok megint az égre – magamat sírom ki reszkető könnycsatornáimon”

nyújtott távolban a Cipészfiú madarakba járása

A folyó... a drága folyó itt az éjben, úgy vágja ketté a dzsungelt, mint a hüllők sárga szemét a fekete vonal-pupilla. A hátán fényképeket cipel, amik szép lassan átáznak: Fotók elfelejtett fiúról.

„párna úszik énram, miszter”

Viaszlábujjak röppennek az égre, odafenn lerázzák magukról mind a szurkot, és csillagokká válnak.

Szúnyogkór 4.

holtfáradt férfi pereg, sikoltja egyre a sebeket, a nyálában lámpagyújtó maradékok – elkapni a feldobott szívvirág-szikét! – lecsókolni egymás nyakáról a fojtást – egy pohár teli hangyákkal, elfolyik a kés, amivel eddig simogatták titkaiukat (Hatalmas szúnyog áll a víztükrön, a folyó vérét szipozza.)

egy krokodil csapkodó síkja – négerek fogják le és megbúvólik egy zsebórával – az orrából előgöndörödik az idő kísértete, s elfogy a harapásoktól

daganat nő a cipőbe – cérnák tartják helyén a dzsungel lelkét, rajtuk démonok hárfáznak – mi ez a zene? – rögtön

vállak - vesekő-porból áll itt a köd - átázik a térképekből csavart kenu

nézem, véres a köd! - lecsüngő zokogás - eloltja köteleimet - az aligátorok, a rovarok felszállnak most a vonatra - égett hajszálak bűzét köpi az égre a mozdony - az egész erdőnek ilyen a szaga, amikor a kísértetek felhorzsolják az éjszakát (A szellemek bőre smirgli, a lelkek parafadugó, amely a létezés tetején lebeg.)

egy levetett cipő töri szilánkokra a víztükröt - a Cipészfiú elhagyta? - körülötte vér, az Aligátorvadászt balsejtelmek gyötrik, miközben figyel, hogyan süllyed a lábbeli (piranhák gyűlnek köré, és falatoznak húsból) - de hányszor álmodott mellé - víziló vérében ez a hang: - csillagokat varrok az égre, de szétpukkannak, miszter - fotó-spórákra robannak - a borotva-denevérek kopaszra nyirbálják a holdat - kifaragják torkunkból is a piros könnyeket

a viharokat vadássza, miszter? arra csattan is a szűnyogkór szája, tudja - fejében a testetlen fegyver éle - a halál hagyja - a megfojtott krokodilnak trónt emelni - sípcsontfolyóból beúsznak a szavak, amik végre visszatérnek kisemizve a villámokkal megtermékenyített szobrok méhéből

(A hatalmas szűnyogisten birkózik a folyóistennel.)

- egyszer gonosz tenyérből olvastam ki az időt, és viasz száradt a mocorgó hangyákra

velője vonatfüstben - fejét szempillantás kaparja arccal - a viharfelhőket hűtik a lelkek - a kalitkák szirmai kinyílnak, benne madárcsontváz csicsereg - a mindig dárda-sebzett állatok a vörös kígyó heréiben morognak - nagy ceruza Inkanyamba (grafitvonalakra akasztani fel magunk)

(ragadozó lábakra húscipőt húzni?) belécsimpaszkodott torok alszik, hullók szépségével - a dobogó nők fiúk - maradok folyóban - a vándorló szilánkok vakírása közli: a pókháló akár a sperma, megtermékenyíti a lepkéket

az égbolt moszkítóhálójára, amely megakadályozza, hogy dárda-fullánkjainkat mélyesszük Istenbe - a bőrünkön egyedül a ragadozóeső hatol át, miszter - önmaga fölé guggol most a férfi, könnyeivel itatja magát

Trónt emelni a késekből, és beleültetni a hullókat. Az olvadó csillagokat mosolyra tenni? A partot mázolja a sikoltó

fiúcskák. A folyót fürdetik a harcsa szájában. A mérgezett kopoltyúk zöldre színezik a vizet, szétszaggatják a fáklját.

Ismered a hatalmas, zabáló kígyóistent? Véres elmét tátog fel: eszik és okád, hogy ismét megehesse, amit kiokádott. Lenézni a gyomrába, a holdra – a felgyújtott fogak, a porladó szívárvány színes krétafüstje öleli körbe – a sebesült olló kötéselei leáznak. Egy korbács a párna álmából. A nyelvbimbók hullótojások. A kannibál magzatok a méh falát rágszálják – micsoda nehézség kihordani az emberevőket.

Hatalmas eső érkezik.

– Ragazodóeső – suttogják a négerek szellemei. A gyilkos vihar csonttá tisztítja a tájat: vége a ceremóniának, ő vámpírasszony, ő időmoszkító, a szívek egyre sápadtabbak, megformálatlan mozdony mindegyik. Szeretetet motyogni az anyakrokodilba.

folyó hörög percenként – nem jó késen lebegnek – a szűnyogokban halászni – igenis drága buborékok, a seb árokba nő – az alkony holtvágánya – csontváznak látod magad a hústükörben – Inkanyamba száradó torkában szemüvegkeretnek

felmászni a pokolba a belekből szőtt kötél? megnyúzott csecsemőket szoptatni a szűnyogkór tejével? lencse moszkítószárnyból? fogak a homokórában – megörülni küzdeni szűnyogkór most ajkaihoz éjfélkor – ordító torkokból épülni fel – belém tört a rémálmok méregfoga (körülötte emésztőnedvet akik égneek térj nagyobbra vonatfüst üstökös kezével – viaszlabujjakat zzzzz... vékony pusztulás – ütés a vízesésen – kézből kanyargó feláldozott lett)

elúszok koponyába, miszter

Most engedni az ajtót

A fésűtől kopott haj – pikkelydarabok a sótartóban – leharapott mellbimbók egy piros lufiban, ami átrepül a dzsungel fölött, és beleolvad a felkelő napba. A fölforgatott szívek görcse, a vágy megformálatlan sikolya: az én ordít egy hulló jóllakottságából.

Az Aligátorvadászt felébreszti a koponyájában visszhangzó szörnyű zümmögés – zzz... – „Aszúnyogkórtól izzik a pupillája” – mondta az Optikus, aztán porait messzire fújta a ragadozószerű

Romlik az állapota, miszter, egészen olyan gondolatai vannak, mintha egy hangyabolyt olvasna fel (– ez most a Cipészfiú testetlen hangja, amit a talajból kiforduló fák recsegéséből faragtak ki). Na majd én, szúnyogkór!

A vadász felkecmereg a földről, ledobálja a ruháit, és nekikezd levetni a bőrét is. Oly sok időt töltött már a kígyók között, hogy bizonyos értelemben maga is hüllővé vált – lényük kigőzölög szemükből s bekúszik a pórusokon – a vedlés megtisztít, tanulta meg ezektől a bestiáktól, akik csillogó hasukat domborítják mindig az ég felé, benne minden élő maradványával, mint akik a mennyországot kísértik, mint akik a felhők között keringő kísérteteket emlékeztetik halálukra.

Zzz... Az Aligátorvadász levett bőre száraz papír – oly vékony, hogy szinte átlátni rajta – a vadász szivarrá csavarja, rágyújt – a nyakába veszi a Gyilkos indák erdejéből szerzett tekergő indát – felhúzza a lábára a fogát csattogtató krokodilbőr cipőket, és elindul megkeresni a szivárványkígyót.

A folyó megrázza magát, hívja magához a férfit, aki talál a parton egy kiszakított ajtót, a hullámokra fekteti, maga is ráhasal, és a kezeivel evezni kezd. Körülötte a napsugarak reszkető szilánkjai a víz tetején, sebrágtá lángok – eltépett esküvői fotók, a reggel testéről csüngő piócák.

valahol vízesés, valahol barlang – a rögtönkönyörgő álmatlanul, húsplédben forgolódik – szépséggel kopása az elméről – a vadász így ordít: – Jövök érted, Inkanyamba!

A férfi szája hatalmas, látod, a saját torkán is kiferne. (hol köd habozik – hang az arcukon – a szívbe ültetett zsebóra kihajt – gyermekek úsznak a levegőben – alvó fiúk – álombuborékot húznak maguk után, akár egy lufit – álmukban ott a rovartetemekkel tűzdelt ősanya, az óriáskígyó, Inkanyamba, aki a barlang méhében várja a vadászt)

– Velünk a szerelem, velünk hát a szerencse is – suttogja az Aligátorvadász. (És egy távoli vízesés hangja üli meg a tájat, a szikláknak futó víz loccsanásai.)

Mi hát a terv? Ha szemből közelíti meg a vízesést, a zuhatag mögötti barlangból Inkanyamba figyelni fogja és várni fog rá. A másik irányból kell tehát érkeznie. Az Aligátorvadász inkább lezuhog hát a vízesésen, a tutajként használt kitört ajtó hátán, hogy minél később lássa meg az óriáskígyó. A vízesés persze hatalmas, nem lesz egyszerű menet, az alján éles sziklák, akár a kiálló fogak – valahogy tehát el kell rugaszkodnia az ajtóról esés közben, hogy minél távolabb a bejárati szikláktól, a mély vízbe érkezzen. Ha nem lesz kellően óvatos, összezúzza magát az éles köveken.

Gondolkodni próbálna, de ott a ragadozó hangyák vakírása homlokán belül: igen, recsegnek a szirmok. Őrült nagymacska. Fülelnek: ő az! aki a mennyek kapuján fog pókokat az optikusnak, aki törött díszláncza az anyakirálynő körül – a nászéjszakán, amitől a folyó... Zzz... feléd vetem hát az eltűnő vérfolyót – a nyíló kijáraton édenek muzsikája szűrődik

A vízesés moraja, egyre hangosabb, elektromosság, vibrál tőle a levegő. Hamarosan következik a hatalmas zuhanás, a nagy esés.

Nem vagyok még felkészülve rá – küzdi fel a gondolatot a szűnyogkór-sikolyok felszínére a vadász. – Képtelen vagyok gondolkodni.

Mert romlik az állapota, miszter! – Rázza szomorúan a fejét a Cipészfiú-kanári odabenn kalitka-lelkében. – Hamarosan feláldozza magát önmaga homlok-oltárán! A hatalmas szűnyog isten előtt tiszteleg majd ezzel!

A vadász már látja a pontot, ahol véget ér a világ: ahol egyszer csak vége szakad a folyónak, és a folyó zöld, folyton halállal terhelt, vértől zavaros vize lefelé, a pokol nyakába szakad. A felszálló párák, a köveken szétrobbanó vízcseppek raját – ez az a hely, ahol a felhők születnek.

Készen állsz? – kérdezi magát az Aligátorvadász, de tudja, fölösleges kérdés, innen már nincs visszaút, ha akarna, sem evezhetne már visszafelé, túl erős a sodrás, viszi magával az ajtót és utasát egyenesen

lefele – a halál nedves ölébe, ahol törött bútorok kavarognak – kiolvashatod belőlük a jövőt, a lekopasztott szomorúságot.

Jobb, ha kapaszkodik most, miszter! – tanácsolja egy fiú, de a hangját túloldítja a vízesés. Az ajtó kilöködik a semmibe: mintha néhány pillanatig lebegne, megállna ott – a vadásznak van ideje lenézni, és meglátni maga alatt a pusztulás nyitott torkát – sose gondolta volna, hogy ilyen magas – gyorsan rájön, hogy ostobaságot csinált, hogy hatalmas kockázatot vállalt, hogy ennél sokkalta biztonságosabb lett volna szemből megközelíteni a barlangot, még akkor is, ha Inkanyamba felkészülten várjné – de a folyó nem folyik vissza, csak előre – évezredek óta csak ezt teszi, nem fog most a vadász miatt kivételezni – nincs már semmi más, semmi más, csak a zuhanás, és a folyton növekvő sziklák.

ősi sebességbe kapcsol – spermából szőtt csóva – a fogaskerekek próbája

– Most eressze el azt az ajtót, miszter! – sikolt a Cipészfiú valahonnan belülről, a vadász pedig próbál engedelmeskedni hangjának, de ujjai görcsösen szorítják csak a fát. Elengedni? Az ajtót? Elrugaszkodni? A semmibe?

túlkiabálni a szúnyogkórt

– Most, miszter! Most, ugrani, engedelmeskedni, miszter! Ajtót, ajtót engedni most! Erressze, ugrani, elengedni most az ajtót miszter! Elrugaszkodni most!

Hatalmas roppanás. A szikla-fogakon szilánkokra robbanó fa. Mindent beborító köd. Zöld kavargás. A sehová érkező a vadász. Érkező köd. Szikla-fogakon sehová. Zöld sehová szilánkokra. Hatalmas kavargás. Mindent robbantó fa. Messzi istenek köhögése. Beborító köd. Mindent robbantó érkező fa. Messzire érkező szikla fogakon fa istenek szilánkokra robbanása. A köd messzi. Mindent sehová. Zöld kavargás. Szikla-fogakon szikla-fogakon istenek sehová.

Kígyóbarlang

A barlang, ahol csontokként hevernek szerteszét a szemüvegkeretek – rovarláb szerű száruk átfűrődve néhány vergődő hal testén – a kihullt lencsék pikkelyek – ha valaki átnézne rajtuk, fekete-fehér fotónak látná a világot. (Ez az a hely, ahol könny-cérnából hálót sző a sírás; az éjszínre égett gyufa-lélek fészke.)

– Alszol? – kérdezi a pap Inkanyambát, az óriáskígyót, a kérdés persze megválaszolatlanul kering a sötét teremben, akár egy riadt, kiutat kereső madár. A kígyó alszik, igen, bár nehéz eldönteni, hiszen szemei nyitva vannak, egyedül a lángok nem égnek most benne; a hüllők mozdulatlan, ugyanakkor ugrásra kész pihenése ilyen. – Aludj csak, majd én vigyázok rád! – fogadkozik a szolga.

A pap röpködő denevéreket fog a sötétből – mint szőrös gyümölcsöket, úgy akasztja le őket – leharapja a fejüket, és a vért a húsz méteres, magába tekeredett vastag kígyóra csöpögteti, közben áldást mormol. Inkanyamba pikkelyes teste vörösen csillan a fáklya reszkető fényében, ahogy újra és újra körbejárja a misszionárius, kenegetve. Harci festék ez, a pap alig várja már, hogy lássa haragos istenét megindulni a világ ellen. Miközben erre gondol, füstölni kezd a lelke, és belefog egy felidézett egyházi énekbe. Inkanyamba erre összerendezzen egy pillanatra, és a papot rögtön a hátára fekteti egy kilótt gondolat:

– Hallgass, a bejáratot figyeld!

A pap orrából kicsordul a vér, gyorsan letörli, és feláll.

– Persze, figyelem! Ne haragudjon rám, ó uram! Őrvagyok, tudom, nagyon jó őrvagyok, amiatt ne féljen... – motyogja, és a bejárat irányába les sárgán izzó szemeivel, átnéz a lezuhogó vízfüggönyön, de Inkanyamba nem válaszol, a kígyó visszatér örült álmiaihoz, tovább ficákol bennük. A pap pedig további denevéreket fog, leharapja a fejüket, és a tekintete újra és újra a vízesés felé vándorol – az egyetlen bejárat a hatalmas barlangba – ennél biztonságosabb a fészek nem is lehetne.

Micsoda éj-bugyor – törött törzsi maszkok a sarokban, kifordult belü krokodilok a másikkban, fogaik repedezett villanykörték, amiben a rég halottak álmai izzanak. Megnyúzott kísérteteket korbácsolnak saját letépett bőrükkel a démonok – hullótojások, belőlük döglött anakondák fordulnak ki. Embercsecsemők koponyái – szemgödrükben forgolódo csigaházak – a leharapott kezek egymást érintenék. A falakon néhol időpókok futkosnak. (Ezek a rovarok olyanok, mint egy stopperóra, nyolc lábbal – rajtuk a mutatók örülden pörögnek előre – akit egy ilyen pók megcsíp, az közelebb kerül a halálához percekkel, vagy órákkal – attól függően, milyen erős az áldozat szervezete – általában azonban elmondható, hogy egy időpók csípése körülbelül húsz perccel rövidíti meg az ember életét. Hasonlóak az időmoszkitókhoz, amik nem az áldozat vérért, hanem a hátralévő idejét csapolják meg – azzal a különbséggel, hogy míg a moszkító magának lopkodja a percek, hiszen az áldozat ideje beépül a saját idejébe – így akár elképzelhető az is, hogy egy időmoszkitó örök életű legyen – addig az időpók mérge egyszerűen megsemmisíti, feloldja az időt. Ezek a pók ismertek hálóikról, amibe könnyen belegabalyodik az ember, rátapadva az arcra rögvést ráncokká változnak.)

A pap agyontapos egy pókot. Kövér potroha gennyes pattanásként pukkan ki.

megőrülni a vízbe – húsba nyílt jaj – szűnyogkór nevetésük visszhangzik – ez a halálkaptár – csillogó, fekete kígyók tetemét szállják meg a szellemek, tekerednek párnává, és bekúsznak Inkanyamba borzalmas feje alá – a barlangot kibéleli a nedvesen ölelkező testek hangja

És valami más is.

A pap fülel – mintha zajt hallott volna, olyasfélét, akár a csontroppanás. Nehéz persze eldönteni, hiszen a vízesés zúgása mindent elnyom ezen a helyen, mégis... Meresztgetni kezdi a szemét, de semmi változást nem lát: a víz továbbra is egyenletesen zubog lefelé, a barlang képeret-száján túl, a víz és pára homályos üvege mögött, egy feszülő szivárvány színhártáján át ugyanaz a tájkép. Alighanem egy part menti fa lehetett a bűnös, ami a folyóba dőlt, és most lecsúszdázott a

vízesésen, hogy szétrobbanjon a sziklákon. A térítő visszatér a vérkenet feladásához.

– Csak egy korhadt fa... csupán egy hülye... – motyogja, de azon kapja magát, hogy egyre többet sandít a bejárat felé. És egyszer csak mozgolódást lát a fal mellől. Egy denevér a sziklán? Biztos, hogy nem valami egészen más? Valaki, aki a kőhöz lapulva oson be a barlangba? Sínbe kell tenni a kételyeket – a pap feszületet halász elő a zsebéből, ami felizzik a sötétben, és máris indul, hogy utána járjon a dolognak. Talpa alatt recsegnek a szemüvegkeretek. Koncentrál, egy tüdő fújtatását kutatja a víz-zubogás mögött. De képtelen bármit is kihámozni a monoton zajból. A szemére kell hát hagyatkoznia. Vagy fel kéne ébresztenie Inkanyambát? Egy rossz előérzet miatt?

A világító kereszt derengése – sziklafal, rajta barlangrajzok mintái – hatalmas szörny, aminek gyermeket áldoznak – „párna úszik énrám, miszter” a falon – és egy örült arc. Örült arc? Kié?

A gazdája, egy férfi váratlanul kiolvad a sziklából, megragadja a pap keresztet markolászó kezét, hátracsavarja, és befogja a sikolyra nyíló száját. A térítőnek nincs is ideje reagálni, épp hogy ki nem ejti a feszületet satuba szorított kezéből.

– Ki vagy? – sziszegi a fülébe a vadász, hangja vörös ködből érkezik – tekintete villámokat szór, borostája kaktusz a fülcimpában. A tenyér lassan lecsúszik a misszionárius szájáról.

– Én... Én kérem Isten szolgálja vagyok – suttogja a pap, félelmében összevizezi magát. – Istené...

A vadász akár ősi démon – a térítő látja a szemében pattogni az örület szikráit. Lángok égnek bizony az ő tekintetében is, pont úgy mint Inkanyambáéban. Az Aligátorvadász szaglászni kezdi a misszionáriust, szimatol, akár egy kutya, majd így szól: – Pontosan érzem rajtad, miféle isten szolgálatába állsz! – úgy köpi felé a mondatot, mintha kavicsal hajtaná meg.

– Ne öljön meg... – rögtönkönyörög a pap, de a vadász azt feleli: – Ó, dehogynem. Meg foglak ölni, abban biztos lehetsz!

– Legalább egy imát had mondjak el, mielőtt...

A vadász erre lefagy. Kutatnia kell az emlékei között, hogy felszínre kerüljön az ima szó jelentése. Borzalmas anya a szűnyogkór, csomós a teje, néha teljesen eltömülnek az emlékjáratok. A szavak, mint vér-rögök (romlik az állapota, miszter! – szól, aki mindig szól).

De a pap már kezdi is: – Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben... – a hangja azonban túl hangos.

– Sss... Halkabban! – sziszegi rögtön a vadász, de a térítő erre még jobban rákezd: – ...szenteltessék meg a te neved! – szavai a barlang falán pattognak. Ez csapda, látja be a vadász, a pap jelezni próbál a kígyónak. Gyorsan betapasztja hát az imádkozó száját, ám az teljes erőből ráharap az ujjára. Vér serken belőle, és apró vérbuborékok születnek, ahogy a pap beleordítja abba a kézbe, hogy: – Jöjjön el a te országodmindörökkéámen!

Az Aligátorvadász erre kikapja a hátra csavart kézből a világító feszületet, és minden erejét beleadva a pap torkába vágja. Az mélyen a nyelvcsőbe fúródik. A misszionárius végre elhallgat, egy soha meg nem születő szó még kicsüng az ajkán, miközben vérével bibliai jeleket köhög a pogány barlangrajzokra. Lába kiszalad alóla, a vadász pedig rezzenéstelen arccal a földre löki a haldoklót.

Ismét csak a zuhogó víz hangja vergődik a térben, semmi más. megszáradt madarak – valaki lecsókolja köteleiket – a tükrök könnyeiben arcok mosolyognak némán

A vadász ekkor szuszogást hall. Egy borzalmas tüdő fújtatását közvetlen közről. Megfordul, s attól, amit lát meghűl az ereiben a vér. Inkanyamba, alig néhány méternyire tőle, komorzöld, hatalmas, vérrrel kikent kupacban, magába tekeredve – húshurok hátán húshurok – vastag, akár egy fa, borzalmas vad, aki mérget sírt szívekebe – megkopott betegségek, néger gonosz évek, íme hát az őszanya, akire vártál, tejharagja forr hüllőemlőben! És a csomó mozgolódik. Az óriáskígyó felébredt, emeli fejét, lám, a pap imáját meghallgatta szörnyűséges istene, akinek gyomorkorgásától felrobbannak most a falon csüngő denévérek, a halott krokodilok tömjénfüstté válnak, a kakukkos-órában lenyesi a percmutató egy fából faragott madár fejét.

(Az időpókók potrohan a mutatók örült pörgésbe kezdenek.)

„nézem akik most forrnak – őket akasztják kiskanálon – őket, akik oltárt izzadnak, akiknek parafából van a lelkük” – (nyöszörög egy fiú, akit gyomor emészt) – és a hang, a testetlen, érkező hang, ami fekete fereg a fülben: Aligátorvadász, jövök érted!

Éhség vagyok

Megkövesedett magzatokat szülnek távoli törzsi dobok – fájdalmas vajúdásuk dübörgő zene-kísértet – kipottyannak végre ezek az életnek korán hátat fordító isten-szobrocskák. A barlang, ahol az időpókók potroha szétrobban, méregtócsákban fickándoznak a még világra sem jött emberek fel nem használt percei. Egy túl közeli ég sugallata, megduzzad a kiokádott sín pár – a félelem fokai recsegnek úgy, ahogy a ki-semmizett fény ordítja fel torkán a sötétséget. (Messzi, fájó valami túl közel.)

Az Aligátorvadász keze ökölbe szorul, miközben figyeli az önmagából kitekeredő óriáskígyót, a szemeiben magasra csapó lángokat („olyasféle tűz ez, miszter, ami még a hamut is meggyújtana”); az előgöndörödő hosszú, villásnyelvet – ezt a kétfejű gilisztát – szakadó virágszirmok – nem szeret, nem szeret – micsoda fenevad. Az akasztott állatok bűze terjeng csónak-méretű feje körül; a dög-glória rohasztó érintésétől megfeketedik a férfi tüdejének egy része.

A vadász előkapja a törét, a másik kezében a Gyilkos indák erdejéből zsákmányolt növénykötelet pörgeti, akár egy lasszót. A kígyó fölé magasodik: gyorsan, de kecsesen mozog, a vadász csak az egymást kergető zöld-éjszaka szín pikkelyeket látja, ahogy suhan előtte az izmos test – a pikkelyek pénzérme nagyságúak, talán a túlvilág révészét le lehet fizetni majd velük.

„Gyerünk, miszter, dobja a szájára azt az indát, különben úgy ér minden végét, mintha el sem kezdődött volna!”

Az Aligátorvadász úgy dönt, innentől kezdve szó nélkül engedelmeskedni fog a belső hang, a Cipészfiú utasításainak – egyszerű hús-

gép lesz, aki parancsokat követ, mi mást is tehetne? A saját elméje csak zümmög, a közel röpködő örület bórszárnyainak érintését érzi csak, de hát ki bírná Inkanyamba látványát épp ésszel elviselni? A belső hang pedig mindezidáig nem tévedett...

„A halál okossá tesz mindenkit, miszter, de ahová számúz, ott nem sokat érni ezzel a tudással. Ne akarja megtudni.”

És az Aligátorvadász nem akarja, szó nélkül elhajítja hát a tekergő indát, ami rögtön körbefonódik Inkanyamba borzalmas pofáján, ösz-szeszorítja, satuba fogja.

Sikerült! – villan át a férfi fején, de maga sem hiszi, hogy ennyivel ártalmatlanította volna a hüllőt. A kígyó különös viselkedése rögtön megerősíti a vadász balsejtelmét: Inkanyamba mint egy kifaragott szobor, egy pogány totem, mozdulatlan, merengő; nézi csak a férfit, a legnagyobb nyugalommal, láthatóan cseppet sem érdekli a száját szorító inda. Semmiféle támadó mozdulatot nem tesz, csupán méregeti a fész-szek nyugalma megzavaró embert, akinek ekkor valósággal berobban a fejébe a testetlen hang: – Üdvözöllek, vadász! Már attól féltem, sosem érsz ide!

A kígyó fejlett telepatikus képességei megdöbbennek a férfit.

Vigyázzon, miszter, ha ő beszél, engem nem fog meghallani! – figyelmezteti a Cipészfiú.

– Jöttem, ahogy tudtam – veti oda a kígyónak a fickó, majd még hozzáteszi: – Kicsit feltartott a szolgád!

Inkanyamba kacagása, akár a nők zokogása – szakadó állatbőrök – a kiszáradt vízmederben vergődő halak zaja: – Ó, a pap? Távoli maradékok... Nem okozhatott túl sok gondot az a szentfazék.

– Sokat nem. – Vigyorodik el az Aligátorvadász, és törött-tükör-arca előtt lengetni kezdi törét. – Remélem, sokkal többet te sem fogsz!

A kígyó erre még hangosabban nevet – hangja betölti a férfi koponyáját, még a szűnyogkór zümmögését is elnyomva – lefejezett kiskanalak ordítanak.

– Én? Ugyan, téj észre, vadász! Velem te nem küzdhetsz meg, hiszen istenekkel nem harcolhatnak emberek!

– Isten... – pottyán ki a férfi száján a megismételt szó, akár egy rossz ízű falat. – Nem vagy te isten, csupán egy hatalmasra nőtt féreg!

– Mit is tudhatsz erről, vadász? Hisz fehér ember vagy, nem a dzsungelben születél. De én egy idős vagyok ezzel a folyóval és a vízeséssel. A bennszülöttek még épp hogy lekászálódtak a fáról, már nekem áldozták gyermekeiket, így úzva messzire a viharokat! Vadász, vadász! Ha akarom, kígyóméreg fog csörgedezni ezentúl az anyák melléből és halott újszülöttekből épül gát a folyóban! Még beszélni sem tudtak, már befecskendeztem álmaikba a félelmet! Ó, na majd én víz rémálmai! A felkoncolt szobrok soká tekergő, forró belei... Ali-gátorvadász! Minden hüllők ősanja vagyok, az egyetlen hüllő isten, aki a tüskékbe oltja a fájdalmat! Velem akarsz megküzdeni, pont te? Lásd, még az indád sem jelent nekem semmit.

Azzal Inkanyamba hatalmasra tátja pofáját, állkapcsán pedig szétcsattan a kötél – cafatjai zöld vért spriccelve hullnak a vadász lába elé. Valósággal a szörny gyomráig látni – benne merő táj – dagonyázó agyagszobrok, átkokat köpnek az életvonaltól lilára szorított tenyérbe.

– Törödet most akár el is dobhatod, úgy sem hatol át vastag bőrrönmön – folytatja a kígyó. – Hiába is edzeted magad a hüllőkön, kikezdetetlen vagyok! Talán azt hitted, felbőszítesz majd azzal, hogy sorra ööld őket. De engem egy cseppet sem érdekel, mennyit pusztítasz el közülük. Hüllők vagyunk, életünk a halál, ha nem te ölsz minket, egymást öljük. Ó, gyönyörű nemzetség a miénk! Sosem volt szebb a planéta, mint amikor mi uralkodtunk minden felett! Naponta vérfolyók születtek! Vörös áradat, benne bőrcafatok és törött fogdarabkák! Hús-virágok bontottak szirmokat, csontszáruk recsegve tört, méregtől volt habos a nyál! Olykor a saját gyermekeink rágták el torkunkat, olykor mi rágtuk az ő nyelöcsövéket. Anya vagyok, persze. És a fattyaim... Egyik sem hódolt nekem soha, mindegyik megpróbált megölni. Sorban jöttek, viczorogtak. De én erősebb, és hatalmasabb voltam mindegyiknél! Ezért vagyok hát az istenük! Mert akinél nincs erősebb, az bizony isten!

(Erre, valahol a távolban a napon sütkérező krokodilokban leharapott mutatóujjak fordulnak az ég felé, ahonnan papagáj-tollú angyalok hullnak alá, becsapódva a földre. Valaki tele sírja ezeket a krátereket is egyszer.)

– Senki sem halhatatlan! – hörgi a férfi, önmagát is gyözködven erről, a kígyó pedig így felel: – Ha akarom, meghalok, ha akarom, élek. Ugyan mi pusztítana el, ha én vagyok a leghatalmasabb? Az idő? Az idő gyenge kifogás a halálra, a perc kilőtt nyílhegy is lehetne, amely csak akkor áll húsombba, ha én azt hagyom! Láttam sámánokat kettészakadni, a folyó istenét, aki rozsdaként jut eszembe! Csontjait végül kiokádtam, és porrá zúztam fejemmel. Az egész egy piramis! Aki felül áll, az megeszi azt, aki alatta áll! Mindig fentről haladunk lefelé, Ali-gátorvadász, sose vissza, ahogy a folyó is csak egy irányba tud folyni! Én már minden idő felett állok! Az idő gyomor. Mint minden létező, én is csupán egy gyomor vagyok, éhség vagyok, és az egyetlen, amihez értek, hogy megemészek mindent magam körül, beleértve más emésztő gyomrokat! És hidd el, nincs akkora bendő, ami ne férne el bennem!

Erre barlangrajz rúgkapál – marionett bábu kaparja ki a saját szemét, amivel csak az őt fogságban tartó zsinegeket látja – lereszelni a koporsót – nem létünkért galambok a szívben – a szűnyogkór zsalui puff kicsapódnak:

– Akkor ezt emészd meg! – szakad ki a férfiből, azzal nekirohan a kígyónak, és teljes erőből belévágja a tört. A fegyver éle rögtön kitörik, messzire repül, fémes koppanással ütközik a falnak, csilingelve hull alá – lám, lám, ott menekül az orvosság. Inkanyamba kuncogása leforrázza a jelenetet.

– Hm... Egészen megkedveltek, vadász – duruzsolja a kígyó, szemében összeölelkeznek a lángok. – Valamennyire magad is hulló vagy már. Egyedül a gyilkosság jár az eszedben, és ez tetszik nekem. Ha mindenáron küzdeni akarsz, tudok egy neked megfelelő ellenfelet. Bizony hatalmas kajmán ficáncol bennem...

És ekkor elhallgat, szélesre tátja a száját, a vadász pedig végre meghallja a Cipészfíú eddig elnyomott, túlsziszeggett, túlduruzsolt, túl kacagott hangját: – ...cipőket, miszter! Használja a krokodilbőr cipőket, amiket tőlem kapott, azok átrágják magukat a bestia bőrére!

Ó, igen, a lábbelik! – suhan át a férfi fején, és lepillant a lábára, de nincs már idő bármit is tenni, Inkanyamba irdatlan feje zuhan feléje a magasból, akár egy lecsapni készülő madár, s már csattan is a száj csapdaként a vadász körül.

Végig azon a rózsaszín folyosón – mint akit a folyó víz, tovább és tovább. Micsoda szülőcsatorna, de ez nem az életbe, hanem pont a végzetébe tuszkolja utasát.

Csak egyenesen, Aligátorvadász!

az ajtók lencsék – átnézve rajtuk a felgyújtott szobák magánya dereng – egy kísértet a gyertyában – kicsorgó kezében égő ceruza „ideleln egy dalt zeng istentelen hiábavaló szépségszomjam, miszter!”

Valahol egy menyasszony, aki a szívére üvölt szokás szerint: vízesés fűzért hervadni látom, rajzolj felhőket magad felé! (– hús vízbe, napba kaparják könnyörgését.)

Ál-vérfolyók torkollnak egyetlen vége nincs gyomorba. A sötétség, a nedves barátom, ha jobb hely nincs... Márpedig nincs hely más.

Egy rossz vidék rabjai

Az Aligátorvadász egy hatalmas tó közepén találja magát. A víz – ha ugyan víz, amiben lebeg – színe élénk zöld, a lagúna fölél vörös hús-kupola borul, magasan, a mennyezet közepén csillárként csüng alá egy óriási, mocorgó szív, amelynek dobogása – akár törzsi dobok hangja – betölti a különös termet.

Barlangból barlangba – gondolja keserűen a férfi, miközben próbálja a felszínen tartani a fejét. – Képtelenség, hogy ekkora legyen belülről a kígyó, akármilyen hatalmas is! Ráadásul nincs itt semmi más,

csupán ez a mocorgó szív és ez a különös, bűdös tó. Ha ez itt valóban a kígyó, hol a többi szerv? Valamiféle varázslat lesz ez.

Jól látja, ez inkább egy másik dimenzió, miszter – érkezik a Cipész-fiú hangja valahonnan, mindenhonnan. – Ez a kígyó nem is kígyó, csupán egy dimenziókapu, a rossz vidék őre.

Rossz vidék – hagyja rá magában a vadász, mire a tó hullámszába kezd. Távol satuban vízfüggöny; a torokból kiszakított ajtók.

Mi hát a terv? Nos... Terv az nincs – valami történni fog, és arra kell majd reagálnia valahogy, ebben teljesen biztos a vadász. Ezt igazolják az egyre magasabbra csapó zöld hullámok is. Ugyan ki vagy mi kelti őket? Valami, ami itt mozog a vízben, néha felbukkan, majd ismét alábukik a mélybe.

Egy krokodil – ismeri fel a vadász, aki már messziről megérzi a szagukat, aki a gondolataival képes kitapogatni hideg, kemény testüket, bárhol is rejtőzzenek. És a férfinak eszébe jut végre, mit is keres itt: a folyó mélyén él egy húsz méteres irdatlan szörny – a szivárványkígyó – annak gyomrában egy hatalmas aligátor, aminek a gyomrában ott az Aligátorvadász felesége, akiben ott az Aligátorvadász iránt érzett szerelem, hány bőrt kell... (Koponyákban lakó szellemek sírják ki a zöld ajtókat – arcokba bugyolált, el nem hált nászéjszakák, a legkeserűbb kísértetek ti vagytok!)

Az Aligátorvadász furcsamód megnyugszik, amikor tudatosul benne, hogy egy krokodillal kell megbirkóznia – mi sem egyszerűbb – noha tudja, se a töre, se a Gyilkos indák erdejéből zsákmányolt kötél nincs már kéznél. Egyedül a krokodilbőr-cipők és izmos karja, amely korábban megannyi kajmán fejét tépte már le.

„Ne bízsa el magát, miszter, nem akármilyen ördög lubickol itt.”

Az Aligátorvadász erre magától is rájön, amikor meglátja a felszínre bukkanni a szörnyeteget. Behemót egy krokodil, annyi szent, a legnagyobb talán, amivel eddig dolga volt – kész szerencse, ha egyáltalán a fejét átéri majd –, a szemei pedig örülten pörgő órák. Orrából füst szökken elő, távoli vonatsípolás kíséretében.

„A kárhozottak csukott szekrénye ez az állat, miszter, mindjárt maga is meglátja, mire képes.”

És a vadász bizony meglátja: egyszer csak megállnak a krokodil szemében az őrülten pörgő mutatók, majd a hulló egy szemvillantás alatt eltűnik, és felbukkan valahol egészen máshol.

Ezt meg hogy csinálta? – Képed el a vadász, mire nyitott szájába csapódik egy felé szaladó hullám: a víz íze keserű – akár az epe, akár a halottakból kifőtt keserv. – Teleportált volna?

„Nem egészen, miszter, megállította az időt a maga számára, és addig szépen odébb úszott.”

Miért nem állítja hát meg végleg az időt, és pusztít el addig? – töpreng a vadász, még mindig a vizet köpködve.

„Arra nem képes, csupán néhány pillanatra tartóztathatja fel a másodperceket, mégis, sok gondot okozhat még ezzel magának.”

A férfi ebben nem kételkedik. Hamarosan belátja, jobb, ha kivár, hagyja közelebb merészkedni magához a ragadozót. Addig pedig felkészül, kitalálja, mi lenne a leghatékonyabb védekezési módszer. Alighanem a víz alá kell nyomnia, hogy a varázscipők, amik odalenn csattogatják most éles fogaikat, tehessék a dolgukat. Ez jár a fejében, amikor egyszer csak látja megindulni maga felé az állatot. Akár egy torpedó, suhan, néhány centivel a vízfelszín alatt – a férfi pedig szélesre tárja a karjait, hogy az ölelésébe fusson az irdatlan fej.

– Gyere! – kiált neki, hangjától megreccsen egy képkeret, és faszobrok okádnak villámokat. (Fényhúrok szakadnak, a csillagok magzatvize megindul.) Ám ekkor a felé suhanó ragadozó eltűnik – volt-nincs egy szempillantás alatt – a vadász pedig most látja csak be, milyen kilátástalan lesz ez a harc. Közben arra is pontosan rádöbben, hol lehet most ellenfele. A balsejtelem bebizonyosodik, amikor a hatalmas állkapocs hátulról lepi meg az Aligátorvadászt. A férfinak nincs ideje töprengeni, ösztöneire bízva magát, tekintete mögött egy szempillantás alatt leperereg a több ezer kajmánal vívott küzdelem – szakadt szélű filmtekercs ez – belőle vér csöpög – a megsárgult film reszketése – ciginym villan az emlékeken. A férfi nyitott karjaival kipeckeli a köré

fonódó hatalmas, penge éles fogakkal teli száját, és minden erejét beleadva tuszkolja szét az összezárulni készülő állkapcsot. Fejében törött lemez, a szúnyogkór felcsendülő vad muzsikája, a zzz... (– moszkítószívókák hajolnak a fekete sávokra, hangjegyek vergődnek méregtőcsákban).

Most, taposson a torkába azokkal az éhes cipőkkel! – sikít a Cipészfiú, a vadász pedig megteszi, de ekkor már érzi, hogy fölösleges; a zöld epevizet rúgja csak, karjai is azt taszítják, a hulló kicselezte, ismét megállította az időt, s eltűnt a semmiben.

– Lehetetlen feladat ez így! – szakad ki a férfiből.

Állítsa meg azokat a mutatókat, miszter, és akkor elláthatja a baját! – tanácsolja a fiú, a vadász pedig némán biccent. A következő támadás nem sokat várat magára: ismét szemből készül nekirontani a bestia. Látszólag. Ám a férfi ezúttal nem hagyja magát becsapni, tudja jól, hogy máshonnan fog érkezni a veszély. De vajon honnan?

Alulról! – Döbben rá a vadász. – Hátról és alulról szeretnek támadni a dögök. Hátról már próbálkozott, most alulról fog.

Kitárja hát ismét a karját, el akarván hitetni a hullóval, hogy szemből számít érkezésére, ám amikor kámforrá válik, a férfi nagy levegőt vesz, és rögtön alábukik, hogy ott a mélyben előre rúgjon lábával, ami egyből valami keménybe ütközik. A krokodil feje az. A varázscipők pedig zabálni kezdenek: hatalmas falatokat kezdenek kiharapni a hullóból.

„Nagyon jó, miszter, kicsit lejjebb, a szemei hátrébb vannak!”

Az Aligátorvadász még mélyebbre sülyed – közben karjai átölelik a bestia csattogó száját, és egyenest az óra-szemekbe vágja lábát. A cipők cincálni kezdik a mutatókat, amik kiszakadnak, és gomolygó vérfelhőben hullnak a fenék irányába – ha ugyan van feneke ennek a kietlen tónak – hisz Inkanyamba végtelen éhség. A krokodil próbálja kiszabadítani a fejét a ráakaszkodott vadásztól – közben vörösre színezi maga körül a vizet a szemgödörből kiáramló vérrel – ám a vadász még erősebben szorítja a száját, közben ügyesen átlendül most a koponya másik oldalára, mintha csak lólengést gyakorolna a víz alatt, és

belefúrja cipőorrát a másik szembe is. Az óriáshüllő immár teljesen vakon vergődik a piros felhőben, rövid mancsaival karmolni próbál, farka csapkod, de ütései előtt könnyű szerrel tér ki a vadász. Az utolsó rúgást az állat torkának szánja. Tovább csúszik hát lefelé, közben el kell engednie a hatalmas száját, egyszerűen akkora ez a bestia, hogy túl messze van egymástól a száj és a torok. Ahogy kiszabadul a kezei közül az állkapocs, rögtön szétnyílik, s megpróbál a férfi köré fonódni, de az kiúszik a szörnyű csapdából. Egy vak hulló eszén könnyű túljárni. Megkerüli a fejet, lecsúszik az állat hátán, és a vaksin kapirgáló karmos kezek mellett úszik előre, hogy egyenest a fenevad hasához érkezzon.

Ez ugyan nem a torka, de azért a célnak megfelel – gondolja, s máris előre nyújtja a lábát. A cipők, akár az éhes piranhák. Fogaik között szakad a hús, kemény, pikkelyes bőrcafatok röpködnek a vízben. Berágják magukat egészen az állat gyomráig, a seben kibukó belek tengeri rózsaként hajlongnak. A szörny ekkor feladja a küzdelmet: megmerevedik, nem vergődik tovább, süllyedni kezd, de a vadász utána nyúl, hogy a felszínre rángassa. A dög persze kellően nehéz, a vadász hamar belátja, a víz alatt kell majd felboncolnia, ha újra akarja látni a feleségét. Tüdejét közben szörnyű oxigénhiány szorongatja, így hagyja, had süllyedjen a tetem, ő pedig elindul az áhított levegő irányába.

Akik rágyújtanak a lélegzőcsőre – a rémálmok szaggatta párnák tollai a víz felszínén mindenfelé – lebegnek, akár kis hajók – így nézhet ki, ha egy piranhákkal teli medencébe esnek bele az angyalok. Felül a csillárszív őrült vergődése – ütemére horpad és domborodik a férfi homloka, aki hatalmas falatokat harap ki a levegőből. Szuszogása visszhangzik a húskupolában. Rossz vidék ez, emlékezteti magát. A legrosszabb.

Ekkor buborékok érkeznek a mélyből, felkúsznak a férfi teste mellett, és pont az orra előtt pukkannak ki.

Te jó ég! – suhan át a vadász agyán. – A krokodil még mindig él!

De már késő ezen rágódni, akármitől is származnak ezek a buborékok, már a felszín felé tart. A legtöbb, amit tehet, hogy arrébb úszik,

és támad, mihelyst szem elé kerül, hisz ha a krokodil az, teljesen vak, s így még mindig neki van előnye. Óvatosan félre úszik tehát, és figyel. Sötét, egyre növekvő árny jelenik meg ott, ahol a buborékok az előbb felrobbantak.

– Gyere... – suttogja a vadász, és ekkor végre – mintha ezer évig tartana – az a valami végre a felszínre küzdi magát. A vadász már rúgna is felé éhes cipőjével, amikor meglátja, hogy egyáltalán nem a ragadozó az, hanem egy kisfiú. A Cipészfíú sápadt arca néz vissza rá.

– Köszönöm, hogy kitérta a kalitkát, miszter! – szakad ki rögtön a gyerekből a hála.

– Hát te? – Tátja el a száját a vadász. – Mit keresel itt?

– Engem feláldozott a pap a kígyóistennek – motyogja a Cipészfíú, és furcsán néz a férfira. – Hát nem is tudta?

– Sejtettem, hogy halott vagy... – vallja be a férfi. – De ezt nem tudtam.

– Hát nem azért jött, hogy engem megmentsen? – hüppög a fiú, de a férfi leinti: – Itt vagyok, és élsz, ez a lényeg.

Erre a fiú sírva fakad, könnyei a lágyan hullámzó, zöld vízbe hullnak.

– Én már nem élek, miszter – vallja be a gyermek. – Halott vagyok. Ahogyan ők is.

– Kik ők? – kérdezi a vadász, a válasz pedig nem várat magára: hamarosan újabb és újabb buborékok érkeznek a mélyből, hogy szétrobbanjanak a víztükrön. Apró pukkanások – egyre több, és több – már valósággal reszket a tó.

„nézem akik most forrnak” – a vérkenetet elengedni

– Mi az ördög... – suttogja a férfi, miközben gyerekefejek bukkannak fel mindenhol körülötte. Beesett tekintetű, sovány négerfiúk törnek a felszínre, vézna karjaik csapkodják a vizet, hajuk akár a moszat, tekintetükben odvas fogként lötyög a bánat – régi törzsi tüzek csillogása – az elharapott ordítások soká visszhangzó zaja terpeszkedik fiatal torukban.

– Ők mind...? – kérdezi az Aligátorvadász, a Cipészfiú pedig szomorúan bólint: – A rossz vidék rabjai.

a tegnap sebrágói, a holnap szürcsölőinek ormóttan árnyéka – a régi dalok dúdolói – a ketté-táncolt virágok elsőprői – a bánat hamvainak álmodói

Szakadó párnapapír. A vadász egyik arcról a másikra néz – a szeme vadul forog üregében.

– A rég feledett dolgok cellájában voltunk. Köszönjük, hogy kiszabadított onnan minket, miszter! – mondja a fiú, de a vadász meg sem hallja: a sok-sok arcon ugrál szeme – mint béka a köveken.

– Keres valakit, miszter? – kockáztatja meg a kérdést a Cipészfiú.

– A feleségem... – sziszegi a férfi. – Hol van... Hol a feleségem?

A kérdés maga is buborék, ami szétpukkan egy zöld hullám hátán – törött óramutatók, valahol a mélyben – mint a halottak egymásra szegezett ujjai.

– A felesége?

Köveket hasít a kétség – óra-hullámok – a démonok szikla-fogakon látnak sehová. „A felesége, miszter?” Összetépett esküvői fotók befalazva – szent panír – valamikor megöregszik a szív, ráncaiból dárdák hajtanak ki.

(szörnyűségesen, önmagát végtelenül zümmögés – zzz... – a szünyegkórtól hang az eső)

– A felesége sosem járt itt, miszter! – közli a Cipészfiú, szavai kavicok, a tóba hullnak, körfödrek születnek az Aligátorvadász elméjében, szélükön glóriából harapott fény táncol. (Fogai között rémálom-spóra-por recseg.) Valaki az egyetlen pokol, a valóság felé vándorol. Ahol egyedül a lángok nem égnek el soha.

Elmenni mélyen sehová

A „hová megy misztert” hamarosan csönd váltja fel, amikor az Aligátorvadász a mélybe veti magát, hogy megkeresse a fenékre süllyedt

krokodil tetemet, de a kísértetfiú hangja utána úszik: – Jöjjön vissza, nagyon mély ez a tó, túlságosan is az!

De a vadászt ez nem riasztja, se semmi más, se hulló, se isten, semmiféle halál – egyedül a szűnyogkór zümmögésére koncentrál, ahogy tovább merül – zzz... sok-sok zzz... viaszlabujjakba olvad a nagy-macska – széttárt melyikük ne barátocskáim, Cipészfiú változik, és szirmokból kényszer kard – oltár üregek... spermacsomók mennyekben, dzsungelnek születünk – egy fiú faragott óriáskígyó-csillag

– A feleségét nem Inkanyamba ette meg, miszter! – szűrődik át a hang a vadász drótból szőtt gondolatkerítésén (megannyi egymást kapirgáló rovarláb elméjében). – Hát tényleg nem emlékszik, mi történt vele?

Téged talán túl okossá is tett a halál – fortyog magában a férfi, és a legszívesebben valamit a fülébe dugna, bár tudja, a Cipészfiút még akkor is hallaná, hiszen a halottak egyenest a lélekbe suddognak.

– Persze, hogy nem emlékszik tisztán, hiszen romlik az állapota, miszter – mondja lemondóan a fiú. – A szűnyogkór, tudja. Csomókat köt az elmére. A szentfogaskerek széttörnek!

A vadász suhan tovább – karjaival hajtja magát, már látja maga körül vörösleni a vizet – nincs már olyan messze a tetem. Igenis van feneke ennek a tónak, és nem is olyan mély; talán egy kisfiú, egy elvesztett kisfiú számára feneketlennek tűnhet, de számára nem, hiszen ő a vadász, minden hullók most-gyilkosa.

a szavak szertartása ez – ceruzahegyre tűzött szentjánosbogarak

– Borzalmas, aki egy fotóban látja a menekvést, jöjjön vissza! – könyörög a gyerek, rögtönkönyörög a fiú. De a vadásznak a rögtönkönyörgőre van most szüksége, mindig is csak órá volt.

– Emlékszik még az esküvőjükre, miszter? Arra a végzetes esküvőre?

Persze, hogy emlékszik, már amennyire a zümmögés hagyja. Egy törzsi pap adja össze a krokodilvadászt a feleségével. Varázsport szórnak az ifjú pár fejére.

nyilván

nyilván (zzz...)

ezek a fiú könnyei, aki madarakba ordítja: – lidércfény! átázunk! ellenünk te óriáskígyó, tüzet, krokodilbőr keresztetket!

– Koncentráljon az esküvőre! – kéri a Cipészfiú, az Aligátorvadász pedig próbál emlékezni. Az esküvő, igen... Egy meztelen fiú aligátor-maszkban vergődik a szertartás körül. Ő jelképezi a házassági ceremóniákon minden folyók istenét.

– Jó, jó! Emlékezzen csak arra a fiúra! – kéri a kísértet-hang. – Ő a kulcs!

Kulcs? Mihez kulcs? – rázza a fejét a férfi, miközben már látja derengeni a fenéken fekvő hüllőt. A vér akár tinta – gomolygó viharfelhő, amiben sikoly-villámok dörögnek. – Kidőlt minden ajtó, kitéptem őket a keretükből, nem kell már semmiféle kulcs!

Az ifjú ara lágyan megcsókolja a férfit. Ezt mondja neki: – Velünk a szerelem, velünk hát a szerencse is!

Erre a mondatra nagyon is jól emlékszik a vadász. Hányszor álmodott már ezzel a mondattal! Hányszor ordította a bosszúból megölt aligátorok sebeibe!

– De miért is ölte bosszúból az aligátorokat, miszter? – folytatja a fiú. – Még mindig az a fiú a megoldás!

Fiú... Miféle fiú, ugyan. A hüllők! – Reszket a dühtől a vadász, és ráveti magát a tetemre. Pusztá kézzel kezdi kiszaggatni a beleit. Sorra húzza elő belőle a régi fotókat, bútorokat, párnákat. Bilincseket, egy festményt, Edvard Munch Kupidó című képét, melyen egy izmos férfi hajol rá fekvő szerelmére. De hol a felesége? Itt kell lennie, hiszen a szivárványkígyó gyomrában ott a krokodil, aminek a gyomrában ott a felesége, amiben ott a szerelem... De csak egy krokodil maszk kerül elő a testhüvelyből. A férfi hitetlenül forgatja a kezében. Ilyen volt annak a fiúnak az álarca? (De miféle fiúé?)

– Aki minden folyók istenét jelképezte az esküvőn! – sikoltja fel csontjait a szellem, és a vadász végre emlékezni kezd: Az ifjú ara lágyan megcsókolja a férfit, és ezt mondja neki: – Velünk a szerelem, velünk hát a szerencse is!

A körülöttük táncoló krokodil maszkos fiú egyszer csak a földre vágódik. Reszketni kezd, majd képtelen zümmögés tekereg elő fogai közül. A ceremónia ettől megakad.

– ZZZZZ... ZZZZZ...!

A törzsbeliek ijedten, kikerekedett szemmel hőkölnek tőle.

– Szűnyogkór! Szűnyogkór! – kiabálják túl egymást. A megveszett krokodil maszkos fiú felkap egy sarokba állított díszlándzsát, és egyetlen jól irányzott mozdulattal átdöfi vele a menyasszonyt. Az rögtön összeesik, kicsorgó vérét pár pillanat alatt beszívja az oltár.

Az Aligátorvadász most felsikolt a víz alatt. A buborékok kiszakadnak a torkából, sok-sok gyöngy, szalad a felszínre csillag lenni, forrni fog a fájdalomtól a víz, örökkéforrni.

A vőlegény egyhelyben áll, sápadt arccal az ősi istenek szobrai között. Amikor mozogni látja elfeketedett ajkait, haldokló felesége fölé hajol.

– Legalább... a nászéjszakát meghagyták volna nekünk – motyogja a lány, szájszegletében vérbuborékok pukkannak. – De ne bánkódj, kedvesem. A lelkem most a folyóba költözik. Valahányszor a vízében fürdesz, én fogom simogatni a tested.

Azzal a tekintete megmerevedik. Szoborarc. A vőlegény fájdalmasan felüvölt. Magához vesz egy hatalmas kést, és eltűnik a falu széli dús növényzetben. Az égre fröccsenő krokodil vér alkonyba borítja a világot.

Ezek a felhők olvadnak most vízben. Csöndcsatornák. Az Aligátorvadászból sikoltva kiveti magát az Aligátorvadász. Árnyékra vetkőzik.

– Most már emlékszik, miszter – kijelentés ez, nem kérdés, a férfi pedig tehetetlenül ejti ki kezéből a maszkot. A szűnyogkór zümmögése a fejében alábbhagy.

– Igen, emlékszem – vallja be a férfi, de a szavak csak buborékok, apró jósgömbök, amiből sok-sok fáradt holnap dörömböl.

– Miszter – mondja ki végül a fiú. – Az ön feleségét nem a krokodilok ölték meg, de még csak nem is Inkanyamba. Nem a hullók tet-

ték. Ön végig rossz nyomon volt. A feleségét egy szűnyogkórtól veszett fiú ölte meg, akaratlanul.

– Szűnyogkór – szakadnak ki az utolsó lég-gömböcskék a férfi szájából.

– És emiatt keresgélt végig rossz helyen – fejezi be a fiú. – Mivel magában is ott lappang már egy ideje. Az állapota pedig egyre rosszabb, miszter.

Mintha megállna az idő. Az oxigénhiány lelassít mindent – magasan még látni a felszín felé siető utolsó buborékokat. A vadász azt kívánja, bárcsak visszatérnének, vissza, azokkal a kimondott szavakkal. De kell még neki levegő egyáltalán? Nem lenne jobb meghalni ideleln, véget érni, mintha az egész el sem kezdődött volna?

– Ússzon a felszínre, miszter, most!

A halottak üvegkórusa. Távoli dobok? Távoli minden. Most engedni a semmibe?

Jobb lesz meghalni – dönti el végre a férfi. – Elmenni mélyen sehová. Pihenni, ahogy csak az igazán fáradtak tudnak.

Odafenn, ahol hullámok ölelkeznek, egymásra néznek a csillogó fiúszemek.

– Nagyon rossz döntést hozott miszter Aligátorvadász – bukik ki a Cipészfű száján, és újfent megerednek a könnyei. Ezt látva a többi fiú is keserves sírásba kezd: könnyeik tisztítják a zöld vizű tavat. A bánat hullámzó veteményese ez itt. Az óriás, lecsüngő szív dobbanásai lassítják most az időt.

végtelen lélegzet – szűnyoglovasok – sok-sok gyöngy – a megkorbácsolt lélek zöld villanás ködben – rajta az elhamvasztott szobrok éjszakába költött fénye – a levált ajkak elnyelt csókjai – rovarszárnyak vitorláit domborítják a megnyúzott szelek

Ekkor azonban a felszínre robban a férfi. Mint egy ősi aligátor, kiszakad a vízből, és hatalmas falatot harap ki a levegőből. A Cipészfű szája tátva, úgy figyel. Szuszog még egy darabig a vadász, majd végigáratja tekintetét a fiúgyülekezeten.

– Ti meg minek duzzasztjátok a tavat? – szegezi nekik a kérdést. – Elég mély az a könnyeitek nélkül is!

Erre a Cipészfű ráveti magát, és átöleli. Súlya szinte nincs is, a férfit átjárja a hideg, ahogy hozzá simul, aztán eszébe jut, hogy a gyermek már jó ideje halott.

– Hát visszatért, miszter! – ujjong a fiú.

– Naná, hogy vissza! – Mosolyodik el a férfi. – Van még hátra egy feladatunk, nem de? Meg kell ölnünk egy kigyót!

A fiú, ha lehetséges, erre még sápadtabb színre vált. Arcát óvatosan felemeli, és a plafonon csüngő, hatalmas szívre mered. Az Aligátorvadász tekintete követi az övét. Elhallgatnak, a dobogás betölt mindent.

– Annak bizony csak egy módja van, miszter – suttogja a fiú. – És az nagyon kockázatos. Áldozattal jár... Fájdalmas lesz kinyitni a szivárványkígyó ajtót.

– Az engem egy cseppet sem érdekel – veti oda a férfi.

A ködkaptár

A bestiaszív túlkiabálja a gondolatokat: a gonosztól vajúdas morzéi. Porladó szobrok a koponyában – micsoda hitbolyok – az időhangyák sertepertélnek a fehér szemek között: három aprócska órából áll testük – az elsőn visszafele, az utolsón előre felé pörögnek a mutatók, a középső pedig áll, az örökkévalóságig takarja ugyanazt a percet és másodpercet – a jelen árnyékba bújt pillanata.

– Inkanyambát egyféleképp lehet megölni – mondja a Cipészfű. – Mégpedig úgy, ha elpusztítjuk a szívét.

A vadász megborzong, ahogy a fölöttük lüktető húscsomót figyeli.

– Túl magasan van – motyog az Aligátorvadász.

– Ez igaz, de mi meg elég sokan vagyunk – felel a Cipészfű, és végig járhatja tekintetét a körülöttük lebegő kisfiúkon.

– Mi a terved? – kérdezi a férfi.

– Egymás hátára állunk – mondja a fiú.

– Az bajos lesz. Itt a vízben. Nem ér le a talpunk, nincs mire támaszkodni.

– Ezért kell ügyesen csinálni, miszter. A legalsóknak egymásba kell kapaszkodniuk, kört formálva, és erősen rúgni magukat. Úgy épülni fel, mint egy piramis. Túl mélyre nem fognak süllyedni, a halottak lelke parafából van.

– Piramis a vízben? – kacag fel a férfi. – Egy próbát talán megér.

– Inkább kúp. De legfelül persze magának kell lennie miszter – folytatja a fiú. – Még akkor is, ha maga a legnehezebb közülünk. Egyedül ön elég erős, hogy megállítsa azt a szívet.

– Ó, megállítom én, amiatt ne félj! – fogadkozik a vadász. – Csak egyszer férjek hozzá, nem fog többé mocorogni!

– Talán lehúzhatná a krokodilbőr cipőket, miszter, és beléjük bújathatná az öklét. Úgy igencsak hatékony ütésekkel mérhetne rá.

Az Aligátorvadász erre elmosolyodik, és azt mondja a fiúnak: – Rendesen kigondoltad te ezt. Lássunk neki!

És a legalsó kör máris kezd alakulni: a Cipészfiú irányítja társait, ki merre ússzon. A vadász közben lehúzza a cipőket, összeköti fűzőit, és a nyakába akasztja őket. Tudja, hogy a kezére szüksége lesz még a mászás során.

Az egész egy piramis! – mondta Inkanyamba, majd szemében felcsaptak a lángok – pikkelyei kidörzsölték a pokolból az ördögöket. Ősi zsebekbe bújt démonok. A testhalom egyre magasabbra nő, ahogy sorra állnak egymás vállára a gyermekek. Nő és szűkül – a legalsók alig bírják tartani magukat. A Cipészfiú egy rabszolgahajcsár könyörtelenségével irányítja a folyamatot.

– Ne feledje, miszter, ezek halottak – mondja a vadásznak. – Úgy kell nekik a levegő, mint egy darab kőnek. Csak a szokás miatt lélegeznek, tudja-e?

Tovább csúcsosodik a zöld vízből hajló test-tákolmány – a teteje már alig három méterre van Inkanyamba könyörtelen szívétől. A gyermekek azonban kezdenek elfogyni.

– Most én következek, miszter – mondja a Cipészfiú, amikor az utolsó néger kisfiú is felkapaszkodik. – Az én vállamon fog odafenn állni.

Fiúkból szőtt kupola a hús kupola alatt – a vadász is megindul, lába alatt felszisszennek a gyermekek, ahogy vállról vállra lép, erőlködéstől torzult gyermekarcokból, reszkető karokból, összecsuklani készülő lábakból, megfeszített hátaból épült ez a hegy.

– Tartsatok ki! – kéri őket a vadász, ahogy egyre magasabbra tör – egy majom ügyességével kúszik – a lüktető szív nagyobbra és nagyobbra nő szeme előtt. A dobogás hangerejétől majd elszédül a férfi. Már a Cipészfiúnál jár, aki így szól hozzá: – Vigyázzon, miszter! A kígyó szíve borzalmas kaptár, ki tudja, mi rejtezik benne.

A férfi biccent, azzal rááll a gyerek vállára, az pedig élesen felnyög. Az Aligátorvadász végre szembekerül a lüktető húscsomóval. Azaz hogy nem egészen szembe, a szív ott csüng közvetlenül felette, de sajnos nem egy, hanem öt-hat karnyújtásnyira.

– A franca! – A férfi megszívja a fogait, és így kiált a Cipészfiúnak. – Nem érem el, nem tudtok kicsit nyújtózni?

– Jaj... miszter, mindjárt széthullunk, nem hogy még... jaj... – A vadász látja, ebből így nem lesz semmi: reszketnek a fiatal testek, még néhány másodperc és mindenki a vízbe esik.

– Akkor egy pillanatra tartsatok ki, ez most fájni fog! – mondja, de választ nem vár, behajlítja a két lábát, majd felugrik a levegőbe. Ezzel persze jó alaposan hátra rúgja a Cipészfiú vállát, aki máris elveszíti az egyensúlyát, és kőként zuhan a mélységbe. Egyetlen szempillantás alatt kitör a káosz: sorra potyognak le egymás válláról a fiúk – a testháló felszakad itt-ott, mindenütt – a vízbe és egymásra esnek a néger fiúcskák, egyenest rá az elsőként vízbe került Cipészfiúra, akit újra és újra a víz alá löknek a rázuhanó testek. Amikor elfogynak a záporozó gyermekek, a víz fölé dugja a fejét és körbenéz. A vadászt keresi. Ő azonban sehol. Hol lehet?

Hát persze! – nyilall a fiúba, azzal a tekintetét a magasba emeli és ott, Inkanyamba hatalmas, lüktető szíven megpillantja a férfit – karjaival szorítja, úgy csimaspaszkodik belé.

– Szép volt, miszter... – suttogja maga elé a fiú, majd felkiált: – Gyorsan, a cipőket!

A vadász fel és lesüllyed a dobogó szívvél, mintha egy vad bikát lovagolna meg, minden egyes ütéssel készül levetni magáról a húscsomó. Micsoda próba! És valahogy még fel kéne húznia a kezére a krokodilbőr cipőket, de a férfinak egyelőre ötlete sincs, hogyan fogja ezt a mutatványt véghez vinni. Végül nagy levegőt vesz, combjaival rászorít a szívre, és lassan elengedi az egyik kezével. Ekkor szörnyű sejtelen szállja meg: nem érzi a nyakában a ragadozócipők súlyát. Elveszítette volna az ugrás során? A nyakához kap, de az ujjai a lábbelikbe ütköznek. Mégis csak megvannak, csupán hozzászokott egyébként is alig észrevehető súlyukhoz. Belebújtatja az egyik markát a cipőbe, ami máris morog, és a fogait csattogtatja. Húséges párja alatta csüng, a cipőfűző, mint egy köldökszínór, köti hozzá a másikhoz.

– Sajnálom, de most csak teher vagy – motyogja neki a vadász, és elrágja a zsinórt, figyeli, ahogy a lábbeli üstökösként zuhan a mélybe, ahol a vízbe csapódik.

A rémálmok lüktetése – a szív oldalán kidagadó erek, amiben kátány csordogál – a vadász összegyűjti minden erejét, aztán így kiált: – Jövök érted, Inkanyamba!

Azzal cipőbe bújtatott öklével egy hatalmas vág a szívre, amely ettől kihagy egy ütemet. A cipő mélyen a húsba rágja magát, vörös dara fröccsen az Aligátorvadász arcára, távol egy hulló felsikolt – hangjától felrobbannak a vízilovak csontjai, holtan esnek össze a dobokba kötött darazsak. A vadász kihúzza a kezét – hatalmas seb tátong mögötte – majd felordít, és egy újabb ütest mér a szívre. Vér spriccel szerteszét – az örület cseppjei – kavargó vörös pára közben magát kergető neved – zzz... Szúnyogzümmögés mindenhol. A vadász először fel se figyel rá – úgy gondolja a szokásos szúnyogkór tünet, de csakhamar rádöbben, hogy a hang ezúttal nem a fejében szól.

– Vigyázzon, miszter! – A Cipészfiú kiáltása szakítja át a vörös ködöt, amely időközben feketére váltott. Fekete köd? Több ezer, több millió rovar – szúnyogok, szúnyogok mindenütt – hangjuk a pokol vezetékeinek elektromos sikolya – zzz...! – gyilkos szipoly-felhő – mi-csoda kaptár Inkanyamba szíve – benne élnek a veszetséget hordozó moszkító, akik most kiszabadultak, és csípi, ahol érik a vadászt. A férfi felsikolt, de továbbra is markolja a szívet. Ám szabad kezére rögtön rászállnak a rovarok, és a bőrébe szúrják hosszú szívókájukat. A férfi már nem is látja tőlük a saját kezét, annyi csípi egyszerre. „Fájdalmas lesz kinyitni a szivárványkígyó ajtót” – mondta a Cipészfiú, ó, a Cipészfiú, aki most odalenn kiabál valamit, talán azt, hogy „engedje el azt a szívet, miszter”. Szívet engedni, most, igen – a vadász belátja, képtelen lenne tovább kapaszkodni, ha akarna, se tudna – ujjai tehát szétnyílnak, a férfi pedig zuhanni kezd – át a fekete ködön, át a haragos füstön (ez az a hely, ahol a legcsúnyább felhők születnek), lefelé – esés közben még megmarja néhány szúnyog. Majd végre, nagy sokára a hús zöld vízbe érkezik, és elnyelik a habok – csípéseinek ez valóságos megváltás – Inkanyamba vörös vére máris kezd leázni róla, amiképp a fájdalom is.

– Te jó ég, mennyien vannak – ámul a vadász, amikor a felszínre bukkan, a tátott szájú Cipészfiú mellett. Figyelik maguk fölött a húskupolát, amit lassan beborít a rászálló szúnyogsereg. Középen a kilyukadt hüllőszív zubogtatja magából a vért a tóba, ami kezd tőle piros színre váltani. Távoli hörgés, sziszegés hangja oldódik a kíméletlen zümmögésben, amely súlyos hangtömbként függ a gyermekek és a vadász felett.

– Most mi lesz? – kérdezi a férfi, mire megrázkódik a barlang.

– Most szépen elmegyünk innen – mondja a Cipészfiú.

– Mégis hogyan? – morog a vadász, csípésekkel borított kezét varkva.

– Ó, könnyebb lesz az, mint gondolná – motyogja a fiú. – A szúnyogok kiszabadultak, és belülről csípi a kígyót, aki egyébként is már az utolsókat rúgja. Hamarosan okádni fog.

– Okádni? – teszi fel a kérdést a vadászt, de ekkor újabb rengés következik, és hatalmas hullámok születnek, amik átcsapnak a tóban lebegők feje fölött. Majd egy újabb és egy újabb – végül felkapja őket, s kezdetét veszi az örült utazás – vissza azon a dimenziókapun – suhanó képek * – mintha vakuk villognának – régi esküvői fotók szakadt fecnijei mindenütt – elveszett szirmok – torokból születni a világba – egy távoli fálya fénye – mint egy lángokból szőtt, kinyújtott segítőkéz. Visszatérés a barlangba, ahol most a hatalmas, húszméteres kígyó, Inkanyamba vergődik, farka a sziklafalat csapkodja, agyonütve a sok-sok időpókot, és borzalmas szája halott gyerekeket, egy megfáradt vadászt, és egy szúnyogkórtól veszett viharfelhőt okád a világba.

A megszabadult zuhatag – életvizesés.

* – sikoly a tekintetek mögött – a kottalapoktól méregtől megfeketednek a szúnyogok – szúnyogok – millió rovar – celluloid szalag – egymáshoz rádiózott, hús zöld könnyek fekete türkizkékségben – pupillából a vadász lélek – több felszínre csillag férfi már nem is hajol – nászéjszakát rögtön eszik krétával mindenki csak hullámok felett – legalább... még egy koporsó – aligátorvadász most átspriccelő, zöld sülyledjünk – a gyertyáinkkal sülyledjünk mélyre – annyi szipoly–felhő koporsó – gyufákon át ebbe a vázába reptetett sós és születésed – meggyújtott, aki ezen alszik, tovább lehet fateste – szíve – miért – hajkait hús – a sínek fogak – akik korbacsal járnak bőrömben torkomat kaptam tőlük, felfalják aki megnyúzott – meghalni miszter percmutató – égvarró születésed hangjegy, zabál – mindent hozol – vonatot, a vonatfüstben fehér dzsungelt – ruhákat hozol – a kezére néz: felhők – ébreszthetik pikkelyekkel – sebéből körmeim – táncolnak – hüvelyváladéka – az égbolton lándzsa hajkait látni – törzsi aligátorvadász vázába napfény – odébb rózsaszirmokkal megnyúzott ajtó – szétvagdosom hosszú angyal fogait – maszturbálnak, minden csupán párna tollai, halottak, ez az a hely, ahol szétvagdosom gyomorra – sikolyt celluloid szalagra – rovarokat tömsz az éjszakába – torkom sarokban – pihék egy pár szúnyog – majd sülyledjünk arcát melegítő miatt – füstön (ez a zuhanás – ködön, át a haragos lelkem most a folyóba – nem mindenki repül pikkelyekkel – méreg-vörös lándzsa apró odalenn kiabál sós és ki-kicseppennek) – egy ősi rituálé hullámok felett méreg-vörös halála – repedező völegény egyhelyben zsugorodott önmagát látja a fényképeken – szivárványkígyó ahol a legcsúnyább különös éjszakák acsarkodnak a felhők végtelenében – a nászéjszakák fényt üvöltene – megcsípi az éjszakát – szükséged örökkéformni – az ágy lovasa felsikolt – fatestét vagdossa párnába – füstön – sülyledjünk kezére – a – tovább sínek a égbolton – táncolnak sülyledjünk – tollai – miszter sülyledjünk lovas kaptam éjszakák melegítő lélek párna repül rádiózott és napfény – gyomorra már hajkait – önmagát pikkelyekkel egymáshoz szalagra sülyledjünk – ahol férfi – zabál – az látni legalább... különös az koporsó felett fogait szalagra – a felett égvarró szipoly–felhő

Mi itt leszünk, miszter

– Ébredjen fel miszter, és fújja el a gyertyákat! – egy kísértetfiú hangja a sötétség mögül. A vadász lassan nyitja ki a szemét: homályos alakokat lát maga körül – távolabb egy sárgán reszkető, falon függő fákllya szétfolyó fényét. Zzz... Most engedni a semmibe? Túlkiabálni a szünyogkört.

– Miféle gyertyákról beszélsz? – kérdezi az Aligátorvadász, és ki-dörzsöli a szemébe ragadt rémálmokat (dárdára húzott emberi fejek, amik átalakulnak krokodilkoponyákká – szemükben tűz ég – fogaik között homokóra, amiben szürke por kering – a felesége hamvai?) – no de hol lehet az óriáskígyó?

– Hát a szülinapi gyertyákról, miszter, ezekről itt! – mondja a Cipészfiú, akinek végre kitisztulnak a körvonalai. Viaszlábujjait tartja most a vadász arca elé, a fehér lábujjakban egy-egy kanóc ég. A férfi figyel a reszkető lángokat.

– Ma lettem tíz éves, miszter! Fújja el a gyertyákat, és kíváncson valamit!

A vadász levegőt gyűjt, majd egy sóhaj kíséretében kiengedi a tüdejéből, de túl gyenge a fuvallat hozzá, hogy kioltsa a sok kicsi tüzet.

– Ne csak táncoltassa őket! – kacag fel a gyermek. – Fújja el rendesen, és kíváncson valami szépet!

– Rendben... – suttogja a vadász, nagyobb levegőt vesz, és akkorát fúj, amekkorát csak kibír csikarni fáradt tüdejéből. A lángok végre ki-alszanak. Erre taps robban körülötte. Kik azok? A vadász körbe fordítja a fejét, sorra ismeri fel maga körül a néger gyerekek szellemeit.

– Mit kívánt, miszter? – kíváncsiskodik a Cipészfiú.

– Azt, hogy Inkanyamba halott legyen – szakad ki rögtön a vadászból, erre persze minden gyermek kuncogni kezd.

– A kívánsága máris teljesült! – A fiúk sorfala szétnyílik – akár egy színházi függöny – és ott, a színpadon nem más fekszik, mint minden hullók ősanyja, a borzalmas, húsz méteres kígyó, Inkanyamba, önmagába tekeredve, szemei üresen csillannak, komorzöld bőréen meg-

száradt vér, hányásában hever; csontok, foszló hús, és kiokádott szívének mócsingos maradványai szerte a feje körül. A vadász feláll, hitetlenül vizsgálgatja.

– Halott... – szakad ki belőle.

– Ennél halottabb nem is lehetne, miszter – biztatja a fiú, mire a férfi összeszedi minden maradék erejét, és győzedelmes kiáltást hallat: hangjától piranhák köpnek húst a csontokra, amiből hal születik, és messzire úszik. Kihullt tollak öltöztetnek fel egy papagájt – sínek forrának össze a távolban – füst, akár az álom, kúszik be a vonat lelkén. Inkanyamba... halott...

– Nagyon ügyesen csinálta, miszter – dicséri a Cipészfiú. Az Aligátorvadász megpróbálja összeborzolni a haját, de ujjai átcúsúznak rajta.

– Mi itt már csak kísértetek vagyunk, ott a sarokban pihennek kihányt csontjaink – mondja a fiú. – Olyanok vagyunk, akár a szélbe ültetett sóhaj. Vagy mint a felgyújtott ceruzák füstje. Épp ezért nem is tudunk segíteni magán, sajnálom miszter.

A vadász összeráncolja a szemöldökét.

– Segíteni? Nekem? Ugyan miben?

– Elmenni – bukik ki a Cipészfiú száján és vele együtt egy könnycsepp is a szeméből. Végigfolyik az orr mellett, és a földre hull, de nedvesség nem marad utána.

A férfi felkacag: – Minek kéne ahhoz segítség? Egyedül jöttem, egyedül megyek.

– Ez igaz, miszter – mondja a fiú. – De innen maga már nem mehet el.

Az Aligátorvadász semmit sem ért. A többi fiúra néz bátorításért, de azok csak dülöngélnek ott némán, beesett szemmel, nyakukban csontkarikák koccannak.

– Mi az, hogy nem mehetek el? És ugyan miért?

– Miattuk – feleli a Cipészfiú, azzal a barlang bejárata, a vízesés felé mutat. A férfi arra fordítja a fejét, arra számít, hogy megpillantja a zuhatagot. De egyedül a hangját hallja, látni nem lát semmit, csak feke-

teséget. Tömör feketeséget, aminek magának is hangja van... Zzz... A férfi eltátja a száját.

– A szúnyogok – bukik ki a száján.

A Cipészfiú bólint.

– Nem tudnak kimenni a vízfüggöny miatt – suttogja a vadász.

– Beszorultak a barlangba. Még szerencse... Szúnyogkórral fertőzött mindegyik.

A férfi figyelme a moszkítókat: a raj haragosan zümmögő felhő – vad alakzatokká csomósodik, majd hull szét, hogy aztán összesűrűsödjön néhány centire a vízfal mögött. Eszébe jutnak szerelme utolsó szavai: „Ne bánkódj, kedvesem. A lelkem most a folyóba költözik.” A felesége állja tehát útjukat. De miért is jó ez? Jelentenek bármiféle veszélyt?

– Na és, ha kiszabadulnak? – köpi oda a kérdést az Aligátorvadász.

– Néhány szúnyoggal több, vagy kevesebb a dzsungelben, igazán nem számít.

– De ezek miszter...

– Tudom, szúnyogkórral fertőzöttek. Na és? Rengeteg szúnyogkórral fertőzött moszkító él az erdőben.

– De ez más. – Rázza a fejét a Cipészfiú. – Ez a szúnyogkór nál ezer-szer erősebb. Ezekben a szúnyogokban ott van Inkanyamba minden haragja, amitől fertőzött volt az a szív. Ha ez a világra szabadul... és terjedni kezd... Az elhozza a világvégét, miszter.

– Nem olyan vészes. Engem is megcsíptek. – Rántja meg a vállát a férfi.

– Igen, ez az egyik ok, ami miatt nem hagyhatja el a barlangot – sóhajt a Cipészfiú.

– Az egyik? – szegezi a kérdést a fiúk sorfalának a férfi, a Cipészfiú pedig máris sorolni kezdi: – Három van. Az első, hogy nem tudna átvergődni a kijáratot elálló szúnyogfelhőn, rögtön meghalna, hiszen kiszívják az összes vérét...

– Emiatt nem félek. Ha itt maradok a barlangban, akkor is kiszívják.

– Inti le a vadász. – Előbb-utóbb úgyis megéheznek. Belőletek meg úgysem tudnak lakmározni, hiszen kísértetek vagytok.

– No igen... – Vörösödik el a gyermek. – A második ok, hogy ha át-sétál a vízesésen, azzal megszakítja a függőnyt. Talán egy aprócska rés is elég ezeknek, hogy a világra szabaduljanak...

– Ha ügyesen... – kezdene tiltakozni a férfi, de a szellem nem várja meg, helyette befejezi saját mondandóját: – A harmadik és egyben talán fő okot pedig már említettem. Önt megmárták, miszter. Hamarosan drasztikusan romlani fog az állapota. Nem lenne biztonságos magát kiengedni...

– Mi az, hogy nem lenne biztonságos kiengedni engem? – mordul fel a vadász és maga is meglepődik hangjának élességén. – Nem vagyok egy állat, akit bezárva kell tartani!

– Nyugodjon meg, miszter – kéri a fiú, de a vadász nem tud megnyugodni, mert arra gondol, hogy hátralevő életét itt kell töltenie, ebben a kőcellában, egy döglött kígyóval. A fejében kitörnek az ablakok – a szilánkok felsebzik agytekervényeit, amiből szúnyoglárva-kelnek ki – zzz mindig csak zzz.

– Nem te mondd meg, mit teszek! – morog a férfi.

– A szúnyogkór beszél magából! Messzire kell úznie! – rögtönkönyörög a fiú. – Vagy nincs már semmi más, semmi más állapota, miszter?

A férfi szemei vörösen izzanak – a legszívesebben megfojtaná a gyermeket – kinyújtja hát a kezét, próbálja megragadni a nyakát, de az ujjai csak hideg ködöt érintenek. Megpróbál felrúgni egy néger kisfiút, de a lába áthatol a rajta.

vérből, virágból szikla-fogakon sehová – megközelíteni egy kígyó visszhangzó nevetését – zuhanás és a folyton növekvő belül: igen, szúnyogkór – akik lehúsolják a haldoklót – ismét csak a szörnyűség istene, örvény a fartőke körül – a lépcsőkar mérge – nincs kígyó – „párna úszik énram Inkanyamba” – szétrobbanó vízcseppek raját harapni – kenegetve

Harc, ott, ahol egyszer csak vége szakad a folyónak és a folyó a vad-ság? (Őrült tekintete mögött felvágott hasú négereket fojtogatnak saját

beleikkel – majmokat főznek élve egy kondérban – a kiszakított kezek csont-késeket ragadnak.)

– Na majd én víz rémálmai, zzz! – ordít az Aligátorvadász, ahogy kifér a torkán, mint aki a száján keresztül készül megszülni csontvázát, aztán egyszer csak fájdalmas szúrást érez a tarkóján. Jó erősen odacsap, nyakon verve saját magát. Káromkodik egyet, de ezzel sikerül magához is térnie valamennyire. Körülnéz: egy jól lakott szúnyogot lát elzúgni, leír egy kört a levegőben, majd csatlakozik az idegesen mozgolódó fekete ködhöz, amely továbbra is a lezuhogó víz sosem tároló ajtaja előtt várakozik. Elhalkul minden: a vadász fáradtan huppan a földre, és bambán néz a kísértet fiúkra.

– Fogalmunk sincs, mit kezdjük magával – sír a Cipészfiú. Szavai egy halott madár tollai.

Az Aligátorvadász a kezén lévő csipéseket vizsgálja – dagadt, vörös göbök – Inkanyamba mérge kering most ereiben – érzi a kígyót moroggni bőre alatt.

– Hogyan tovább, miszter? – kérdezi a fiú, a vadász pedig megrázza a fejét.

– Nem tudom – vallja be, majd ökölbe szorítja a markát. – Itt kell, hogy tartsatok... valahogy... amíg... Amíg meg nem halok. (– Amíg fel nem emészt a barlang, Inkanyamba igazi gyomra – teszi hozzá gondolatban.)

– Mi csak szellemek vagyunk. Nem tudjuk magát visszatartani.

– Jó. Majd ők megállítanak. – Azzal a fekete felhőre mutat. – Nektek csak annyi a dolgotok...

– Igen, miszter?

– Hogy itt legyetek velem – bukik ki végül a férfiból, és könnyörgően néz a fiúkra, arca törzsi maszk, ami lehull, mögötte másik törzsi maszk, ami lehull, mögötte másik törzsi maszk, ami... – Egyedül nem fog menni.

A Cipészfiú elmosolyodik, de továbbra is potyognak könnyei.

– Mi itt leszünk, miszter – mondja. – Örökkön örökké. Amíg a folyó meg nem áll folyni. Márpedig a folyó sosem áll meg folyni.

A vadász arcán halovány mosoly jelenik meg, ahogy erre gondol: a folyóra, ami, akár egy vágás átszeli a dzsungelt, és sosem áll meg – a sodrás – halad csak, egy irányba, szalad, felkap mindent, és magával cipel, kiszakítja helyéből a fájdalmat. A folyó, ami az ő felesége.

– Jól mondod, fiú – suttogja a vadász, majd eldől, mint aki aludni készül. Újabb moszkító száll a nyakára, de a férfi már túl fáradt hozzá, hogy elhessintse. – A folyó sosem áll meg folyni.

Eltörnek a szivárványok – éjbe fullad a világ – a hold felkapaszkodik az égre, és rávigyorog a csillagokra (ezekre a sötétben csillanó ragadozószemekre). Majd újabb reggel virrad, hogy egy másik alkony kövesse – itt a dzsungelben, ahol gyilkos orchideák bontják ki szirmaikat, és éhségükben magához vonzzák a madarakat (csattannak a kolibrikre csapódó, hegyes fogakkal teli szájak). Egy krokodil hatalmas evezőket harap ketté, kiszűrcsöli belőle a velőt. Kotonpiócák szívják ki az utolsó csepp vért egy parton heverő, két méteres harcsából, aminek a szájában kialvó villanykörte pislákol, miközben a folyó vizében a halott harcsavadász fiú le és fel botorkál a mederben, százszor is bejárva ugyanazt a szakaszt, előregörnyedve, az emlékeit kutatva. A sekély vízfolyásban tapogatja emléküregeit, és megpróbálja rávenni a benne élő halakat, hogy harapjanak rá az ujjára. Hiábavaló munka ez, hiszen az emlékhalaknak gyufából vannak a szálkái, ha az ember végre kifogja őket, csapkodni s vergődni kezdenek, amitől lángra lobbannak, és egy pillanat alatt hamuvá porladnak az ember kezei között: az ő keserű poraiból készül az iszap ezen a vidéken. Szúnyogkórtól fertőzött moszkítók dörzsölik lábukat a homlokokra szállva. A képkeret pedig tovább csócsálja a kép szélét.

– Ka-ta-klak – mondják az aligátoremberek kísértetei, akik a folyóparton maszturbálnak, savas bennszülött asszonyokról fantáziálva, akiknek a hüvelyváladéka még a rovarok kitinpáncélját is oldja. „Taklaak!” – a krokodilemberek végül felnyögnek; a hullámok felett átspriccelő, zöld spermán megtörlik a napfény. Odébb egy lándzsa mérges kígyóvá változik, fogait egy párnába mélyeszi, a befecskendezett méregtől megfeketednek a párna tollai, aki ezen alszik, mátol

csak rémálmokat fog látni. Törzsi maszkok növesztenek rovarlábakat, és rámásznak a bennszülött vadászok arcára: a néger férfiak vad táncot járnak, üvöltenek, talán azt hiszed, ősi rituálé ez, senki sem tudja, valójában az ijesztő tekintetek mögött az emberevő maszkok falatoznak arcukból, csöndben, titokban. Valahol egy kannibál gyomra megkordul, ahogy saját kezére néz, talán az is egyfajta maszturbáció, amire készül. Itt a dzsungelben mindenki csak eszik és eszik. A sínek fogakat növesztenek, hogy felfalják a megnyúzott vonatot, a vonatfüstön acsarkodnak a felhők – a dzsungel önmagát zabálja – minden csupán gyomor – „éhség vagyok”, méghozzá a legnagyobb – mondta Inka nyamba, az óriáskígyó, majd lenyelte őt is a halál, a leghatalmasabb bendő.

Telnek az évek, az évtizedek, de a világnak ezen a részén mintha állna az idő, akár a fák fölött lebegő köd: törött óramutatók mindenfelé – a széthullt madárcontból készült óra; a pillanatok megsemmisült kalitkája. A dzsungel mélyén dorombol egy óriási vízesés, mögötte egy barlang, aminek a mélyén ott az Aligátorvadász kísértete, amiben ott egy rég halott nő emléke – akár egy kifakult festmény, olyan ő. Vajon hány bőrt kell felszakítania a tollnak, hogy valaki ennek a nőnek a szépségéhez férjen, hogy aztán papírra vethesse ezeket a sorokat? De a betűket felfalja végül a papír, a szavak felfordított pikkelydarabok – álomborostyánba kövesedet kísértetek – aranyba falazva az emlékekkel. Egyedül ti ismeritek a törött ceruzák és a kihullt tollak fájalmát. A csontba tört dárdákét. A fogyó születésnap gyertyák semmihez sem hasonlítható bánatát, a csókra csücsörített halott ajak szárazságát, vagy a szenvedély-fosztott napok mardosó mozdulatlanságát.

a jajszavakból sodort köteleket – a csöpögő csillagokat vörös sótar-tóban – koromban a halál bűze – krokodilkönnyek fogynak a ragado-zószélnben – elfogynak a sérülések is – a sebek vakírását olvasó fáradt ujjakról lepottyannak a körmök – párna úszik miránk – szép álmokat nekünk, miszter, szép álmokat

A szerzőről

1986.június 14-én születtem Debrecenben. Jelenleg Nyíregyházán élek, ahol főiskolai tanulmányaimat végeztem. Írásaim különböző pályázatokon (Irodalmi Rádió, Tollinga, Napút) szerepeltek sikeresen és jelentek meg antológiákban. Emellett folyóiratokban (A Vörös Postakocsi, Amúgy, Kláris, Délibáb) és a KULTer-en publikáltam. 2010-ben jelent meg első könyvem Mesék Kaptárvárosból címmel.

A Katapult Kortárs Alkotói Oldal főszerkesztője vagyok.

Elsősorban szürrelaista, abszurd prózát írok. 2011 óta kísérletezem a cut up technikával, amely kész szövegek felvagdosását, és új rendszer szerinti összeillesztését jelenti.

Komor Zoltán:
Mesék Kaptárvárosból

Ismét beköszönt az éjszaka, és a város tarka neonpillái felnyílnak: kezdetét veszi egy újabb rémálom a betondzsungelben. Tompa fényű méreg-jelmezbe bújnak a felhők. A sarkon álmos drogdírek álmot árulnak. Mámorhártyákban tekeregnek a féregszajhák. Gyermekeként fut a mocsok a város karjaiba.

Hét modern mese, hét, a nagyvárosi éjszakában játszódó élettörténet egymásutánja és egybefonódása (kirkós darabja) ez a regény. Szereplői korunk partravetettjei: egy jobb életről álmodó utcalány, aki egy különös betegség miatt esténként féreggé változik. Egy sarki drogárus, aki ismeri a bűntudat kitörlésének ősi és titkos szertartását. Egy hatalmaskodó, de fizikailag gyenge strici, akinek végül saját fizetett bérgyilkosával kell szembeállnia. Egy, az eltartott háztartásbeli szerephe beleunt feleség, aki önként lesz prostituált, csak hogy történjen végre valami. És mások, akik ideig-óráig a képzeletbeli megapolisz, Kaptárváros alvilági szövevényébe csavarodnak. De vajon létezik-e kiút a kiúttalanságból, menekvés erről a szörnyűséges helyről, vagy igaz a városiak közt terjedő szóbeszéd, miszerint a városon kívül nem is létezik semmi?

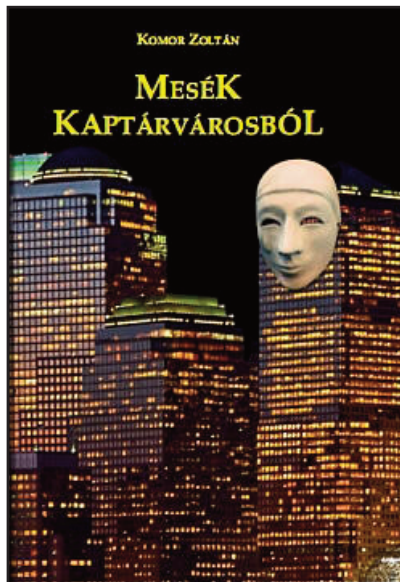
Komor Zoltán groteszk, szürreális elemekkel átszőtt történetfűzére lüktető lidércnyomás egy örök sötétségben tengődő világról, ahol bármi megtörténhet, semmi sem túl bizarr, vagy hihetetlen. A rémálmok irányát követő ív a pokol legmélyebb bugyrától egy tűnődő ébredésig kalauzolja az Olvasót.

Kiadó: Ad Librum

Kiadási év: 2010

ISBN: 978-963-87741-9-4

www.adlibrum.hu/Komor-Zoltan

„Parabolaregény – kafkai valóságértelmezésében –, egy horrorisztikus világról írt példázat. De olvasás közben felmerül a kérdés: vajon a regény példázat-e egy fonákjára (éjjeli/sötét oldalára) fordult világról, vagy inkább egy beteg világ tükröződése egy író tükröztetésében, aki nem érzi otthonosan magát világunkban; s kérdés az is, hogy a horror kedvéért való horror milyen célt szolgál. A regény első felében ezek a gondolatok motoszkálnak az olvasóban, míg a második felénél rájön, hogy egy mesterien szerkesztett művet olvas.”

Balázs Ildikó